

ЗАКОН УКРАЇНИ Про медіа

Цей Закон спрямований на забезпечення реалізації права на свободу вираження поглядів, права на отримання різнобічної, достовірної та оперативної інформації, на забезпечення плюралізму думок і вільного поширення інформації, на захист національних інтересів України та прав користувачів медіа-сервісів, регулювання діяльності у сфері медіа відповідно до принципів прозорості, справедливості та неупередженості, стимулювання конкурентного середовища, рівноправності і незалежності медіа.

Розділ І. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

1. У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в таких значеннях:
аудіовізуальне медіа – медіа, що здійснює поширення інформації у текстовій, аудіо, візуальній чи іншій формі за допомогою радіомовлення (лінійних аудіомедіа-сервісів), телевізійного мовлення (лінійних аудіовізуальних медіа-сервісів), нелінійних аудіомедіа-сервісів (аудіальних медіа-сервісів на замовлення), нелінійних аудіовізуальних медіа-сервісів (аудіовізуальних медіа-сервісів на замовлення);

багатоканальна електронна комунікаційна мережа – електронна комунікаційна мережа, здатна забезпечити одночасне передавання більше ніж одного телеканалу або радіоканалу з використанням радіочастотного ресурсу або без його використання;

ведучий (диктор) програми – особа, яка в кадрі чи поза кадром забезпечує змістовну реалізацію творчого задуму, що передбачає хоча б одне з наступного:

- керування процесом реалізації творчого задуму іншими учасниками програми;

- поєднання елементів програми;

- супровід ходу програми поясненнями, оголошеннями правил або результатів;

вирішальний вплив на управління або діяльність юридичної особи - пряме та/або опосередковане володіння однією особою самостійно чи спільно з іншими особами акціями, часткою в статутному капіталі або правами голосу за

акціями, часткою в статутному капіталі юридичної особи в розмірі 50 і більше відсотків та/або незалежна від формального володіння можливість здійснення такого впливу на управління чи діяльність юридичної особи;

вихідні дані (логотип, позначення, позивні) – будь-яка комбінація позначень (слів, літер, цифр, графічних елементів, звуків тощо), яка дозволяє вирізнити одне медіа від іншого, та інші дані визначені цим Законом;

дані, що не підлягають оприлюдненню, – дані про фізичну особу, що є конфіденційною інформацією, а саме: дата народження, номер (та за наявності - серія) паспорта (або іншого документа, що посвідчує особу та відповідно до законодавства України може бути використаний на території України для укладення правочинів), відомості про місце проживання або місце перебування, контактні відомості (телефон, електронна пошта), реєстраційний номер облікової картки платника податків (за наявності), унікальний номер запису в Єдиному державному демографічному реєстрі (за наявності);

держава-агресор (держава-окупант) – держава, яка визнана Верховною Радою України державою-агресором або державою-окупантом;

дозвіл на тимчасове мовлення – рішення Національної ради, що надає право на позаконкурсних засадах здійснювати тимчасове мовлення на строк до одного року в порядку та умовах, визначених цим Законом;

друковане медіа – медіа, що здійснює поширення інформації у текстовій чи візуальній формі на друкованих носіях, є однотипно оформленим, виходить в світ через певні проміжки часу упродовж року – по мірі настання відповідного періоду або накопичення матеріалу;

електронний кабінет суб'єкта у сфері медіа (електронний кабінет) – програмне забезпечення, яке опосередковує проведення ліцензійних та реєстраційних дій, а також забезпечує комунікацію між Національною радою та суб'єктами у сфері медіа, інтегроване з веб-сайтом Національної ради та Реєстром;

європейська студія-виробник – студія-виробник, що зареєстрована чи іншим чином легалізована в одній чи більше державах-членах Європейського Союзу або державах, які є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення;

європейський продукт – програми, що відповідають хоча б одній з таких умов:

1) є національним продуктом;

2) походять з держав-членів Європейського Союзу або держав, які є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення, тобто, були вироблені (створені) переважно авторами та працівниками, що є громадянами цих держав, за умови що виконується принаймні одна з таких вимог:

а) програми безпосередньо вироблені (створені) однією чи кількома європейськими студіями-виробниками;

б) виробництво програм здійснюється під наглядом та контролюється однією чи кількома європейськими студіями-виробниками;

в) спільний внесок європейських студій-виробників, у фінансування спільного виробництва програми становить понад 50 відсотків, і при цьому,

студії-виробники, зареєстровані в державах, які не є членами Європейського Союзу чи стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення, не здійснюють контролю над таким спільним виробництвом.

3) програми спільного виробництва, створені в рамках угод у сфері аудіовізуальних медіа-сервісів, укладених між Європейським Союзом та третіми державами, якщо вони відповідають вимогам, визначеним цими угодами та за умови, що програми, які походять з держав-членів Європейського Союзу, не піддаються дискримінаційним заходам з боку таких третіх держав;

4) програми, вироблені в рамках двосторонніх угод про спільне виробництво між державами-членами Європейського Союзу та третіми державами, за умови, що студії-виробники держав-членів Європейського Союзу беруть на себе переважну частку сумарних витрат спільного виробництва і при цьому, студії-виробники, зареєстровані в державах, які не є членами Європейського Союзу, не здійснюють контролю над таким спільним виробництвом;

закордонне мовлення - мовлення на територію поза межами державного кордону України;

значний вплив на управління або діяльність юридичної особи – пряме та/або опосередковане володіння однією особою самостійно чи спільно з іншими особами акціями, часткою в статутному капіталі або правом голосу за акціями, часткою в статутному капіталі юридичної особи у розмірі від 10 до 50 відсотків та/або незалежна від формального володіння можливість здійснення такого впливу на управління чи діяльність юридичної особи;

ідентифікаційні дані – сукупність даних, що дає змогу однозначно встановити особу, а саме:

- для фізичної особи – прізвище, ім'я та (за наявності) по батькові, дата народження, номер (та за наявності - серія) паспорта (або іншого документа, що посвідчує особу та відповідно до законодавства України може бути використаний на території України для укладення правочинів), громадянство, відомості про місце проживання або місце перебування, реєстраційний номер облікової картки платника податків (за наявності), унікальний номер запису в Єдиному державному демографічному реєстрі (за наявності);

- для юридичної особи-резидента – повне найменування, місцезнаходження, ідентифікаційний код згідно з Єдиним державним реєстром юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань;

- для юридичної особи-нерезидента – країна реєстрації, повне найменування, місцезнаходження, реєстраційний номер згідно з торговим, банківським чи судовим реєстром іноземної держави, де зареєстрована юридична особа;

- для трасту або іншого подібного правового утворення, що не є юридичними особами, - повне найменування, країна заснування, місцезнаходження; ідентифікаційний номер (у разі наявності), який нерезидент використовує при поданні податкових декларацій та інших податкових документів до податкових органів у країні, резидентом якої він є;

істотна участь – пряме або опосередковане володіння однією особою

самостійно чи спільно з іншими особами 10 і більше відсотками статутного капіталу або прав голосу часток (паїв, акцій) у суб'єкті у сфері медіа або незалежна від формального володіння можливість значного впливу на управління таким суб'єктом. Особа визнається власником опосередкованої істотної участі незалежно від того, чи здійснює вона контроль прямого власника істотної участі в суб'єкті у сфері медіа або контроль будь-якої іншої особи в ланцюгу володіння корпоративними правами такого суб'єкта. Не є власником істотної участі фізична особа, якщо вона є виключно агентом, номінальним утримувачем (номінальним чи довірчим власником) або є тільки посередником щодо такого права;

канал багатоканальної електронної комунікаційної мережі – виділений сегмент багатоканальної електронної комунікаційної мережі, в межах якого поширюється один телеканал або один радіоканал;

канал мовлення – канал електронної комунікаційної мережі, призначений для розповсюдження телеканалів або радіоканалів на територію, що визначається параметрами такого каналу мовлення;

каталог програм – сукупність програм, вибраних та організованих відповідним суб'єктом у сфері аудіального чи аудіовізуального медіа на замовлення за певною структурою;

кінцевий бенефіціарний власник – будь-яка фізична особа, яка здійснює вирішальний вплив (контроль) на діяльність суб'єкта у сфері медіа.

Кінцевим бенефіціарним власником є:

- для юридичних осіб – будь-яка фізична особа, яка здійснює вирішальний вплив на діяльність юридичної особи (в тому числі через ланцюг володіння корпоративними правами);

- для трастів, утворених відповідно до законодавства країни їх утворення, засновник, довірчий власник, захисник (за наявності), вигодоодержувач (вигодонабувач) або група вигодоодержувачів (вигодонабувачів), а також будь-яка інша фізична особа, за умови здійснення цими особами (особою) вирішального впливу на діяльність трасту (в тому числі через ланцюг володіння корпоративними правами);

- для трастів, у яких установник, передаючи майно у траст, повністю втрачає: контроль над трастовим майном, можливість прямого чи опосередкованого впливу на процес управління та розпорядження ним, та право на отримання будь-якої інформації про кількісний та якісний перелік трастового майна, крім його загальної вартості, - особа, якій передано відповідні контроль та права;

- для інших подібних правових утворень - особа, яка має статус, еквівалентний або аналогічний особам, зазначеним для трастів.

Не є кінцевим бенефіціарним власником особа, яка є вигодоодержувачем (вигодонабувачем), або входить в групу вигодоодержувачів (вигодонабувачів) трасту, або є бенефіціаром дискретного трасту або іншого трастового утворення, у випадку, якщо у такої особи відсутні контроль над трастовим майном та можливість прямого чи опосередкованого впливу на процес управління та розпорядження таким майном та право надавати обов'язкові для виконання

вказівки щодо розподілу доходу. За умови заявлення зазначених в цьому абзаці осіб у якості вигодоодержувача (вигодонабувача) або бенефіціара дискретного трасту, щодо таких трастів (трастових утворень) кінцевим бенефіціарним власником може бути трастовий (довірчий) керуючий який контролює та керує трастом виключно в інтересах зазначених у цьому абзаці осіб.

Ознакою здійснення прямого вирішального впливу на діяльність є безпосереднє володіння фізичною особою часткою у розмірі не менше 50 відсотків статутного (складеного) капіталу або прав голосу юридичної особи.

Ознаками здійснення непрямого вирішального впливу на діяльність є володіння фізичною особою часткою у розмірі не менше 50 відсотків статутного (складеного) капіталу або прав голосу юридичної особи через пов'язаних фізичних чи юридичних осіб, трасти або інші подібні правові утворення, або здійснення вирішального впливу шляхом реалізації права:

- контролю, володіння, користування або розпорядження всіма активами чи їх часткою,

- отримання доходів від діяльності юридичної особи, трасту або іншого подібного правового утворення,

- вирішального впливу на формування складу, результати голосування органів управління,

- вчинення правочинів, які дають можливість визначати основні умови господарської діяльності юридичної особи, або діяльності трасту або іншого подібного правового утворення,

- приймати обов'язкові до виконання рішення, що мають вирішальний вплив на діяльність юридичної особи, трасту або іншого подібного правового утворення, незалежно від формального володіння.

При цьому кінцевим бенефіціарним власником не може бути особа, яка має формальне право на 50 чи більше відсотків статутного (складеного) капіталу або прав голосу в юридичній особі, але є комерційним агентом, номінальним власником або номінальним утримувачем, або лише посередником щодо такого права.

ключовий учасник суб'єкта у сфері медіа – будь-яка фізична особа, яка прямо чи опосередковано володіє двома і більше відсотками корпоративних прав суб'єкта у сфері медіа, і при цьому:

- 1) якщо юридична особа має більше ніж 20 учасників – фізичних осіб, ключовими учасниками є 20 учасників – фізичних осіб, частки яких є найбільшими;

- 2) якщо однакові за розміром пакети корпоративних прав юридичної особи належать більше ніж 20 учасникам – фізичним особам, ключовими учасниками є всі фізичні особи, які володіють двома і більше відсотками корпоративних прав такої юридичної особи;

- 3) вважається, що публічна компанія не має ключових учасників.

контроль – можливість здійснювати вирішальний вплив на управління та/або діяльність юридичної особи;

користувач – будь-яка фізична або юридична особа яка використовує чи отримує, споживає медіа-сервіси для задоволення власних інформаційних

потреб (без мети отримання прибутку чи ведення відповідної господарської діяльності);

ланцюг володіння корпоративними правами – інформація про склад ключових учасників суб'єкта у сфері медіа, яка включає інформацію про ключових учасників першого і кожного наступного рівня володіння корпоративними правами суб'єкта у сфері медіа;

ліцензіат – суб'єкт, який отримав у встановленому цим Законом порядку ліцензію у сфері медіа;

масова інформація – інформація, що поширюється з метою її доведення до необмеженого кола осіб;

медіаграмотність – навички та знання, які надають користувачам можливість ефективно і безпечно користуватися медіа-сервісами;

медіа (засіб масової інформації) – засіб поширення масової інформації у будь-якій формі, яке періодично чи регулярно виходить в світ під редакційним контролем та постійною назвою в якості індивідуалізуючої ознаки;

мовлення – телевізійне мовлення або радіомовлення незалежно від технології, в тому числі в мережі Інтернет;

Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення (Національна рада) – незалежний, постійно діючий колегіальний державний орган, що діє на підставі Конституції України, цього та інших законів України і здійснює державне регулювання, нагляд і контроль у сфері медіа;

національний продукт – програми, вироблені фізичними або юридичними особами України;

незалежна студія-виробник – студія-виробник, яка відповідає наступним вимогам:

- студія-виробник не є власником істотної участі в суб'єкті у сфері медіа;
- серед власників істотної участі студії-виробника немає суб'єкта у сфері медіа;

- кінцевий бенефіціарний власник студії-виробника не є кінцевим бенефіціарним власником суб'єкта у сфері медіа;

онлайн-медіа – медіа, що регулярно поширює інформацію у текстовій, аудіо, візуальній чи іншій формі у електронному (цифровому) вигляді за допомогою мережі Інтернет на власному веб-сайті або власній сторінці на платформі спільного доступу до інформації, крім медіа, які віднесені цим Законом до аудіовізуальних медіа;

пакет телеканалів та радіоканалів – сукупність програм організацій мовлення, які провайдер аудіовізуальних сервісів пропонує користувачам на договірних засадах як цілісний медіа-сервіс;

платформа спільного доступу до відео – тип платформи спільного доступу до інформації або її спеціально визначена функціонально відокремлена частина, що надає користувачам можливість перегляду, завантаження та зберігання аудіовізуальних програм та/або відео, створених користувачами;

платформа спільного доступу до інформації – сервіс із надання користувачам можливості завантаження та зберігання інформації, у тому числі аудіовізуальних програм, користувацьких відео та іншої користувацької

інформації для перегляду та використання необмеженим колом осіб, щодо якої власник платформи спільного доступу до інформації не здійснює редакційного контролю, при цьому організація розміщених програм та користувацької інформації здійснюється таким провайдером з використанням автоматичних засобів та алгоритмів, зокрема щодо послідовності відображення та систематизації;

пошукова система (пошуковий сервіс) – апаратно-програмний комплекс з веб-інтерфейсом, що забезпечує систематичний пошук у мережі Інтернет інформації, зазначеної в текстовому запиті веб-пошуку;

програма – аудіальна чи аудіовізуальна інформація, що має визначений хронометраж та є самостійним елементом розкладу чи каталогу програм, зокрема програма новин, фільм, інший аудіальний чи аудіовізуальний твір, добірки пісень, інструментальних музичних творів чи музичних кліпів, рекламна інформація, тощо;

програма на замовлення – програма, що надається для перегляду (прослуховування) в обраний користувачем час і за його бажанням (замовленням) з каталогу програм;

програма новин – інформаційна програма про поточні події, що регулярно виходить в ефір відповідно до розкладу програм;

програма організації мовлення (програма мовлення) – поєднана єдиною творчою концепцією сукупність програм та іншої інформації, яка транслюється радіомовником чи телемовником за розкладом програм;

публічна компанія – іноземна юридична особа, створена у формі публічного акціонерного товариства, акції якої включені до біржових списків (пройшли процедуру лістингу) фондових бірж;

редакційний контроль – вирішальний вплив суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа, суб'єкта у сфері друкованих медіа та/або суб'єкта у сфері онлайн-медіа на створення або добір, організацію та поширення відповідним суб'єктом масової інформації;

редакційні рішення – рішення, що регулярно приймаються в процесі здійснення суб'єктом у сфері медіа редакційного контролю та пов'язані з щоденним функціонуванням відповідного медіа;

Реєстр суб'єктів у сфері медіа (Реєстр) – державна інформаційно-комунікаційна система, що відповідно до вимог цього Закону забезпечує збирання, накопичення, обробку, захист, облік та надання реєстрової інформації про суб'єктів у сфері медіа;

реєстрант – суб'єкт, який у встановленому цим Законом порядку зареєстрований Національною радою, як суб'єкт у сфері медіа;

рекламна інформація – реклама, спонсорство, телепродаж, інша інформація, що поширюється відповідно до вимог законодавства про рекламу;

ретрансляція – прийом і одночасне розповсюдження програм телеканалу або радіоканалу, або їх частин, що здійснюється з використанням будь-якої технології та без будь-якого втручання або внесення змін в зміст програми мовлення такого телеканалу або радіоканалу. Ретрансляція може передбачати незначну затримку в розповсюдженні телеканалу або радіоканалу або в наданні

доступу до нього, якщо це пов'язано з технічними або технологічними причинами;

розклад програм – інформація про послідовність та час виходу в ефір програм в лінійних медіа;

система колективного прийому – комплекс обладнання, який забезпечує в межах одного житлового будинку можливість безпосереднього прийому користувачами за допомогою побутових приймальних засобів в режимі реального часу телеканалів або радіоканалів, які транслюються в наземному ефірі в аналоговому чи цифрових стандартах, без обмеження можливості у виборі програм;

система умовного доступу – будь-який технічний засіб, система автентифікації, механізм, програмний засіб тощо, за яким доступ до сервісу залежить від підписки або іншої форми попередньої індивідуальної авторизації;

структура власності суб'єкта у сфері медіа – система взаємовідносин юридичних та фізичних осіб, що дає змогу визначити:

1) всіх ключових учасників (включаючи публічні компанії) і кінцевого бенефіціарного власника суб'єкта у сфері медіа;

2) всіх ключових учасників кожної юридичної особи, яка існує у ланцюгу володіння корпоративними правами суб'єкта у сфері медіа;

3) всіх осіб, які мають пряму та/або опосередковану істотну участь у суб'єкті у сфері медіа;

4) відносини контролю щодо суб'єкта у сфері медіа між усіма особами, зазначеними у пунктах 1-3 цього визначення;

студія-виробник – особа, одним з основних видів діяльності якої є виробництво (створення) програм;

трансляція – первинне розповсюдження програми, телеканалу або радіоканалу незалежно від технології, в тому числі в мережі Інтернет, доступне для масового приймання в режимі реального часу;

третя країна – країна, що не є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державою-членом Європейського Союзу;

універсальний медіа-сервіс – перелік телеканалів, до яких визначені цим Законом суб'єкти зобов'язані забезпечити гарантований доступ для усіх користувачів.

2. Терміни «номінальний власник», «траст» у цьому Законі застосовуються у значенні, визначеному Законом України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення».

Термін «номінальний утримувач» у цьому Законі застосовується у значенні, визначеному Законом України «Про депозитарну систему України».

Терміни та поняття «реальний конфлікт інтересів», «потенційний конфлікт інтересів» у цьому Законі застосовуються у значенні, визначеному Законом України «Про запобігання корупції».

3. Інші терміни, що застосовуються в цьому Законі, вживаються у значеннях, встановлених законами України.

4. Терміни та поняття, визначення яких не надано законодавством України,

застосовуються у значенні визначеному галузевими стандартами, діловою практикою або міжнародними стандартами.

Стаття 2. Сфера дії Закону

1. Цей Закон регулює відносини, пов'язані з поширенням масової інформації. Цей Закон також визначає правові засади діяльності в Україні суб'єктів у сфері медіа, а також засади державного управління, регулювання та нагляду (контролю) у цій сфері.

2. До сфери дії цього Закону не відноситься поширення масової інформації:

1) фізичними особами, які не діють як медіа (не є суб'єктами у сфері медіа);
2) фізичними особами – підприємцями або юридичними особами на власних веб-сайтах, якщо поширення масової інформації не є основним видом діяльності суб'єкта та поширювана ним масова інформація пов'язана з господарською діяльністю суб'єкта у сферах, відмінних від сфери дії цього Закону;

3) у вигляді кореспонденції, яка надсилається визначеному колу користувачів, зокрема, з використанням електронних комунікацій, за виключенням розповсюдження масової інформації;

4) у вигляді онлайн ігор в мережі Інтернет, крім випадків надання доступу до програм через онлайн ігри у тому числі шляхом інтеграції аудіовізуальних медіа-сервісів в інтерфейс (середовище) онлайн ігор;

5) на веб-сайтах державних органів, органів місцевого самоврядування, за умови, що поширення такої інформації не є діяльністю, визначеною у розділі II цього Закону;

6) в системах колективного прийому в порядку, передбаченому статтею 20 цього Закону;

7) в технологічних електронних комунікаційних мережах та інших електронних комунікаційних мережах закритого типу та спеціального призначення, не розрахованих на масове приймання програм, зокрема, в системі, в якій обладнання для поширення та прийому інформації належить одному суб'єкту, та зміст інформації, що поширюється в таких мережах, безпосередньо стосується господарської діяльності такого суб'єкта і спрямований на працівників або інших осіб, пов'язаних з таким суб'єктом. Це виключення не поширюється на заклади ресторанного господарства, готелі або господарську діяльність щодо надання житлових приміщень для тимчасового проживання, а також на підприємства транспорту загального користування, за умови, що зазначені суб'єкти надають повний або частковий доступ до медіа-сервісів не здійснюючи при цьому добору та організації в пакети телеканалів та радіоканалів.

3. Відносини, пов'язані з виробництвом, розповсюдженням (поширенням) та споживанням рекламної інформації, регулюються Законом України “Про рекламу”, крім здійснення Національною радою повноважень щодо нагляду та контролю щодо порядку поширення (розповсюдження) спонсорства та реклами суб'єктами у сфері медіа, в порядку, визначеному цим Законом.

4. Особливості діяльності суб'єктів, на яких поширюється цей Закон, щодо передвиборної агітації та інформування у період проведення виборів та референдумів регулюються законодавством про вибори та референдуми", крім здійснення Національною радою повноважень щодо нагляду та контролю за дотриманням порядку поширення (розповсюдження) передвиборної агітації та інформування у період проведення виборів та референдумів суб'єктами у сфері медіа, в порядку, визначеному цим Законом.

5. Правові основи регулювання сфери надання суспільних аудіовізуальних медіа-сервісів визначаються Законом України "Про Суспільні медіа України" з урахуванням положень цього Закону.

6. Правові основи регулювання сфери надання аудіовізуальних медіа-сервісів іномовлення визначаються Законом України "Про систему іномовлення України".

7. Правові основи регулювання сфери надання місцевих публічних аудіовізуальних медіа-сервісів та аудіовізуальних медіа-сервісів громад визначаються цим Законом та іншими Законами України.

8. Дія цього Закону поширюється на суб'єктів у сфері медіа за наявності принаймні однієї з таких ознак:

1) суб'єкт заснований в Україні, має місцезнаходження в Україні і редакційні рішення регулярно приймаються ним на території України;

2) медіа-сервіси, які надає суб'єкт, повністю або переважно спрямовані на територію або аудиторію України.

9. Дія цього Закону поширюється на суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа, які не відповідають критеріям, передбаченим частиною восьмою цієї статті, за наявності принаймні однієї з таких ознак:

1) головний офіс суб'єкта розташований в Україні, але редакційні рішення приймаються на території іншої країни, - за умови, що значна частина працівників, що забезпечують виробництво програм для надання аудіовізуального медіа-сервісу, працюють на території України;

2) головний офіс суб'єкта розташований в іншій країні, але редакційні рішення приймаються на території України, - за умови, що значна частина працівників, що забезпечують виробництво програм для надання аудіовізуального медіа-сервісу, працюють на території України і при цьому, частка таких працівників на території країни, що є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державою-членом Європейського Союзу, якщо там знаходиться головний офіс суб'єкта, не є значною;

3) суб'єкти, які вперше розпочали свою діяльність на території і відповідно до законодавства України та які підтримують стабільні і тісні економічні зв'язки в Україні, якщо їх головний офіс розташований на території однієї країни, що є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державою-членом Європейського Союзу, а редакційні рішення приймаються на території іншої країни, що є стороною Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державою-членом Європейського Союзу, і у жодній із цих країн не працює значна частина працівників, що забезпечують виробництво програм для надання аудіовізуального медіа-сервісу.

10. Дія цього Закону поширюється на суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа, провайдерів аудіовізуальних сервісів та постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу, які не відповідають критеріям, передбаченим частинами восьмою та дев'ятою цієї статті, за наявності принаймні однієї з таких ознак:

- 1) користування радіочастотним ресурсом України;
- 2) використання розташованої на території України станції програмування та доставки сигналу до супутникового ретранслятора;
- 3) використання супутникових потужностей України.

Дія цього Закону в частині заборони поширення на території України інформації, визначеної у статті 36 та у статті 119 цього Закону, поширюється на суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа, чиї медіа-сервіси є доступними на території України, незалежно від того, чи відповідають такі суб'єкти ознакам, передбаченим частинами восьмою-десятою цієї статті, з урахуванням особливостей, визначених цим Законом.

11. Дія цього Закону поширюється на суб'єктів у сфері онлайн-медіа, що відповідають вимогам частини восьмої цієї статті, незалежно від їх реєстрації, крім випадків прямо передбачених цим Законом. У випадку коли особа поширює онлайн-медіа без здійснення добровільної реєстрації, Національна рада при визначенні, чи є така особа суб'єктом у сфері онлайн-медіа, застосовує критерії, встановлені актом спільного регулювання.

12. Дія цього Закону поширюється на провайдерів платформ спільного доступу до відео, які не відповідають критеріям, передбаченим частиною восьмою цієї статті та які не зареєстровані у державах-членах Європейського Союзу, за наявності принаймні однієї з таких ознак:

- 1) на території України зареєстрована юридична особа, яка здійснює вирішальний вплив щодо такого провайдера (материнська компанія);
- 2) на території України зареєстроване дочірнє підприємство провайдера, за умови відсутності щодо такого провайдера материнської компанії чи іншого дочірнього підприємства провайдера, що першим розпочало і продовжує свою економічну діяльність на території держави-члена Європейського Союзу;
- 3) на території України зареєстроване підприємство, що входить до однієї з провайдером групи підприємств, і яке першим з цієї групи розпочало свою діяльність, за умови, що таке підприємство продовжує свою економічну діяльність в Україні, і щодо провайдера відсутні материнська компанія чи дочірні підприємства, зареєстровані у державах-членах Європейського Союзу.

13. Національна рада ухвалює рішення щодо віднесення медіа-сервісів, до таких, що спрямовані на територію та аудиторію України, керуючись такими критеріями:

- 1) місцезнаходження користувачів відповідних медіа-сервісів;
- 2) аудиторія, місце оплати чи місце розміщення рекламної інформації;
- 3) мова поширення інформації;
- 4) спрямування (призначення) змісту інформації на аудиторію України;
- 5) обмеження доступу до медіа-сервісів в межах території України;
- 6) використання доменних імен в доменах .UA або .UKR для надання

доступу до медіа-сервісів суб'єктами у сфері онлайн-медіа.

14. У випадку, якщо існує спір щодо юрисдикції, Національна рада може вживати заходів, передбачених Європейською конвенцією про транскордонне телебачення або Директивою 2010/13/ЄС в редакції Директиви 2018/1808/ЄС.

15. У випадку, якщо суб'єкт не підпадає під юрисдикцію України, проте його діяльність зачіпає права та інтереси громадян України, Національна рада, Центральна виборча комісія, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах культури та мистецтв, інші державні органи в межах своєї компетенції зобов'язані вжити усіх можливих заходів задля встановлення механізму співрегулювання з таким суб'єктом шляхом укладення відповідного меморандуму або угоди.

Стаття 3. Законодавство у сфері медіа

1. Законодавство у сфері медіа складається з Конституції України, цього Закону, законів України «Про радіочастотний ресурс України», «Про телекомунікації», «Про рекламу», «Про захист суспільної моралі», «Про кінематографію», «Про Суспільні медіа України», «Про інформацію», «Про систему іномовлення України», інших законів України, що регулюють діяльність у сфері медіа, а також міжнародних договорів, що регулюють діяльність у сфері медіа, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

2. Якщо міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені цим Законом, то застосовуються правила міжнародного договору.

Стаття 4. Свобода діяльності у сфері медіа

1. Діяльність у сфері медіа ґрунтується на принципах свободи поширення та отримання інформації, свободи діяльності суб'єктів у сфері медіа, у тому числі вільного визначення змісту інформації, та свободи господарської діяльності.

2. Будь-які обмеження зазначених свобод можуть бути встановлені та застосовані лише на підставі закону, якщо це є необхідним у демократичному суспільстві, а відповідне обмеження є пропорційним (ненадмірним) відносно мети, що переслідується. Обмеження зазначених свобод може здійснюватися лише в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.

3. Цензура у сфері медіа забороняється.

4. Не допускається незаконне втручання у діяльність суб'єктів у сфері медіа з боку державних органів, органів місцевого самоврядування, громадських об'єднань, політичних партій, власників відповідних суб'єктів, будь-яких інших фізичних та юридичних осіб.

Не допускається вимога попереднього погодження повідомлень і

матеріалів, які поширюються медіа, а також заборона поширення повідомлень і матеріалів з боку посадових осіб державних органів, органів місцевого самоврядування, політичних партій.

5. На території України не обмежується приймання чи ретрансляція радіоканалів, телеканалів, каталогів програм, які походять з країн, що є сторонами Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державами-членами Європейського Союзу, а також інших радіоканалів, телеканалів, каталогів програм, зміст яких відповідає вимогам Європейської конвенції про транскордонне телебачення або Директиви 2010/13/ЄС в редакції Директиви 2018/1808/ЄС.

6. У випадку порушення законодавства України у програмах радіоканалів, телеканалів, каталогів програм, а також на платформах спільного доступу до відео, що походять з-поза меж України, Національна рада здійснює заходи, передбачені Європейською конвенцією про транскордонне телебачення, іншими міжнародними договорами України та цим Законом.

7. Поширення медіа на території України може бути заборонене тільки у випадках та в порядку передбаченому Законом.

Стаття 5. Основні завдання державної політики у сфері медіа

1. Основними завданнями державної політики у сфері медіа є:

1) забезпечення достовірності та збалансованості подачі інформації, гарантування вільного і відкритого обговорення суспільно важливих проблем, політичний, культурний і ідеологічний плюралізм, а також забезпечення свободи діяльності у сфері медіа, захист суб'єктів у сфері медіа від політичного тиску з боку державних органів і органів місцевого самоврядування;

2) створення умов для задоволення та забезпечення інформаційних та культурних прав та потреб громадян України, а також потреб закордонних українців;

3) захист державної мови;

4) захист користувачів інформації, особливо дітей, від шкідливого впливу інформації;

5) сприяння розвитку публічних аудіовізуальних медіа;

6) стимулювання виробництва національного продукту;

7) сприяння об'єднанню суб'єктів у сфері медіа у співрегуляторні органи, а також сприяння роботі таких органів, залучення їх до прийняття рішень державними органами;

8) захист економічної конкуренції у сфері медіа;

9) забезпечення прозорості і доступності інформації про структуру власності суб'єктів у сфері медіа;

10) забезпечення прозорості, незалежності та справедливості діяльності державних органів у сфері медіа, зокрема, під час регулювання і нагляду (контролю);

11) запобігання виникненню тотожних або дублюючих повноважень державних органів щодо регулювання і нагляду (контролю) у сфері медіа;

12) забезпечення регулювання у сфері медіа незалежно від способу та технології поширення інформації, за виключенням випадків, прямо передбачених цим Законом;

13) створення рівних можливостей для діяльності у сфері медіа за умови відповідності вимогам законодавства України;

14) забезпечення дієвих гарантій інституційної та операційної незалежності Національної ради;

15) забезпечення ефективного нагляду (контролю) за дотриманням на території України вимог і обмежень у сфері медіа, передбачених цим Законом, з метою захисту національного медіа-простору України та побудови інформаційного середовища, здатного протистояти актуальним реаліям гібридної війни, загрозам інформаційної безпеки;

16) забезпечення представлення інтересів держави України, фізичних та юридичних осіб, що діють в межах її юрисдикції, у відносинах з власниками платформ спільного доступу до інформації, встановлення співрегуляторних та інших механізмів взаємодії.

Стаття 6. Державна політика та регулювання у сфері медіа

1. Верховна Рада України визначає засади державної політики у сфері медіа та законодавчі основи її реалізації.

2. Кабінет Міністрів України, центральні та інші органи виконавчої влади, інші державні органи в межах своєї компетенції забезпечують реалізацію засад державної політики у сфері медіа.

3. Органом державного регулювання діяльності у сфері медіа, а також органом нагляду (контролю) у цій сфері є Національна рада.

4. Повноваження інших державних органів та органів місцевого самоврядування у сфері медіа визначаються виключно законами України.

Стаття 7. Захист економічної конкуренції у сфері медіа

1. Держава сприяє вільній конкуренції у сфері медіа з метою захисту прав та інтересів користувачів й гарантування свободи господарської діяльності відповідно до цього Закону та Закону України «Про захист економічної конкуренції».

2. Жодна фізична або юридична особа одноособово та/або спільно з групою пов'язаних осіб не має права контролювати у будь-який спосіб, у тому числі через вплив на формування управлінських та/або наглядових органів суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа, більше 35 відсотків загального обсягу відповідного територіального аудіовізуального медіа-ринку – загальнонаціонального або регіонального.

Межі ринків у сфері аудіовізуальних медіа визначає Антимонопольний комітет України, в тому числі за поданням Національної ради. Методика визначення таких ринків затверджується Національною радою спільно з Антимонопольним комітетом.

3. Жодна фізична або юридична особа одноособово та/або спільно з групою пов'язаних осіб не має права контролювати у будь-який спосіб, у тому числі через вплив на формування управлінських та/або наглядових органів суб'єкта у сфері друкованих медіа, більше 5 відсотків загальної кількості зареєстрованих друкованих медіа.

4. Контроль за дотриманням вимог, передбачених цією статтею Закону, та інших вимог законодавства про захист економічної конкуренції та недопущення недобросовісної конкуренції у сфері медіа здійснює Антимонопольний комітет України.

5. У випадку обґрунтованих підозр щодо недотримання обмежень, визначених цією статтею, Національна рада зобов'язана звернутися до Антимонопольного комітету України з повідомленням про наявність ознак порушення законодавства про захист економічної конкуренції.

Стаття 8. Стратегія діяльності Національної ради

1. Стратегія діяльності Національної ради (далі – Стратегія) є основоположним документом, що визначає цілі та напрями діяльності Національної ради.

2. Стратегія розробляється на засадах забезпечення плюралізму думок, задоволення та забезпечення інформаційних прав громадян, створення сприятливого підприємницького середовища, розвитку громадянського суспільства, захисту прав окремих етнічних та соціальних груп.

3. Стратегія розробляється Національною радою на забезпечення її основних повноважень, визначених цим Законом, а також виходячи з положень міжнародних угод та державних програм у сфері інформаційної політики, медіа, культури та мистецтв, електронних комунікацій, в інших сферах суспільного життя, що мають вплив на сферу медіа.

4. Стратегія переглядається Національною радою не рідше одного разу на три роки.

5. Проект Стратегії або змін до неї надсилаються Національною радою всім зацікавленим державним органам для надання пропозицій з метою ефективної координації діяльності державних органів у сфері медіа.

6. Стратегія розробляється, ухвалюється та оприлюднюється в порядку, передбаченому статтею 87 цього Закону.

Стаття 9. План реалізації Стратегії

1. Державне регулювання національного медіа-простору здійснюється Національною радою відповідно до Плану реалізації Стратегії, який щорічно розробляє та затверджує Національна рада.

2. Відповідно до Плану реалізації Стратегії Національна рада ухвалює рішення щодо необхідності створення каналів мовлення та багатоканальних електронних комунікаційних мереж, що передбачають використання радіочастотного ресурсу України, визначає умови ліцензій та проводить

конкурси на отримання ліцензій у передбачених цим Законом випадках. У своєму щорічному звіті Національна рада дає аналіз стану виконання Плану реалізації Стратегії, вносить пропозиції щодо внесення змін до Стратегії.

3. План реалізації Стратегії має містити щонайменше таку інформацію:

1) поточний стан регулювання у сфері медіа, основні проблеми та виклики;
2) наявні зобов'язання України за міжнародними угодами та завдання Національної ради, визначені державними програмами у сфері інформаційної політики, медіа, культури та мистецтв, електронних комунікацій, в інших сферах суспільного життя, що мають вплив на сферу медіа;

3) основні напрями діяльності Національної ради у сфері ліцензування та реєстрації медіа, у тому числі плановані заходи щодо створення каналів мовлення та багатоканальних електронних комунікаційних мереж, що передбачають використання радіочастотного ресурсу України;

4) плановані заходи Національної ради щодо забезпечення мовлення на підставі дозволів на тимчасове мовлення;

5) основні напрями взаємодії Національної ради з органом спільного регулювання у сфері медіа;

6) основні завдання Національної ради у сфері медіаграмотності.

4. План реалізації Стратегії затверджується Національною радою не пізніше 31 січня поточного року.

5. План реалізації Стратегії розробляється, ухвалюється та оприлюднюється в порядку, визначеному статтею 87 цього Закону.

6. Внесення змін до Плану реалізації Стратегії допускається у зв'язку з необхідністю імплементації зобов'язань та завдань визначених у пунктах 2-4 частини третьої цієї статті, шляхом ухвалення відповідного рішення Національної ради.

Стаття 10. Створення і розвиток каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж

1. Канали мовлення та багатоканальні електронні комунікаційні мережі, що передбачають використання радіочастотного ресурсу України (ефірні багатоканальні електронні комунікаційні мережі), створюються або територіально змінюються за рішенням Національної ради, відповідно до Стратегії та Плану реалізації Стратегії.

2. Прийняттю рішення про створення нових каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж передують проведення аналізу стану ринку аудіовізуальних медіа, потреб ринку, а також ефективності та повноти використання ресурсів вже створених ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж.

3. Територією, яку охоплює канал мовлення або ефірна багатоканальна електронна комунікаційна мережа, вважається територія на якій побутові приймальні засоби користувачів забезпечують впевнений прийом відповідного сигналу.

4. Територія покриття каналу мовлення або ефірної багатоканальної

електронної комунікаційної мережі (зона покриття певної території) визначається на підставі розрахункових даних (прогнозована зона покриття) спеціалізованої установи, яка відповідно до законодавства про радіочастотний ресурс має право на надання таких даних, а в разі виникнення необхідності отримання фактичних даних щодо входження до зони покриття певних населених пунктів, шляхом проведення вимірювання параметрів випромінювання та технічних характеристик радіоелектронних засобів (натурних вимірювань) згідно з методиками (метрологіями) визначення зони покриття каналу мовлення чи мережі цифрового (аналогового) наземного телевізійного мовлення, що затверджуються рішенням Національної ради з урахуванням проведених консультацій з органом державного регулювання у сфері телекомунікацій, інформатизації, користування радіочастотним ресурсом та надання послуг поштового зв'язку.

5. Територіальними категоріями каналів мовлення або багатоканальних електронних комунікаційних мереж є:

1) загальнонаціональна категорія – покриття каналом мовлення або багатоканальною електронною комунікаційною мережею території, на якій проживають не менше ніж дві третини населення кожної з областей України;

2) регіональна категорія – покриття каналом мовлення або багатоканальною електронною комунікаційною мережею території регіону (область або декілька суміжних областей але не більше ніж половина областей України), на якій проживають не менш ніж дві третини населення відповідного регіону;

3) місцева категорія – покриття каналом мовлення або багатоканальною електронною комунікаційною мережею території одного чи кількох суміжних населених пунктів.

6. Національна рада визначає кількість каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж для кожної територіальної категорії.

7. Національна рада сприяє збільшенню території покриття та покращення якості сигналу каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж в межах кожної з територіальних категорій.

8. Розроблення висновків щодо можливості та умов користування радіочастотним ресурсом України для потреб мовлення, у тому числі для потреб тимчасового мовлення здійснюється у порядку, визначеному законодавством, за замовленням Національної ради. Порядок замовлення таких висновків визначається Національною радою за погодженням з органом державного регулювання у сфері телекомунікацій, інформатизації, користування радіочастотним ресурсом та надання послуг поштового зв'язку.

Стаття 11. Запровадження та зміна стандартів мовлення каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж

1. Запровадження та зміна стандартів (радіотехнологій) ефірного, в тому числі цифрового мовлення з використанням каналів мовлення та/або ресурсу

ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж, здійснюються відповідно до міжнародних угод, законів України та Стратегії.

2. Зміни стандартів (радіотехнологій), при яких кількість каналів мовлення та/або ресурси багатоканальної електронної комунікаційної мережі не зменшуються та які не потребують анулювання чинних ліцензій ліцензіатів, запроваджуються на підставі рішень Національної ради у відповідності до Стратегії.

Рішення Національної ради про зміну стандартів (радіотехнологій) ефірного, в тому числі цифрового мовлення з використанням ресурсу багатоканальних електронних комунікаційних мереж має передбачати джерела покриття видатків, що пов'язані із реалізацією таких змін.

3. Зміни стандартів (радіотехнологій) ефірного, в тому числі цифрового мовлення з використанням каналів мовлення та/або ресурсу ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж, при яких кількість каналів мовлення та/або ресурси багатоканальної електронної комунікаційної мережі зменшуються та які потребують припинення дії чинних ліцензій ліцензіатів, крім припинення використання стандарту (радіотехнології) аналогового телевізійного мовлення, запроваджуються в порядку та на підставі окремого закону, що має бути прийнятий Верховною Радою України. Серед іншого такий закон має врегульовувати питання порядку анулювання ліцензій та виплати ліцензіатам справедливої компенсації.

Стаття 12. Припинення використання стандарту (радіотехнології) аналогового телевізійного мовлення

1. Припинення використання стандарту (радіотехнології) аналогового телевізійного мовлення здійснюється на підставі рішень Національної ради, які приймаються у відповідності з Планом використання радіочастотного ресурсу України.

2. Після прийняття Національною радою рішення про припинення використання стандарту (радіотехнології) аналогового телевізійного мовлення щодо відповідного каналу мовлення чи його частини (окремих радіоелектронних засобів мовлення) ліцензія на мовлення підлягає анулюванню повністю або частково (в частині права на здійснення діяльності із використанням певних частотних присвоєнь).

3. У разі, якщо рішення про анулювання ліцензії приймається щодо суб'єкта в сфері медіа, у якого не має іншої ліцензії на мовлення з використанням радіочастотного ресурсу на аналогічну або більшу територію, Національна рада одночасно з рішенням про анулювання такої ліцензії приймає рішення про замовлення висновку щодо можливості та умов користування радіочастотним ресурсом України для потреб мовлення на відповідній території. Впродовж одного місяця з дня отримання такого висновку Національна рада має оголосити конкурс на отримання ліцензії на мовлення та при його проведенні надати пріоритет учаснику, ліцензію якого було анульовано. У разі, якщо Національна рада отримує відмову у наданні висновку та за умови подання суб'єктом, ліцензія

якого була анульована, відповідної заяви, Національна рада невідкладно приймає рішення про його реєстрацію як суб'єкта в сфері медіа та включення його телеканалу до універсального медіа-сервісу на відповідній території на строк, впродовж якого була б чинною анульована ліцензія.

Розділ II. СУБ'ЄКТИ У СФЕРІ МЕДІА

Стаття 13. Суб'єкти у сфері медіа

1. Для цілей цього Закону суб'єктами у сфері медіа є:

- 1) суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа;
- 2) суб'єкти у сфері друкованих медіа;
- 3) суб'єкти у сфері онлайн-медіа;
- 4) провайдери аудіовізуальних сервісів;
- 5) провайдери платформ спільного доступу до відео;
- 6) постачальники електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу.

Стаття 14. Сервіси та суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа

1. Для цілей цього Закону аудіовізуальними медіа-сервісами вважаються такі сервіси зі здійсненням редакційного контролю:

1) радіомовлення (лінійний аудіальний медіа-сервіс) – діяльність із надання радіопрограм для одночасного масового приймання користувачами на основі розкладу програм, створеного радіомовником;

2) телевізійне мовлення (телемовлення, лінійний аудіовізуальний медіа-сервіс) – діяльність із надання аудіовізуальних програм для одночасного масового приймання користувачами на основі розкладу програм, створеного телемовником;

3) аудіальний медіа-сервіс на замовлення (нелінійний аудіомедіа-сервіс) – діяльність із надання радіопрограм для прослуховування в момент, обраний користувачем, та за його індивідуальним замовленням на основі каталогу програм, створеного відповідним суб'єктом;

4) аудіовізуальний медіа-сервіс на замовлення (нелінійний аудіовізуальний медіа-сервіс) – діяльність із надання аудіовізуальних програм для перегляду в момент, обраний користувачем, та за його індивідуальним замовленням на основі каталогу програм, створеного відповідним суб'єктом.

2. Особливими видами аудіовізуальних медіа-сервісів є:

1) суспільні аудіовізуальні медіа-сервіси – аудіовізуальні медіа-сервіси, що надаються відповідно до Закону України “Про Суспільні медіа України” та цього Закону;

2) аудіовізуальні медіа-сервіси іномовлення – аудіовізуальні медіа-сервіси, що надаються поза межами України відповідно до Закону України “Про систему іномовлення України” та цього Закону;

3) місцеві публічні аудіовізуальні медіа-сервіси та аудіовізуальні медіа-сервіси громад – аудіовізуальні медіа-сервіси, що надаються в порядку та у спосіб, що визначені Розділом III цього Закону.

3. Для цілей цього Закону суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа вважається особа, що здійснює редакційний контроль щодо створення або добору, організації та поширення масової інформації при наданні аудіовізуального медіа-сервісу.

4. Суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа є:

1) радіомовник (суб'єкт у сфері лінійного аудіального медіа-сервісу) – особа, що здійснює добір радіопрограм та їх організацію в хронологічному порядку (створює радіоканал) та надає їх для одночасного масового та індивідуального приймання користувачами;

2) телемовник (суб'єкт у сфері лінійного аудіовізуального медіа-сервісу) – особа, що здійснює добір аудіовізуальних програм та їх організацію в хронологічному порядку (створює телеканал) для одночасного масового та індивідуального приймання користувачами;

3) суб'єкт у сфері аудіального медіа-сервісу на замовлення – особа, що здійснює добір радіопрограм та їх організацію за певною структурою (створює каталог програм) та надає їх користувачам за індивідуальним замовленням;

4) суб'єкт у сфері аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення – особа, що здійснює добір аудіовізуальних програм та їх організацію за певною структурою (створює каталог програм) та надає їх користувачам за індивідуальним замовленням.

5. Особливими видами суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа є:

1) суб'єкт у сфері суспільних аудіовізуальних медіа-сервісів – акціонерне товариство «Національна суспільна телерадіокомпанія України», що утворена і діє відповідно до Закону України “Про Суспільні медіа України” та цього Закону;

2) суб'єкт у сфері аудіовізуальних медіа-сервісів іномовлення – юридична особа, що утворена і діє відповідно до Закону України “Про систему іномовлення України” та цього Закону;

3) суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа-сервісів та аудіовізуальних медіа-сервісів громад – суб'єкти, особливості діяльності яких визначено Розділом III цього Закону.

6. З метою сприяння техніко-технологічному та економічному розвитку сфери аудіовізуальних медіа, розроблення та застосування єдиних стандартів, суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа самостійно, у тому числі через свої об'єднання, визначають порядок, методика та інші параметри вимірювання та аналізу аудиторії телеканалів або радіоканалів, організації, що здійснюють таке вимірювання та аналіз, та можуть використовувати їх результати у своїй діяльності.

7. Об'єднання суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа має право визначити єдину організацію, що здійснює вимірювання та аналіз аудиторії телеканалів або радіоканалів. Створення та вступ (приєднання) до такого об'єднання, визначення єдиної організації, що здійснює вимірювання та аналіз аудиторії телеканалів або

радіоканалів суб'єктів, які входять до об'єднання, не потребує отримання дозволу державних органів, у тому числі дозволу на узгоджені дії суб'єктів господарювання.

8. З метою сприяння підвищенню конкурентоспроможності національного продукту, суб'єкти у сфері медіа мають право створювати суб'єктів господарювання, об'єднання, метою діяльності яких є надання доступу до телеканалів та радіоканалів, доступу до каталогів програм. Створення такого суб'єкта господарювання чи створення та вступ (приєднання) до такого об'єднання, не потребує отримання дозволу державних органів, у тому числі дозволу на узгоджені дії суб'єктів господарювання.

Стаття 15. Суб'єкти у сфері друкованих медіа

1. Для цілей цього Закону суб'єктом у сфері друкованих медіа вважається особа, що здійснює редакційний контроль щодо створення або добору, організації та поширення масової інформації у формі друкованого медіа.

2. Суб'єктом у сфері друкованих медіа не може бути особа, до структури власності якої входять державні органи, органи місцевого самоврядування, їх асоціації, крім винятків, передбачених законом, а також юридичні особи, засновані такими органами, крім наукових установ, навчальних закладів та закладів культури.

3. Не належать до друкованих медіа офіційні друковані видання, що видаються з метою забезпечення доступу до публічної інформації.

Стаття 16. Суб'єкти у сфері онлайн-медіа

1. Для цілей цього Закону суб'єктом у сфері онлайн-медіа вважається особа, що здійснює редакційний контроль щодо створення або добору, організації та поширення масової інформації у формі онлайн-медіа, крім суб'єктів, які визначені цим Законом як аудіовізуальні медіа.

Стаття 17. Провайдери аудіовізуальних сервісів

1. Для цілей цього Закону аудіовізуальним сервісом є діяльність із надання користувачам доступу до телеканалів та радіоканалів незалежно від обраної технології в межах визначених пакетів.

2. Провайдером аудіовізуальних сервісів є особа, що здійснює й є відповідальною за добір та організацію в пакети телеканалів та радіоканалів. Провайдер аудіовізуальних сервісів надає користувачам доступ до пакетів телеканалів та радіоканалів на договірній основі самостійно, або за участі постачальника електронних комунікаційних послуг, який укладає відповідний договір з користувачем.

3. Заклади ресторанного господарства, готелі, інші суб'єкти, що здійснюють господарську діяльність щодо надання житлових приміщень для тимчасового проживання, підприємства транспорту загального користування,

які надають повний або частковий доступ до пакетів телеканалів та радіоканалів, для цілей цього Закону вважаються провайдерами аудіовізуальних сервісів за умови, якщо такі суб'єкти здійснюють добір та організацію в пакети телеканалів та радіоканалів.

4. Територіальна категорія, в межах якої діє провайдер аудіовізуальних сервісів, визначається відповідно до критеріїв, визначених частиною п'ятою статті 10 цього Закону.

Стаття 18. Провайдери платформ спільного доступу до відео

1. Провайдером платформи спільного доступу до відео є особа, що надає сервіс платформи спільного доступу до відео.

2. Платформа спільного доступу до відео може функціонувати у вигляді веб-сайту або інших формах, що передбачають наявність загальнодоступного сховища інформації, що перебуває під контролем провайдера та клієнтського програмного забезпечення, що надає доступ до такого сховища.

Стаття 19. Постачальники електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу

1. Постачальником електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу є особа, що здійснює розповсюдження пакетів телеканалів та радіоканалів в ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі, відповідно до ліцензії, виданої Національною радою.

Стаття 20. Системи колективного прийому

1. Системи колективного прийому створюються (діють) виключно з метою отримання користувачами можливості впевненого приймання за допомогою побутових приймальних засобів телеканалів або радіоканалів, які розповсюджуються в наземному ефірі в зоні дії системи колективного прийому.

2. Забороняється без письмового дозволу медіа будь-яке використання сигналу, отриманого за допомогою системи колективного прийому, крім безпосереднього прийому користувачами в режимі реального часу телеканалів або радіоканалів, в тому числі забороняється, але не виключно:

- 1) перекодувати такий сигнал у інші формати чи протоколи;
- 2) приймати такий сигнал провайдерами аудіовізуальних сервісів чи будь-якими іншими особами для наступного розповсюдження, в тому числі для ретрансляції телеканалів або радіоканалів;
- 3) встановлювати чи стягувати плату у вигляді будь-яких регулярних платежів (частіше одного платежу на три роки) за використання, обслуговування, утримання тощо такої системи.

3. Багатоканальні електронні комунікаційні мережі провайдерів аудіовізуальних сервісів повинні бути відокремлені від систем колективного

прийому, не повинні мати будь-яких спільних з ними елементів (обладнання, кабелю тощо), через які одночасно проходить сигнал, доступ до якого забезпечується провайдером аудіовізуальних сервісів та сигнал, що приймається через систему колективного прийому.

4. Організація приймання телеканалів або радіоканалів з використанням системи колективного прийому з порушенням вимог цієї статті є незаконним розповсюдженням телеканалів або радіоканалів (програм мовлення).

Стаття 21. Вимоги до суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа

1. Суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа, який використовує радіочастотний ресурс України для надання відповідного сервісу, може бути будь-яка юридична особа або фізична особа - підприємець, крім винятків, передбачених цим Законом.

2. Суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа не може бути особа, до структури власності якої входять державні органи, органи місцевого самоврядування, їх асоціації, крім винятків, передбачених законом, політичні партії, їх структурні підрозділи, а також юридичні особи, засновані такими суб'єктами, крім наукових установ, навчальних закладів та закладів культури.

Зазначені обмеження не поширюються на публічні аудіовізуальні медіа, а також на державне підприємство «Парламентський телеканал «Рада» або його правонаступника.

3. До структури власності суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа, який використовує радіочастотний ресурс України для надання відповідного сервісу, не можуть входити державні органи іноземних держав, релігійні організації, міжнародні організації, а також юридичні особи, засновані такими суб'єктами.

4. Річна фінансова звітність суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа, які здійснюють телевізійне мовлення з загальнонаціональною категорією підлягає обов'язковій перевірці незалежним аудитором (аудиторською фірмою).

Вимоги до забезпечення незалежності аудитора встановлюються законодавством України, що регулює аудиторську діяльність.

Стаття 22. Вимоги до провайдерів аудіовізуальних сервісів

1. Провайдером аудіовізуальних сервісів може бути будь-яка юридична особа або фізична особа - підприємець, крім винятків, передбачених цим Законом.

2. Провайдер аудіовізуальних сервісів самостійно визначає:

1) кількість, типи та склад пакетів телеканалів та радіоканалів (крім універсального медіа-сервісу), які пропонуються користувачам;

2) розмір користувацької плати за різні пакети телеканалів та радіоканалів, порядок її оплати і форми розрахунків.

3. Провайдер аудіовізуальних сервісів зобов'язаний:

1) забезпечити доступ до універсального медіа-сервісу для усіх користувачів його медіа-сервісів;

2) включати до пакетів телеканалів та радіоканалів виключно телеканали та радіоканали, які отримали ліцензію на мовлення або зареєстровані Національною радою відповідно до вимог статей 50, 63, 66 та 122 цього Закону;

3) запровадити системи умовного доступу (батьківського контролю) щодо телеканалів та радіоканалів, доступ дітей до яких має бути обмеженим відповідно до умов їх розповсюдження;

4) вести облік кількості користувачів його медіа-сервісів із зазначенням сервісів які надаються таким користувачам, щоквартально надавати цю інформацію Національній раді через електронний кабінет відповідно до порядку та методики, що затверджується Національною радою з урахуванням вимог законодавства про захист персональних даних.

4. У випадку, якщо провайдер аудіовізуальних сервісів самостійно надає користувачам доступ до пакетів телеканалів та радіоканалів, такий провайдер зобов'язаний повідомляти користувачів його сервісів про зміну типу або складу пакету телеканалів та радіоканалів, доступ до якого надається ним користувачам, розміру користувацької плати, порядку її оплати чи форми розрахунків в порядку та в строки, що визначаються законодавством про електронні комунікації. При цьому такі строки можуть бути скорочені у випадку, якщо зміни типу або складу пакету телеканалів та радіоканалів не залежать від волі провайдера аудіовізуальних сервісів і не могли бути ним передбачені.

5. Якщо інше не передбачено цим Законом, провайдер аудіовізуальних сервісів зобов'язаний укласти договори щодо використання об'єктів авторського права і суміжних прав (ліцензійний договір) з правласниками телеканалів або радіоканалів до надання їх користувачеві

Стаття 23. Вимоги до провайдерів платформ спільного доступу до відео

1. Провайдер платформи спільного доступу до відео зобов'язаний:

1) розмістити умови користування сервісом платформи спільного доступу до відео на такій платформі та ознайомити користувачів платформи з такими умовами;

2) передбачити в умовах користування сервісом платформи спільного доступу до відео заборону на поширення користувацької інформації, яка порушує вимоги статті 36 цього Закону, а також вимоги законодавства про авторське право та суміжні права.

3) забезпечити перевірку віку користувача перед отриманням ним доступу до інформації, що може зашкодити фізичному, моральному або ментальному розвитку дітей, забезпечити можливість встановлення систем батьківського контролю з метою захисту дітей від такої інформації;

4) надати користувачам дієвий механізм направлення звернень щодо інформації або матеріалів, що поширені на платформі спільного доступу до відео, забезпечити працездатність такого механізму, а також безперервну роботу ефективного механізму реагування на звернення, повідомлення користувача про розгляд його звернень та механізм оскарження дій провайдера

платформи спільного доступу до відео;

5) передбачити в умовах користування сервісом платформи спільного доступу до відео порядок реалізації права на відповідь або спростування недостовірної інформації та забезпечувати інформування користувачів про факт і зміст спростування або відповіді в описовій інформації до відповідного користувацького відео, а також шляхом повідомлення користувачів перед отриманням доступу до відповідної програми.

2. Провайдерам платформ спільного доступу до відео забороняється обробляти зібрані чи іншим чином отримані персональні дані дітей з комерційною метою.

Стаття 24. Вимоги до постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу

1. Кінцевим бенефіціарним власником постачальника електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу для цілей цифрового наземного мовлення може бути виключно громадянин України або державний орган. Ключовими учасниками такого постачальника можуть бути виключно громадяни України. Власниками істотної участі на всіх рівнях ланцюга володіння корпоративними правами такого постачальника не можуть бути особи, зареєстровані в офшорних зонах, перелік яких затверджений Кабінетом Міністрів України.

2. Постачальник електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу зобов'язаний надавати такі послуги виключно суб'єктам у сфері аудіовізуальних медіа, які отримали ліцензію на мовлення у відповідній ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі.

Постачальники електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу зобов'язані укласти із такими суб'єктами договір відповідно до Типових умов договору на постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу.

3. Максимально граничні тарифи на послуги постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу та Типові умови договору на постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу, затверджуються Національною радою після отримання висновку органу державного регулювання у сфері телекомунікацій, інформатизації, користування радіочастотним ресурсом та надання послуг поштового зв'язку, щодо відповідності запропонованих такими постачальниками тарифів принципам економічної обґрунтованості, об'єктивності, недискримінації.

4. Національна рада, за погодженням з Антимонопольним комітетом України та органом державного регулювання у сфері телекомунікацій, інформатизації, користування радіочастотним ресурсом та надання послуг поштового зв'язку, визначає порядок розробки та затвердження зазначених

тарифів, у тому числі визначення граничного нормативу рентабельності та перелік допустимих прямих витрат, що враховуються при розрахунку такого нормативу.

5. Одна й та ж сама особа не може одночасно здійснювати діяльність постачальника електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу для цілей цифрового наземного мовлення загальнонаціональної категорії та діяльність провайдера аудіовізуальних сервісів.

Стаття 25. Вимоги до прозорості структури власності

1. Структура власності суб'єкта у сфері медіа має бути прозорою.

2. Структура власності суб'єкта у сфері медіа є прозорою, якщо одночасно виконуються такі вимоги:

1) відомості про структуру власності суб'єкта у сфері медіа дають змогу встановити:

- усіх осіб, які мають пряму та/або опосередковану істотну участь в суб'єкті у сфері медіа або можливість значного або вирішального впливу на управління та/або діяльність суб'єкта у сфері медіа;

- усіх ключових учасників суб'єкта у сфері медіа та всіх ключових учасників усіх юридичних осіб у ланцюгу володіння корпоративними правами суб'єкта у сфері медіа;

- характер взаємозв'язків між особами, зазначеними вище;

2) серед власників істотної участі у суб'єкті у сфері медіа на всіх рівнях структури власності відсутні трасти, крім випадку, якщо трастовий керуючий (комерційний агент, номінальний власник або номінальний утримувач) діє виключно в інтересах установника трасту, який заявляє себе у якості кінцевого бенефіціарного власника чи власника істотної участі суб'єкта у сфері медіа, або контролює та керує трастом виключно в інтересах вигодонабувача (вигодоодержувача) або бенефіціара дискретного трасту, який заявляється у відповідній якості;

3) серед власників істотної участі у суб'єкті у сфері медіа на всіх рівнях структури власності відсутні юридичні особи, зареєстровані в офшорних зонах, перелік яких затверджений Кабінетом Міністрів України.

У випадку включення Кабінетом Міністрів України певної країни (території) до переліку офшорних зон, суб'єкт у сфері медіа, власником істотної участі в якому є юридична особа, зареєстрована в такій країні (на такій території), зобов'язаний впродовж шести місяців з дня набрання чинності відповідною Постановою Кабінету Міністрів України привести свою структуру власності у відповідність до вимог пункту третього частини другої цієї статті.

3. Вимоги щодо прозорості структури власності, передбачені пунктом першим частини другої цієї статті, не поширюються на структуру власності суб'єктів у сфері публічних аудіовізуальних медіа, а також суб'єктів у сфері медіа, які є або засновані:

1) державними органами, органами місцевого самоврядування, їх

асоціаціями, державними та комунальними підприємствами, установами, організаціями;

- 2) державними органами іноземних держав;
- 3) громадськими об'єднаннями та їх відокремленими підрозділами;
- 4) політичними партіями, їх структурними утвореннями;
- 5) релігійними організаціями;
- 6) професійними спілками, їх об'єднаннями, організаціями профспілок;
- 7) творчими спілками;
- 8) організаціями роботодавців, їх об'єднаннями;
- 9) торгово-промисловими палатами;
- 10) міжнародними організаціями,

за умови, що відомості про структуру власності таких суб'єктів у сфері медіа містять інформацію про усіх осіб, які мають пряму та/або опосередковану істотну участь в суб'єкті у сфері медіа.

4. Не може бути суб'єктом у сфері медіа юридична особа в якій структура власності є непрозорою відповідно до цього Закону.

5. Структура власності суб'єкта у сфері медіа, що не відповідає будь-якій з вимог зазначених в частини другій цієї статті, вважається непрозорою.

Визнання структури власності суб'єкта у сфері медіа непрозорою є підставою для відмови у продовженні ліцензії, і може стати підставою для звернення до суду щодо анулювання ліцензії, скасування реєстрації або заборони поширення онлайн-медіа в Україні.

Визнання структури власності заявника, який звернувся з заявою про отримання ліцензії чи реєстрацію, непрозорою, є підставою для не допуску до конкурсу чи відмови у реєстрації.

6. Суб'єкти у сфері медіа зобов'язані інформувати Національну раду про свою структуру власності та її зміни в порядку, передбаченому статтею 26 цього Закону.

Стаття 26. Відомості про структуру власності

1. Суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа, провайдери аудіовізуальних сервісів та постачальники електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу, крім суб'єктів які здійснюють діяльність як фізичні особи – підприємці, зобов'язані:

1) у випадках, передбачених цим Законом, подавати до Національної ради відомості про структуру власності та оновлені відомості про структуру власності за формою, що встановлюються Національною радою;

2) розміщувати актуальні відомості про структуру власності на своєму веб-сайті (в разі його наявності).

2. Інші суб'єкти у сфері медіа зобов'язані подавати до Національної ради відомості про структуру власності на вимогу Національної ради у випадках, передбачених цим Законом.

3. Відомості про структуру власності мають містити ідентифікаційні дані кожної з осіб, які присутні в структурі власності на всіх рівнях ланцюга

володіння корпоративними правами.

4. У випадку, якщо в структурі власності суб'єкта у сфері медіа, зазначеного у частині першій цієї статті, відбулись зміни кінцевого бенефіціарного власника, ключових учасників чи власників істотної участі, такий суб'єкт зобов'язаний впродовж 45 робочих днів з дня, коли відповідні зміни відбулися, подати до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру та оновлені відомості про структуру власності, в порядку, передбаченому статтею 60 цього Закону.

5. Подання відомостей про структуру власності здійснюється через електронний кабінет.

6. Суб'єкти у сфері медіа, зазначені у частині першій цієї статті, зобов'язані розмістити актуальні відомості про свою структуру власності за формою, що встановлюються Національною радою (за винятком даних, що не підлягають оприлюдненню), на своєму веб-сайті (в разі його наявності), забезпечивши доступ до таких відомостей через головне меню (візуально видиме посилання з головної сторінки) відповідного сайту.

7. Суб'єкт у сфері медіа несе відповідальність за достовірність поданих до Національної ради відомостей про структуру власності. У випадку виявлення інформації, що обґрунтовано свідчить про непрозорість структури власності суб'єкта у сфері медіа або про недостовірність відомостей про структуру власності, поданих суб'єктом у сфері медіа, Національна рада має право провести дослідження питання дотримання суб'єктом у сфері медіа вимог щодо прозорості структури власності в порядку, передбаченому статтею 27 цього Закону.

Стаття 27. Забезпечення дотримання вимог щодо прозорості структури власності

1. Національна рада має право здійснювати дослідження питання дотримання суб'єктом у сфері медіа вимог щодо прозорості структури власності, в таких випадках:

1) при розгляді заяв про видачу та (або) продовження ліцензії, заяв про реєстрацію суб'єктів, зазначених у частині першій статті 26, заяв про внесення змін до Реєстру щодо структури власності суб'єктів у сфері медіа;

2) у випадку, передбаченому частиною сьомою статті 26 цього Закону;

3) у разі виявлення ознак порушення суб'єктом у сфері медіа вимог пунктів 1-4, 10-11 частини першої статті 36 чи розділу IX цього Закону, частини другої статті 15, частини другої статті 21, частини першої статті 24, частини другої статті 25 цього Закону.

2. У випадках, передбачених пунктами 2, 3 частини першої цієї статті, Національна рада має право прийняти рішення про проведення перевірки дотримання вимог щодо прозорості структури власності. Така перевірка проводиться з урахуванням положень цієї статті Закону. У випадку, передбаченому пунктом 1 частини першої цієї статті дослідження питання дотримання суб'єктом у сфері медіа вимог щодо прозорості структури власності

проводиться без прийняття Національною радою окремого рішення.

3. Дослідження питання дотримання вимог щодо прозорості структури власності полягає в отриманні Національною радою на її запит від суб'єктів у сфері медіа, державних органів документальних відомостей, на підставі яких можна встановити наявність або відсутність підстав для визнання структури власності прозорою.

4. При дослідженні питання або проведенні перевірки дотримання вимог щодо прозорості структури власності, Національна рада має право запитувати у суб'єктів у сфері медіа, державних органів:

1) документи, що підтверджують відомості про структуру власності суб'єкта у сфері медіа, у тому числі:

- установчі документи юридичних осіб, що входять до структури власності;
- документи, що підтверджують реєстрацію особи у країні її місцезнаходження (витяг, виписка чи інший документ з торговельного, банківського, судового реєстру тощо), - у разі наявності у структурі власності юридичних осіб – нерезидентів;

- документи, на підставі яких будь-який із власників істотної участі суб'єкта у сфері медіа набув прямої або опосередкованої істотної участі в суб'єкті у сфері медіа (за виключенням комерційних умов правочинів);

- документи, на підставі яких фізична особа здійснює вирішальний вплив на діяльність юридичної особи, трасту чи іншого подібного правового утворення;

- документи, що підтверджують особу, яка є кінцевим бенефіціарним власником;

2) фінансовий звіт за попередній рік та копії договорів, що передбачають надання фінансування суб'єкту у сфері медіа (у тому числі у вигляді кредиту, позики) в розмірі, що перевищує 5 відсотків активів суб'єкта у сфері медіа;

3) аудиторський звіт, передбачений частиною четвертою статті 21 цього Закону у відповідних випадках, за останній звітний період.

Державні органи, включаючи Національну поліцію України, Службу безпеки України, Державне бюро розслідувань, Державну фіскальну службу України, Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції, Офіс Генерального прокурора, зобов'язані в межах своїх повноважень сприяти Національній раді у дослідженні питань дотримання вимог щодо прозорості структури власності суб'єктів у сфері медіа.

Інформація з обмеженим доступом, одержана Національною радою у процесі здійснення своїх повноважень, включаючи дані, що не підлягають оприлюдненню, використовується нею виключно з метою забезпечення виконання завдань, визначених цим Законом, і не підлягає розголошенню та оприлюдненню, крім випадків:

- 1) надання інформації органам слідства та суду відповідно до закону;
- 2) недотримання вимог, встановлених частиною другою статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації»;
- 3) інших випадків, встановлених законом.

5. Документи, що підтверджують передбачені цією статтею відомості,

подаються в оригіналах або в належним чином засвідчених копіях.

Документи, складені іноземними мовами, подаються до Національної ради з перекладом українською мовою, засвідченим нотаріально. Документи, видані органом іноземної держави, мають бути засвідчені нотаріально за місцем видачі та легалізовані в установленому порядку, якщо інше не передбачено міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

У разі якщо суб'єкт у сфері медіа раніше надавав Національній раді такі належним чином оформлені документи, відповідний суб'єкт письмово повідомляє Національну раду про факт їх наявності у розпорядженні Національної ради з посиланням на дату, коли такі документи подавались та процедуру в рамках якої здійснювалось таке подання. За наявності сумнівів в актуальності таких документів, Національна рада має право звернутись до суб'єкта з запитом щодо отримання актуальної інформації, що має міститися в документі, виданому після отримання запиту Національної ради.

6. Запит про витребування документів, передбачених частиною четвертою цієї статті, має містити виклад мотивів, з яких Національна рада вирішила їх витребувати, а також вичерпний перелік відомостей (інформації, документів), які особа повинна надати.

Строк надання суб'єктом у сфері медіа інформації та документів встановлюється у запиті. Цей строк не може бути меншим, ніж 30 днів, і може бути продовженим розпорядженням голови Національної ради, першого заступника або заступника голови Національної ради за мотивованим клопотанням суб'єкта у сфері медіа.

У випадку, коли суб'єктом у сфері медіа будуть надані належні докази, які підтверджують неможливість надання витребуваних відомостей (інформації та (або) документів) через їх об'єктивну відсутність (законодавством держави, резидентом якої є відповідний суб'єкт, не передбачено їх існування), суб'єкт у сфері медіа має право надати відповідні відомості (інформацію, документи) іншим належним шляхом.

7. За підсумками дослідження або перевірки структура власності суб'єкта у сфері медіа визнається непрозорою, якщо суб'єкт у сфері медіа у встановлені строки не надав інформації та (або) документів, витребуваних Національною радою відповідно до цієї статті, або за наслідками дослідження або перевірки встановлено, що структура власності не відповідає вимогам статті 25 цього Закону.

8. Про визнання структури власності непрозорою Національна рада ухвалює рішення. Цим рішенням визначається порядок усунення порушень вимог щодо прозорості структури власності, для чого надається відповідний строк, який не може бути меншим за 60 днів, і який може бути продовжений Національною радою за мотивованим клопотанням суб'єкта у сфері медіа.

9. Суб'єкт у сфері медіа впродовж строку, наданого на усунення порушень вимог щодо прозорості структури власності, подає до Національної ради заяву про визнання таким, що втратило чинність рішення про визнання структури власності непрозорою. До заяви додаються документальні підтвердження того,

що структура власності суб'єкта є прозорою. Подання такої заяви є підставою для проведення повторної процедури дослідження питання дотримання вимог щодо прозорості структури власності, яка здійснюється в загальному порядку.

У випадку, якщо документи та інформація, надані суб'єктом у сфері медіа на виконання рішення Національної ради, не дадуть підстав для визнання структури власності прозорою, Національна рада відмовляє у задоволенні заяви про визнання таким, що втратило чинність, рішення про визнання структури власності непрозорою та про застосування до суб'єкта у сфері медіа передбачених цим Законом санкцій.

У випадку, якщо документи та інформація, надані суб'єктом у сфері медіа на виконання рішення Національної ради, дозволять встановити відповідність структури власності вимогам статті 25 цього Закону, Національна рада ухвалює рішення про визнання таким, що втратило чинність, прийнятого раніше рішення про визнання структури власності непрозорою.

Стаття 28. Універсальний медіа-сервіс

1. З метою забезпечення плюралізму інформації та доступу користувачів до суспільно важливої аудіовізуальної інформації провайдер аудіовізуальних сервісів, сервіси якого надаються без використання радіочастотного ресурсу, зобов'язаний забезпечувати своїм користувачам можливість безперервного доступу (універсальний медіа-сервіс) до телеканалів у такому складі:

1) суспільні аудіовізуальні медіа та місцеві публічні аудіовізуальні медіа, що здійснюють мовлення з використанням радіочастотного ресурсу на території розташування відповідної багатоканальної електронної комунікаційної мережі;

2) телеканали місцевої та регіональної категорій мовлення, що здійснюють мовлення з використанням радіочастотного ресурсу на території розташування відповідної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, за умови, що відповідний телемовник забезпечує не менше 15 відсотків від загального обсягу сповіщення програм новин та інших програм, що стосуються подій відповідної місцевості або регіону;

3) телеканали державного підприємства "Парламентський телеканал "Рада" або його правонаступника за умови наявності у нього ліцензії на мовлення;

4) телеканали, що здійснюють мовлення на підставі дозволу на тимчасове мовлення з використанням радіочастотного ресурсу на території розташування відповідної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, за умови поширення у складі універсального медіа-сервісу тільки у межах території дозволу на тимчасове мовлення.

2. У випадку, якщо телеканали, включені до універсального медіа-сервісу, входять до пакетів, доступ до яких надається постачальником електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу, до таких телеканалів не може бути застосована система умовного доступу.

3. Провайдер аудіовізуальних сервісів не зобов'язаний укладати договори

з суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа, сервіси яких включаються до універсального медіа-сервісу, за умови поширення таких телеканалів в незмінному вигляді.

Провайдер аудіовізуальних сервісів не сплачує за кабельну ретрансляцію об'єктів авторського та суміжного права, що містяться у програмах телеканалів універсального медіа-сервісу.

4. Національна рада затверджує склад універсального медіа-сервісу для адміністративно-територіальної одиниці (села, селища, міста, району, області) або для всієї України, з урахуванням виду технології, що застосовується для провадження такої діяльності та переглядає його не рідше, ніж один раз на 3 роки. До складу універсального медіа-сервісу для провайдерів аудіовізуальних сервісів, що доступні на всій території України та надаються з використанням супутникових потужностей та/або інтернет протоколу, включаються лише суспільні аудіовізуальні медіа та телеканали державного підприємства "Парламентський телеканал "Рада".

Розділ III. ПУБЛІЧНІ АУДІОВІЗУАЛЬНІ МЕДІА

Стаття 29. Засади функціонування публічних аудіовізуальних медіа

1. Видами публічних аудіовізуальних медіа в Україні є:

- 1) національні публічні аудіовізуальні медіа - суспільні аудіовізуальні медіа та аудіовізуальні медіа іномовлення;
- 2) місцеві публічні аудіовізуальні медіа;
- 3) аудіовізуальні медіа громад.

2. Суб'єктом у сфері суспільних аудіовізуальних медіа є акціонерне товариство «Національна суспільна телерадіокомпанія України», що діє відповідно до Закону України "Про Суспільні медіа України".

3. Суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа іномовлення є Державне підприємство «Мультимедійна платформа іномовлення України», що діє відповідно до Закону України "Про систему іномовлення України".

4. Суб'єктами у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа є комунальні некомерційні підприємства, засновані органами місцевого самоврядування, у тому числі на основі договору про співробітництво у порядку, встановленому Законом України «Про співробітництво територіальних громад», а також непідприємницькі товариства, не менш як 50 відсотків статутного капіталу яких належить органами місцевого самоврядування. Суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа діють у територіальних громадах сіл, селищ та міст, у тому числі в об'єднаних територіальних громадах сіл, селищ та міст, а також у громадах областей та регіонів.

5. Суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа громад можуть бути громадські об'єднання, а також засновані ними установи, непідприємницькі товариства або підприємства, що створені для некомерційної діяльності. Суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа громад діють у громадах, що об'єднані

спільним інтересом (національністю, мовою, професією, творчою діяльністю, захопленнями тощо).

6. Публічні аудіовізуальні медіа поширюються з метою задоволення демократичних, інформаційних, соціальних та культурних потреб українського суспільства.

7. Публічні аудіовізуальні медіа є сервісами загального економічного інтересу.

Стаття 30. Особливості функціонування місцевих публічних аудіовізуальних медіа

1. Органи місцевого самоврядування, які заснували суб'єктів у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа, не мають права втручатись у їх редакційну політику та зобов'язані забезпечувати фінансові та організаційні засади для її реалізації відповідно до вимог цього Закону.

2. Суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа не можуть мати на меті отримання прибутку.

Орган місцевого самоврядування, який є засновником суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа зобов'язаний забезпечити його фінансування в обсязі витрат, необхідних на:

- 1) оплату праці і виплату нарахувань на заробітну плату;
- 2) виготовлення програм відповідно до програмної концепції;
- 3) виплату винагороди за використання об'єктів авторських та суміжних прав;
- 4) оплату електронних комунікаційних послуг, послуг зв'язку, та послуг із радіочастотного моніторингу;
- 5) оренду приміщень та оплату комунальних послуг;
- 6) оновлення обладнання.

Керівник суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа щорічно у строки, визначені органом місцевого самоврядування, подає на розгляд цього органу обґрунтований бюджет на наступний рік. Скорочення такого бюджету можливо за умови збереження здатності відповідного медіа виконувати вимоги, визначені цим Законом та ліцензією на мовлення.

Суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа можуть отримувати додаткове фінансування з будь-яких джерел, не заборонених законодавством, з урахуваннями вимог цього Закону.

Обсяг реклами у місцевих публічних аудіовізуальних медіа не повинен перевищувати 50 відсотків обсягів, передбачених законодавством для інших видів аудіовізуальних медіа (крім публічних аудіовізуальних медіа). При цьому вартість рекламного часу не може бути нижчою за ринкову.

3. Програмна концепція місцевих публічних аудіовізуальних медіа має містити зобов'язання щодо мінімальних обсягів поширення:

- 1) програм місцевих або регіональних новин - інформації про поточні події відповідної громади (громад) або відповідної області чи регіону;
- 2) дискусій щодо соціально-економічного та культурного розвитку громад

або областей чи регіонів;

3) програм, що містять інформацію, важливу для громади області чи регіону (освітню, культурологічну, політичну, історичну тощо), присвячених висвітленню проблем громади або просуванню її інтересів.

Обсяг таких програм у проміжках часу між 06.00 та 23.00 має становити не менше 50 відсотків загального обсягу мовлення.

4. Суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа зобов'язані здійснювати трансляції пленарних засідань сесій органів місцевого самоврядування відповідної територіальної громади (громад) або відповідних обласних чи регіональних органів самоврядування у прямому ефірі, а у разі відсутності такої можливості – в записі без скорочень та коментарів у проміжках часу між 06.00 та 23.00. У випадках, коли добовий обсяг мовлення, програмна концепція мовлення або тривалість пленарних засідань сесій органу місцевого самоврядування не дають можливості їх трансляцій без перерви, суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа можуть здійснювати таку трансляцію частинами, але таким чином, щоб не допускати переривання виступів. Орган місцевого самоврядування, який є засновником суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа зобов'язаний забезпечити йому доступ до своїх засідань з можливістю їх трансляції.

5. Суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа під час місцевих виборів на відповідній території мовлення, базуючись на засадах достовірності, збалансованості, повноти та неупередженості, зобов'язані поширювати інформацію про перебіг виборчого процесу та його суб'єктів (аналіз політичної діяльності, програм, декларацій та автобіографій, факти вчинення кандидатами правопорушень та злочинів тощо), а також про факти порушень виборчого законодавства. Обсяг такої інформації у проміжках часу між 06.00 та 23.00 має становити не менше 10 хвилин щодоби та не менше 10% відсотків тижневого обсягу мовлення.

Стаття 31. Наглядова рада суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа

1. Органом, що забезпечує участь представників територіальних громад в управлінні суб'єктом у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та гарантує його редакційну незалежність, є наглядова рада. Статутні документи суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа мають містити положення щодо складу, порядку формування та повноважень його наглядової ради.

До наглядової ради суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа входять по одному представнику від кожної з депутатських груп і фракцій органу місцевого самоврядування, який заснував цього суб'єкта, а також представники громадських об'єднань та регіональних (місцевих) творчих спілок журналістів і, кількість яких має бути на одну особу більшою, ніж кількість членів від органу місцевого самоврядування.

У випадку, якщо суб'єкт створюється на основі договору про

співробітництво, до його наглядової ради входять по одному представнику від найбільшої та від найменшої депутатської групи або фракції кожного органу місцевого самоврядування, що уклали договір про співробітництво. Кількість членів від регіональних (місцевих) творчих спілок журналістів та громадських об'єднань має бути на одну особу більшою, ніж кількість членів від органів місцевого самоврядування.

2. Делегувати представників до складу наглядової ради мають право регіональні (місцеві) творчі спілки журналістів та громадські об'єднання, діяльність яких поширюється на відповідну адміністративно-територіальну одиницю або регіон і які впродовж останніх трьох років не рідше ніж один раз на рік організували публічні заходи на зазначеній території або в інтересах відповідної громади.

Основним видом діяльності громадського об'єднання має бути: 1) у сфері захисту прав людини;

2) у сфері захисту довкілля;

3) у сфері соціального захисту;

4) у сфері захисту інтересів дітей і молоді та виховання;

5) у сфері збереження історично-культурної спадщини;

6) у сфері медіа та журналістики.

3. Громадське об'єднання чи регіональна (місцева) творча спілка журналістів має право подати одну кандидатуру до наглядової ради суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа.

4. Члени наглядової ради від регіональних (місцевих) творчих спілок журналістів та громадських об'єднань обираються шляхом рейтингового голосування на конференції громадських об'єднань спільно за всіма видами діяльності, які проводяться органом місцевого самоврядування, що є засновником відповідного суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа. Конференція громадських об'єднань проводиться незалежно від того, скільки регіональних (місцевих) творчих спілок журналістів та громадських об'єднань за кожним видом діяльності були допущені до участі в ній. Порядок проведення конференцій громадських об'єднань та обрання членів наглядових рад підприємств, що здійснюють муніципальне публічне мовлення, визначається Національною радою. Кожна регіональна (місцева) творча спілка журналістів та кожне громадське об'єднання, що бере участь у відповідній конференції, має один голос.

5. До повноважень наглядової ради належить призначення та дострокове припинення повноважень керівника суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа, затвердження програмної концепції мовлення, розгляд скарг на діяльність суб'єкта, затвердження річних звітів про діяльність, а також інші повноваження, передбачені статутом суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа. Національна рада розробляє та затверджує Типовий статут суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та Типовий трудовий контракт з керівником суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа. Строк повноважень членів наглядової ради складає чотири роки. Повноваження членів наглядової ради припиняються в день

набуття повноважень новими членами наглядової ради за відповідною категорією. Одна й та сама особа не може входити до складу наглядової ради більше ніж два строки підряд незалежно від тривалості таких строків.

Стаття 32. Особливості функціонування аудіовізуальних медіа громад

1. Програмна концепція аудіовізуальних медіа громад має містити зобов'язання щодо мінімальних обсягів поширення програм, що містять інформацію, пов'язану із спільним інтересом (інтересами) громади або присвячені обговоренню питань діяльності громади. Обсяг таких програм у проміжках часу між 06.00 та 23.00 має становити не менше 50 відсотків загального обсягу мовлення.

2. Суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа громад не можуть мати на меті отримання прибутку та можуть фінансуватись за рахунок будь-яких надходжень, не заборонених законодавством, з урахуванням вимог цього Закону, а також залучати до своєї діяльності волонтерів в порядку, визначеному Законом України «Про волонтерську діяльність».

3. Аудіовізуальні медіа громад можуть фінансуватись за рахунок коштів державного бюджету, місцевих бюджетів та бюджетних установ. Державні органи та органи місцевого самоврядування можуть створювати спеціальні бюджетні програми для підтримки розвитку аудіовізуальних медіа громад.

4. Обсяг реклами у програмах аудіовізуальних медіа громад не повинен перевищувати 50 відсотків обсягів, передбачених законодавством для інших видів аудіовізуальних медіа (крім публічних аудіовізуальних медіа). При цьому вартість рекламного часу не може бути нижчою за ринкову.

Стаття 33. Особливості ліцензування та реєстрації місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад

1. Ліцензування та реєстрація місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад здійснюється відповідно до вимог Розділу V цього Закону з урахуванням вимог цієї статті.

2. Конкурси на отримання ліцензії на мовлення місцевих публічних аудіовізуальних медіа проводяться окремо від інших категорій мовлення.

3. Конкурси на отримання ліцензії на мовлення аудіовізуальних медіа громад проводяться окремо від інших категорій мовлення.

4. Рішення Національної ради про оголошення конкурсу на отримання ліцензії на мовлення місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад крім положень, передбачених статтею 51 цього Закону, має містити вимоги до мінімальних обсягів поширення програм, що передбачені відповідно частиною третьою статті 30 та частиною першою статті 32 цього Закону.

5. За видачу та продовження ліцензій на мовлення місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад сплачується ліцензійний збір у розмірі, що дорівнює розміру реєстраційного збору.

Стаття 34. Особливості подання звітності суб'єктами у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад

1. Суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад упродовж 60 днів від дня закінчення звітного року публікують на своєму веб-сайті (в разі його наявності) або веб-сайті органу місцевого самоврядування, що є їх засновником (за відсутності власного веб-сайту) звіт про використання доходів (прибутків) неприбуткової організації та фінансову звітність малого підприємства за відповідний рік.

2. Суб'єкти у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад упродовж 60 днів від дня закінчення звітного року подають до Національної ради інформацію, передбачену частиною першою цієї статті, а також інформацію про фізичних та (або) юридичних осіб, внески (надходження) від яких становили 5 та більше відсотків сукупного розміру доходів станом на останній день звітного року.

3. Національна рада публікує інформацію, передбачену частиною другою цієї статті, на своєму веб-сайті впродовж 30 днів від дня отримання цієї інформації.

4. Щодо кожної з осіб, зазначених у цій статті, подається така інформація:

1) щодо фізичних осіб – прізвище, ім'я, по батькові (за наявності), громадянство, дата народження; розмір внеску (надходження);

2) щодо юридичних осіб – ідентифікаційні дані; розмір внеску (надходження).

РОЗДІЛ IV. ВИМОГИ ДО ЗМІСТУ ІНФОРМАЦІЇ ТА ОРГАНІЗАЦІЇ НАДАННЯ МЕДІА-СЕРВІСІВ

Стаття 35. Обов'язки суб'єктів у сфері медіа щодо організації надання медіа-сервісів

1. Суб'єкти у сфері медіа зобов'язані:

1) отримувати ліцензію, проходити реєстрацію або отримувати дозвіл на тимчасове мовлення, якщо запланована діяльність потребує отримання ліцензії, обов'язкової реєстрації або отримання дозволу на тимчасове мовлення відповідно до цього Закону;

2) подавати Національній раді відомості про структуру власності, заяви про внесення змін до Реєстру та оновлені відомості про структуру власності у випадках, встановлених статтею 26 цього Закону;

3) розмістити актуальні відомості про свою структуру власності на своєму веб-сайті (в разі його наявності) у випадках, встановлених статтею 26 цього Закону;

4) додержуватися умов ліцензії або умов дозволів на тимчасове мовлення;

5) попереджати користувачів перед початком надання сервісу або через визначені в договорі канали комунікації про те, що сервіс є платним, інформувати про вартість такого сервісу та спосіб оплати;

6) вести облік кількості користувачів своїх сервісів у випадках, передбачених цим Законом, та надавати таку інформацію Національній раді в порядку, передбаченому цим Законом;

7) додержуватися інших вимог та заборон, передбачених законодавством.

2. Суб'єкти у сфері лінійних медіа зобов'язані затвердити та оприлюднити на своєму веб-сайті (в разі його наявності) редакційний статут, що містить вимоги до створення та поширення інформації, розроблені відповідно до вимог законодавства та стандартів журналістики.

Стаття 36. Обмеження щодо змісту інформації

1. Суб'єктам у сфері аудіовізуальних, друкованих та онлайн-медіа забороняється поширювати:

1) заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу України, розв'язування або ведення агресивної війни або воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності України, матеріали або інформацію, які виправдовують чи пропагують такі дії;

2) висловлювання, що розпалюють ворожнечу чи ненависть до окремих осіб чи їх груп за національною, расовою чи релігійною ознакою;

3) висловлювання, що підбурюють до дискримінації чи утисків щодо окремих осіб та їх груп на основі етнічного походження, громадянства, раси, релігії та вірувань, віку, статі, гендерної ідентичності, фізичних вад, стану здоров'я або за іншою ознакою;

4) пропаганду або заклики до тероризму та терористичних актів, матеріали або інформацію, що виправдовують такі дії;

5) фільми, розповсюдження та демонстрування яких заборонено відповідно до Закону України "Про кінематографію";

6) порнографічні матеріали, а також матеріали, що заохочують сексуальну експлуатацію та насильство над дітьми, демонструють статеві відносини дітей;

7) пропаганду вживання наркотичних засобів, психотропних речовин;

8) пропаганду жорстокого поводження з тваринами;

9) інструкції або поради щодо виготовлення, придбання або використання вибухових, наркотичних чи психотропних речовин;

10) матеріали або інформацію, у яких заперечується або виправдовується злочинний характер комуністичного тоталітарного режиму 1917-1991 років в Україні, злочинний характер націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму, створюється позитивний образ осіб, які обіймали керівні посади у комуністичній партії (посаду секретаря районного комітету і вище), вищих органах влади та управління СРСР, УРСР (УСРР), інших союзних та автономних радянських республік (крім випадків, пов'язаних з розвитком української науки та культури), працівників радянських органів державної безпеки, виправдовується діяльність радянських органів державної безпеки,

встановлення радянської влади на території України або в окремих адміністративно-територіальних одиницях, переслідування учасників боротьби за незалежність України у ХХ столітті. Особливості розповсюдження і демонстрування фільмів, що містять популяризацію радянських органів державної безпеки, регулюються Законом України «Про кінематографію»;

11) матеріали або інформацію, в яких демонструється символіка комуністичного або націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму з метою виправдання чи заперечення їх злочинного характеру, крім випадків, передбачених Законом України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки»;

12) висловлювання, або матеріали, що принижують або зневажають державну мову.

2. Національна рада спільно з органом спільного регулювання розробляє та затверджує критерії віднесення інформації до такої, що порушує вимоги пунктів 1-4, 6-12 частини першої цієї статті. До затвердження відповідних критеріїв, Національна рада обґрунтовує застосування обмежень, передбачених частиною першою цієї статті, самостійно у своїх рішеннях.

Стаття 37. Вихідні дані

1. Суб'єкти у сфері лінійних медіа зобов'язані повідомляти вихідні дані у такий спосіб:

- 1) під час телемовлення на екрані безперервно демонструвати логотип;
- 2) під час радіомовлення не рідше ніж щогодини передавати позивні;
- 3) розміщувати на своєму веб-сайті (в разі його наявності) інформацію про суб'єкта, у тому числі його повне найменування, поштову адресу, телефон, адресу електронної пошти, ідентифікатор медіа в Реєстрі.

2. Лінійні медіа, що поширюються на одній території в одній й тій самій формі (телемовлення або радіомовлення), не можуть мати однакові вихідні дані, крім випадків, якщо такі медіа належать одному суб'єкту.

3. Суб'єкти у сфері нелінійних медіа зобов'язані оприлюднювати та регулярно оновлювати на своєму веб-сайті (у відповідному додатку) такі вихідні дані:

- 1) офіційна (zareєстрована) назва нелінійного медіа;
- 2) поштова адреса, телефон, адреса електронної пошти суб'єкта;
- 3) ідентифікатор онлайн-медіа в Реєстрі.

4. Суб'єкти у сфері друкованих медіа зобов'язані у кожному випуску друкованого медіа повідомляти такі вихідні дані:

- 1) офіційна або zareєстрована назва друкованого медіа;
- 2) порядковий номер випуску друкованого медіа і дата його виходу в світ;
- 3) індекс видання, розповсюдженого за передплатою;
- 4) тираж відповідного номеру друкованого медіа;
- 5) поштова адреса, телефон, адреса електронної пошти суб'єкта;
- 6) ідентифікатор друкованого медіа в Реєстрі (у разі реєстрації такого

медіа).

5. Зареєстровані суб'єкти у сфері онлайн-медіа зобов'язані оприлюднювати та регулярно оновлювати на своєму веб-сайті (у своєму онлайн-профілі) такі вихідні дані:

- 1) офіційна (зареєстрована) назва онлайн-медіа;
- 2) поштова адреса, телефон, адреса електронної пошти суб'єкта;
- 3) ідентифікатор онлайн-медіа в Реєстрі.

Стаття 38. Національний продукт

1. Для лінійних медіа, крім іноземних лінійних медіа, що підлягають реєстрації в порядку, визначеному статтею 66 цього Закону, національний продукт має становити не менш ніж 50 відсотків загального тижневого обсягу мовлення.

2. Вимоги частини першої цієї статті не поширюються на лінійні медіа, які відповідно до рішення Національної ради віднесені до тематичних, тобто таких, що мають на меті задоволення інтересів певної аудиторії. Критерії віднесення лінійних медіа до тематичних та обсяги національного продукту для таких медіа розробляються та затверджуються Національною радою спільно з органом спільного регулювання.

Стаття 39. Європейський продукт

1. Для телеканалів, крім іноземних лінійних медіа, що підлягають реєстрації в порядку, визначеному статтею 66 цього Закону, європейський продукт має становити не менш ніж 55 відсотків загального тижневого обсягу мовлення. Для тематичних телеканалів вимоги щодо обсягу європейських програм встановлюються Національною радою спільно з органом спільного регулювання.

2. Для нелінійних аудіовізуальних медіа європейський продукт має становити не менш ніж 30 відсотків каталогу програм. Суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа на замовлення мають забезпечити видимість таких продуктів у каталозі.

3. Європейський продукт, створений незалежними студіями-виробниками, має становити не менше 10% від загального тижневого обсягу мовлення для телемовників, обрахованого за виключенням часу, присвяченого новинам, рекламній інформації та трансляції спортивних подій.

При цьому не менше половини таких програм мають бути створені впродовж попередніх п'яти років.

4. Добірка пісень, інструментальних музичних творів чи музичних кліпів може бути віднесена до європейського продукту, незалежно від походження окремих пісень, інструментальних музичних творів чи музичних кліпів, включених до неї, якщо така програма відповідає вимогам, визначеним у статті 1 цього Закону.

Стаття 40. Мова у сфері аудіовізуальних медіа

1. Програми державною мовою, у тому числі фільми, у загальному тижневому обсязі мовлення телемовників - ліцензіатів у кожному з проміжків часу між 07.00 та 18.00 і між 18.00 та 22.00 мають становити:

1) для телеканалів загальнонаціональної і регіональної категорій мовлення, - не менше 90 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин);

2) для телеканалів місцевої категорії мовлення, - не менше 80 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин).

2. Програми державною мовою, у тому числі фільми, у загальному тижневому обсягу мовлення телемовників – реєстрантів у кожному з проміжків часу між 07.00 та 18.00 і між 18.00 та 22.00 мають становити:

1) для телеканалів, програми яких ретранслюються провайдерами аудіовізуальних сервісів на території виключно однієї області, - не менше 80 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин).

2) для телеканалів, які не підпадають під дію пункту 1 частини другої цієї статті, - не менше 90 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин).

3. Радіомовники зобов'язані при здійсненні радіомовлення:

1) забезпечувати частку пісень (музичних творів з текстом) державною мовою в обсязі не менше 35 відсотків загального обсягу пісень, поширених упродовж доби, а також не менше 35 відсотків загального обсягу пісень, поширених у кожному проміжку часу між 07.00 та 14.00 і між 15.00 та 22.00;

2) забезпечувати частку пісень державною мовою не менше 25 відсотків загального обсягу пісень, поширених упродовж доби, а також не менше 25 відсотків загального обсягу пісень, поширених у кожному проміжку часу між 07.00 та 14.00 і між 15.00 та 22.00, якщо умовами ліцензії відповідного радіомовника передбачено, що серед поширюваних ним музичних творів частка пісень офіційними мовами Європейського Союзу становить не менше 60 відсотків загального обсягу пісень, поширених упродовж доби, а також не менше 60 відсотків загального обсягу пісень, поширених у кожному проміжку часу між 07.00 та 14.00 і між 15.00 та 22.00;

3) забезпечувати не менше 90 відсотків тижневого обсягу ведення програм, у тому числі новинно-аналітичних блоків, розважальних програм (дикторами, ведучими радіопрограм) державною мовою.

Обсяг частки пісень державною мовою або іноземними мовами, які є офіційними мовами Європейського Союзу, визначається в програмній концепції радіомовника.

4. Тижневий обсяг програм новин державною мовою телемовника або радіомовника, який є ліцензіатом або реєстрантом, має становити не менше 90 відсотків загальної тривалості всіх програм новин, поширених таким мовником у кожному проміжку часу між 07.00 та 18.00 і між 18.00 та 22.00.

5. Телемовники та радіомовники, які здійснюють мовлення мовами корінних народів України, незалежно від категорії мовлення, повинні забезпечити сумарний тижневий обсяг мовлення державною мовою та мовами корінних народів України в обсязі не менше 75 відсотків, при цьому не менше 30

відсотків – державною мовою, у тому числі програм новин, інформаційно-аналітичних та розважальних програм (ведучими (дикторами) радіопрограм).

6. При обчисленні частки програм, у тому числі фільмів, виконаних державною мовою, враховується загальна тривалість програм, у тому числі фільмів (крім пісень та музичних кліпів) або їхніх частин, створених, дубльованих або озвучених українською мовою, які телемовник чи радіомовник поширював впродовж тижня у проміжки часу, визначені цією статтею Закону. При цьому мова виконання (озвучення, дубляжу) програм та/або фільмів визначається відповідно до частини сьомої цієї статті.

Телемовники у кожному із визначених у цій статті проміжків часу здійснюють поширення програм, у тому числі фільмів, які не є виробленими телемовником або на його замовлення, виключно державною мовою, за винятком програм, в тому числі фільмів (крім дитячих та анімаційних), створених до 1 серпня 1991 року.

Програми, у тому числі фільми (крім анімаційних програм і програм для дітей), створені до 1 серпня 1991 року та виконані не державною мовою, мають бути субтитровані державною мовою.

Фільми, створені на території республік колишнього СРСР мовами, відмінними від російської або української мов, та які в подальшому дубльовані російською мовою, мають бути озвучені або дубльовані українською мовою.

7. Програма вважається виконаною державною мовою, якщо виступи (репліки) ведучих (дикторів) програми, осіб, які беруть участь у програмі, виконані, дубльовані, озвучені (з урахуванням вимог цього Закону) українською мовою.

Програма, що транслюється в прямому ефірі, вважається виконаною державною мовою, якщо виступи (репліки) ведучих (дикторів) програми виконані українською мовою.

Фільм вважається виконаним державною мовою, якщо звуковий ряд при його демонструванні (розповсюдженні) виконаний, дубльований, озвучений українською мовою. Для цілей реалізації художнього, творчого задуму допускається у фільмі (крім дитячих та анімаційних фільмів) використання інших мов в обсязі не більше 10 відсотків загальної тривалості всіх реплік учасників фільму, при цьому всі іншомовні репліки субтитруються українською мовою.

8. У програмі, у тому числі фільмі, виконаних державною мовою, допускається використання інших мов без дублювання або озвучення у таких випадках:

1) у репортажі з місця події (крім мови та реплік журналістів відповідного медіа);

2) у виступах, інтерв'ю, коментарях, поясненнях, запитаннях тощо осіб, які беруть участь у програмі (крім, ведучих (дикторів) програми), або в окремих репліках ведучих (дикторів) програми в обсязі, обумовленому творчим задумом програми;

3) у музичних творах з текстом (піснях), які є частиною програми немuzичного жанру чи фільму та використані в ній лише як звуковий супровід;

4) у музичних кліпах, що містять текстовий супровід;
5) у будь-яких творах, виступах, виконанні тощо мовами корінних народів України;

6) використання коротких уривків об'єктів авторського або суміжних прав (цитування) мовою оригіналу обсягом, що обумовлений творчим задумом відповідно до положень чинного законодавства України.

9. Передбачені цієї статтею Закону вимоги до мови аудіальних та аудіовізуальних медіа не застосовуються до:

1) суб'єктів у сфері державного іномовлення;
2) суб'єктів, що надають аудіовізуальні медіа-сервіси виключно за межами України (закордонне мовлення);

3) мовників, основу програмної концепції яких становлять науково-просвітницькі програми, виконані однією або декількома офіційними мовами Європейського Союзу;

4) мовників - ресстрантів, якщо відповідний телеканал або радіоканал спрямований виключно на вивчення іноземних мов;

5) іноземних лінійних медіа, що підлягають реєстрації в порядку, визначеному статтею 66 цього Закону.

10. Програми закордонного мовлення можуть ретранслюватися на території України провайдерами аудіовізуальних сервісів або іншими суб'єктами у сфері медіа виключно з використанням звукового ряду, що відповідає вимогам частин першої-другої цієї статті щодо мінімального обсягу мовлення державною мовою. Умови договору на ретрансляцію на території України програм закордонного мовлення мають містити зобов'язання провайдера аудіовізуальних сервісів або іншого суб'єкта у сфері медіа щодо обрання мови звукового ряду, який використовується при ретрансляції програм.

11. Програми мовників, основу програмної концепції яких відповідно до ліцензії на мовлення становлять науково-просвітницькі програми, виконані однією або декількома офіційними мовами Європейського Союзу, можуть ретранслюватися на території України провайдерами аудіовізуальних сервісів або іншими суб'єктами у сфері медіа виключно з використанням звукового ряду, в якому використовуються офіційні мови Європейського Союзу, українська мова або мови корінних народів України. Умови договору на ретрансляцію на території України програм таких мовників мають містити зобов'язання провайдера аудіовізуальних сервісів або іншого суб'єкта у сфері медіа щодо обрання мови звукового ряду, який використовується при ретрансляції програм.

12. Суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа на замовлення зобов'язані забезпечувати в каталозі програм частку програм, у тому числі фільмів, виконаних державною мовою, в обсязі не менше 25 відсотків від загальної кількості програм, у тому числі фільмів. При цьому мова виконання (озвучення, дубляжу) програм та/або фільмів визначається відповідно до частини сьомої цієї статті.

13. У випадку, якщо програма що поширюється аудіовізуальним медіа або провайдером аудіовізуального сервісу має дві і більше звукових доріжок, доріжка з українською мовою за її наявності має бути встановленою за

замовчуванням.

14. Провайдери аудіовізуальних сервісів зобов'язані забезпечувати в кожному з пакетів телеканалів та радіоканалів, доступ до яких надається ними користувачам, частку телеканалів та радіоканалів, що розповсюджуються державною мовою, в обсязі не менше 60 відсотків від загальної кількості телеканалів та радіоканалів в такому пакеті, крім пакетів телеканалів еротичного спрямування або телеканалів без текстового супроводу. При цьому для цілей цього положення телеканалами та радіоканалами, що розповсюджуються 100% державною мовою, вважаються телеканали та радіоканали, що отримали ліцензію чи зареєстровані відповідно до статей 50, 63 цього Закону.

Стаття 41. Мова друкованих та онлайн-медіа

1. Друковані медіа в Україні видаються (виходять) державною мовою, а також іншими мовами, в порядку визначеному Законом України «Про функціонування української мови як державної».

2. Суб'єкт у сфері онлайн-медіа самостійно визначає мову поширення інформації крім випадків, передбачених Законом України «Про функціонування української мови як державної».

Стаття 42. Захист дітей

1. У матеріалах медіа (крім фільмів) обмежується поширення інформації, що може завдати значну шкоду фізичному, психічному або моральному розвитку дітей та у яких міститься така інформація:

1) надмірне зосередження уваги на насильстві, а саме поширення висловлювань або зображень насильства, які не є обґрунтованими або є надмірними в контексті відповідної програми чи публікації;

2) позитивна оцінка нанесення, завдання самому собі каліцтва або до вчинення самогубства, деталізація засобів і обставин самогубства;

3) демонстрування жорстокого поводження з тваринами, методів умертвіння тварин, демонстрація великим планом такої, що вмирає, або жорстоко понівеченої тварини за винятком випадків, коли така демонстрація необхідна для популяризації гуманного ставлення до тварин та за умови попередження глядачів про сцени жорстокості;

4) позитивна оцінка вандалізму;

5) позитивна оцінка злочинного діяння або ідеалізація злочинця, моделювання злочинних дій, та/або демонстрація дій, відтворення яких дітьми може бути небезпечним для їх здоров'я і життя;

6) позитивна оцінка залежності від наркотичних, токсичних, психотропних речовин, тютюну чи алкоголю, а також від інших речовин, які використовуються або можуть використовуватися з метою одурманення, захоплення їх вживання, виробництва, розповсюдження чи придбання, крім творів мистецтва;

7) нецензурні висловлювання, слова, або непристойні жести, крім випадків використання у творах мистецтва або відтворення в повідомленнях про новини

дня або поточні події, що мають характер звичайної прес-інформації;

8) заклики грати в азартні ігри, спонукання до участі чи запрошення до азартних ігор;

9) демонстрація великим планом тіла померлої, такої, що вмирає, або жорстоко понівеченої людини, за винятком випадків, коли така демонстрація необхідна для ідентифікації особи та за умови попередження глядачів про сцени жорстокості.

Демонстрування фільмів здійснюється відповідно до умов розповсюдження і демонстрування фільмів відповідно до Закону України «Про кінематографію».

2. Лінійними медіа інформація, що може завдати шкоду фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, передбачена частиною першою цієї статті, може поширюватися з урахуванням:

а) обмежень щодо часу поширення фільмів в залежності від індексу глядацької аудиторії (“16” - показ можливий у будь-який ефірний час; “18” - показ можливий з 22.00 до 6.00 години) порядок визначення яких встановлюється законодавством про кінематографію;

б) обмежень щодо часу поширення інших програм (крім фільмів) в залежності від вікової категорії аудиторії, на яку вони розраховані.

Програми (крім фільмів) розраховані на глядацьку аудиторію не менш як 16 років, можуть поширюватися без обмежень по часу трансляції, проте з інформуванням користувачів про рекомендований вік глядацької аудиторії.

Програми (крім фільмів) розраховані на глядацьку аудиторію не менш як 18 років, можуть поширюватися лише у проміжках часу між 22.00 та 06.00 та з обов’язковим інформуванням користувачів про обмеження глядацької аудиторії або в будь-який час за умови використання системи умовного доступу.

3. Інформація, передбачена частиною першою цієї статті, програми чи фільми еротичного спрямування можуть поширюватись без обмежень у часі суб’єктами у сфері аудіовізуальних медіа на замовлення та провайдерами аудіовізуальних сервісів лише в разі застосування системи умовного доступу (батьківського контролю).

4. Програми, які поширюються аудіовізуальними медіа та містять інформацію, що може завдати шкоду фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, мають бути позначені спеціальними графічними попередженнями (символами). Такі графічні попередження (символи) в лінійних медіа мають демонструватись упродовж всієї програми.

Відповідні попередження (символи) зазначаються у розкладах програм або в каталозі програм.

5. У програмах, що поширюються аудіальними медіа та містять інформацію, що може завдати шкоду фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, на початку програми оголошується звукове попередження про шкоду, яка може бути завдана дітям та рекомендовану мінімальну вікову категорію.

6. Онлайн-медіа можуть поширювати інформацію, передбачену частиною першою цієї статті, за умови забезпечення належного попереднього

інформування про потенційну шкідливість такої інформації для дітей.

7. Відповідальність за забезпечення програм відповідними попередженнями (символами) або звуковими попередженнями, передбаченими цією статтею Закону, покладається на суб'єкта у сфері медіа.

8. Національна рада спільно з органом спільного регулювання розробляє та затверджує вимоги, які є обов'язковими для виконання суб'єктами у сфері медіа, де визначено:

1) критерії визначення інформації, зазначеної у частині першій цієї статті, критерії її класифікації;

2) розподіл дітей на вікові категорії та критерії класифікації програм (крім фільмів) за віковими категоріями аудиторії, на яку вони розраховані;

3) ескізи та вимоги до демонстрування графічних попереджень (символів) та вимоги до оголошення звукових попереджень, передбачених цією статтею Закону;

4) порядок віднесення суб'єктом у сфері медіа інформації до відповідних категорій та обрання відповідних попереджень (символів).

До створення органу спільного регулювання, Національна рада може самостійно розробити та затвердити відповідні вимоги. Затвержені Національною радою вимоги діють до затвердження відповідного акту спільного регулювання.

9. Суб'єкт у сфері медіа на підставі характеристик і критеріїв класифікації інформації (програм), визначених відповідно до частини сьомої цієї статті, самостійно відносить програми до певної категорії та застосовує відповідні попередження (символи), передбачені цією статтею Закону.

10. Суб'єкти у сфері медіа не мають права без письмової згоди хоча б одного з батьків або осіб, що їх замінюють, оприлюднювати фото дитини, яка зазнала фізичного чи сексуального насилля, а також розголошувати будь-яку інформацію, яка:

1) може сприяти ідентифікації дитини, яка задіяна в кримінальному провадженні у будь-якому статусі або щодо якої є інформація про здійснення нею правопорушення;

2) стосується факту самогубства дитини, при цьому ідентифікує її особу.

Стаття 43. Право на відповідь та спростування

1. Особа, яка вважає, що суб'єктом у сфері аудіовізуальних, друкованих або онлайн-медіа щодо неї було поширено відомості, які не відповідають дійсності або які були викладені неправдиво (неповно або неточно), та принижують її честь, гідність чи ділову репутацію, має право вимагати спростування недостовірної інформації або реалізації права на відповідь.

2. Заяву про спростування або реалізацію права на відповідь має бути подано упродовж 14 днів з дня поширення відповідної інформації.

3. Заява про спростування або реалізацію права на відповідь має містити інформацію про заявника та його контактні дані, посилення на відповідну програму чи публікацію, що є предметом заяви, зокрема, назву, дату та час

оприлюднення (для онлайн-медіа – також електронну адресу), перелік тверджень та відомостей, які заявник вважає такими, що не відповідають дійсності та/або подані неповно, неточно, обґрунтування щодо недостовірності, упередженості чи неповноти поширених відомостей та заподіяної шкоди честі, гідності чи діловій репутації особи. До заяви про реалізацію права на відповідь заявник повинен також додати текст відповіді.

4. Обсяг тексту спростування або відповіді має бути достатнім для донесення позиції заявника і не може перевищувати обсяг поширеної інформації. У випадку, якщо текст спростування або відповіді перевищує обсяг поширеної інформації, суб'єкт у сфері аудіовізуальних, друкованих або онлайн-медіа має запропонувати заявнику скоротити або змінити текст спростування або відповіді. Скорочення чи інші зміни в тексті спростування або відповіді, поданому заявником, без його згоди не допускаються.

5. Суб'єкт у сфері аудіовізуальних або друкованих медіа зобов'язаний розглянути заяву та повідомити заявника про прийняте ним рішення упродовж 14 днів з дня її отримання. Суб'єкт у сфері онлайн-медіа зобов'язаний розглянути заяву та повідомити заявника про прийняте ним рішення невідкладно, але не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання заяви.

6. Суб'єкт у сфері аудіовізуальних, друкованих або онлайн-медіа може відмовити в поширенні спростування або відповіді у таких випадках:

1) обсяг тексту спростування або відповіді, який вимагає поширити заявник, перевищує обсяг поширеної інформації, а заявник відмовився скорочувати текст спростування або відповіді до обсягу визначеного частиною четвертою цієї статті;

2) текст, що вимагає поширити заявник, виходить за межі предмету, щодо якого надається спростування або відповідь, не обмежується спростуванням та/або коментуванням інформації, яку заявник вважає недостовірною, неповною чи неточною;

3) текст спростування або відповіді містить висловлювання, що розпалюють ворожнечу чи ненависть, або іншу інформацію, поширення якої заборонено відповідно до чинного законодавства України;

4) поширення тексту спростування або відповіді може призвести до порушення прав третіх осіб та/або пред'явлення правових вимог до суб'єкта у сфері аудіовізуальних, друкованих або онлайн-медіа з боку третіх осіб в порядку цивільного судочинства;

5) якщо мова тексту спростування або відповіді є іншою, ніж державна мова або мова інформації, щодо якої подається спростування чи відповідь.

6) текст спростування або відповіді містить неправдиву інформацію або таку, що ображає честь, гідність ділову репутацію медіа або його працівників;

7) порушено строки, визначені в частині другій цієї статті;

8) поширена інформація не стосується заявника;

9) заява не містить інформації, зазначеної в частині третій цієї статті.

7. Крім випадків, передбачених частиною шостою цієї статті, суб'єкт у сфері аудіовізуальних, друкованих або онлайн-медіа може відмовити в поширенні спростування з наданням обґрунтованої письмової відповіді, якщо:

1) поширена інформація є оціночними судженнями або він має достатні докази того, що поширена ним інформація відповідає дійсності, достатньо повно та точно відображає факти, про які йдеться;

2) якщо поширена інформація є дослівним відтворенням публічних виступів або повідомлень, публічної інформації державних органів, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб;

3) якщо поширена інформація є дослівним відтворенням матеріалів, поширених іншим зареєстрованим медіа або медіа, щодо якого не існує вимог обов'язкової реєстрації, за наявності інформації про осіб, що здійснюють редакційний контроль, їх місцезнаходження та діючі контакти та з посиланням на таке медіа;

4) якщо поширена інформація стосується незначної фактичної помилки, яка не завдає шкоди правам і законним інтересам заявника.

8. У разі відсутності підстав для відмови, спростування або відповідь поширюється:

1) суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа – у найкоротший можливий строк, але не пізніше ніж на п'ятнадцятий день з дня отримання відповідної заяви;

2) суб'єктом у сфері онлайн-медіа – невідкладно, але не пізніше ніж на п'ятий день з дня отримання відповідної заяви;

3) суб'єктом у сфері друкованих медіа – у найближчому (після отримання відповідної заяви) запланованому випуску друкованого медіа.

9. Поширення спростування або відповіді в аудіовізуальному медіа має відбуватись у встановлені цією статтею Закону строки у випуску відповідної програми і у спосіб, максимально наближений до способу поширення інформації, щодо якої надійшла заява про спростування або реалізацію права на відповідь.

У разі неможливості поширення спростування або відповіді у тій же програмі, спростування або відповідь поширюється у тому ж проміжку часу (годині) та в той же день тижня, коли поширювалася відповідна програма, крім випадків, коли заявник надав згоду на поширення в інший час.

10. Поширення тексту спростування або відповіді в друкованому медіа має бути набрано тим же шрифтом і поміщено під заголовком «Спростування» або «Відповідь» на тому ж місці шпальти, де містилася інформація, щодо якої надійшла заява про спростування або реалізацію права на відповідь.

11. Поширення тексту спростування або відповіді в онлайн-медіа має відбуватись у спосіб, максимально наближений до способу поширення інформації, щодо якої надійшла заява про спростування або реалізацію права на відповідь (у тому ж обсязі, на тій же веб-сторінці або у тому ж розділі веб-сайту тощо). Якщо текст спростування або відповіді неможливо розмістити на одній веб-сторінці з оригінальною публікацією, суб'єкт у сфері онлайн-медіа має забезпечити перехресні посилання між відповідними публікаціями та розмістити поряд з оригінальним текстом повідомлення про те, що інформація з цієї публікації була спростована або стала предметом реалізації права на відповідь.

12. Спростування або відповідь поширюється безкоштовно для заявника.

Якщо інформація, щодо якої надійшла заява про спростування або реалізацію права на відповідь, поширювалась на платній основі, суб'єкт у сфері аудіовізуальних, друкованих або онлайн-медіа має право вимагати відшкодування нанесеної йому шкоди від замовника поширення такої інформації в порядку, встановленому законом.

13. Відповідь на відповідь не надається.

14. У тексті спростування або відповіді має бути зазначено, яка інформація не відповідає дійсності або неточно чи неповно відображає факти, коли і в якій програмі чи публікації вона була поширена.

15. Відмова поширити спростування або відповідь, дії суб'єкта у сфері аудіовізуальних, друкованих або онлайн-медіа з поширення спростування або відповіді, які не відповідають вимогам цієї статті, можуть бути оскаржені в суді.

16. Подання особою заяви про спростування або реалізацію права на відповідь не є обов'язковою умовою для звернення до суду з відповідним позовом.

17. Особливості спростування недостовірної інформації або реалізації права на відповідь можуть встановлюватися законами України.

Стаття 44. Мовлення в дні трауру (скорботи, жалоби) та дні пам'яті

1. У разі оголошення актом Верховної Ради України, Президента України або іншим нормативно-правовим актом загальнонаціонального дня трауру (скорботи, жалоби), суб'єкти у сфері лінійних медіа упродовж дванадцяти годин з моменту опублікування на веб-сайті відповідного державного органу такого акта зобов'язані внести передбачені цієї статтею Закону зміни до розкладу програм у відповідний день.

2. У разі оголошення дня трауру (скорботи, жалоби) суб'єкти у сфері лінійних медіа зобов'язані:

1) припинити поширення комедійних та еротичних фільмів, гумористичних, розважальних та музичних програм, що містять твори мажорного звучання (крім дитячих програм), телевізійних і радіовікторин, музичних програм на замовлення у прямому ефірі;

2) припинити поширення рекламної інформації, що містить елементи гумору та еротики;

3) поширювати в ефірі мінімум один раз на дві години інформацію про причину оголошення та інформацію про день трауру (скорботи, жалоби);

4) оголосити о 12.00 хвилину мовчання із супроводженням звуку метронома;

5) під час телемовлення на екрані безперервно демонструвати зображення палаючої свічки.

3. Національна рада спільно з органом спільного регулювання розробляє та затверджує правила мовлення в дні пам'яті.

4. Суб'єкт у сфері лінійних медіа має право припинити в день трауру (скорботи, жалоби) чи день пам'яті поширення усіх програм.

5. Відхилення від умов ліцензії або інших вимог цього Закону щодо обсягу

певних програм у зв'язку з виконанням вимог цієї статті не вважається порушенням та не тягне за собою відповідальності суб'єкта у сфері лінійних медіа.

Стаття 45. Поширення офіційних повідомлень про надзвичайні ситуації

1. Суб'єкти у сфері лінійних медіа зобов'язані невідкладно поширювати офіційні повідомлення про надзвичайні ситуації на вимогу державних органів, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, що уповноважені законом приймати рішення в умовах надзвичайних ситуацій.

2. Зазначені у цій статті офіційні повідомлення суб'єкти у сфері лінійних медіа поширюють безкоштовно.

3. Забороняється вимагати поширення офіційних повідомлень, не передбачених цією статтею Закону.

Стаття 46. Доступ до інформації про події значного суспільного інтересу

1. Телемовник, який має виключне право на трансляцію події значного суспільного інтересу, повинен надати іншим телемовникам доступ до такої трансляції для підготовки коротких новинних повідомлень у програмах новин, способами використання, що відповідають правам на трансляцію телемовника.

2. Право на доступ до інформації про події значного суспільного інтересу для підготовки коротких новинних повідомлень мають телемовники, які належать до юрисдикції України або держави-сторони Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи держави-члена Європейського Союзу, якщо ці суб'єкти не мають права на трансляцію такої події значного суспільного інтересу.

3. Тривалість уривку аудіовізуальної інформації, отриманої від телемовника, який має виключне право на трансляцію події значного суспільного інтересу, не може перевищувати 90 секунд. Телемовники мають право вільно обирати уривок із трансляції події значного суспільного інтересу, необхідний для підготовки відповідних новинних повідомлень.

4. У випадку, якщо подія значного суспільного інтересу складається з кількох самостійних частин, вимоги, зазначені в частині третьої цієї статті застосовуються до кожної самостійної частини події.

5. Телемовник, який отримує доступ до трансляції події значного суспільного інтересу, має право поширювати короткі новинні повідомлення в програмах новин з використанням уривків такої трансляції упродовж 24 годин, за умови обов'язкового посилання на телемовника, що надав доступ. Видалення логотипу або іншої ідентифікації телемовника, який надав такий доступ – забороняється.

Розмір компенсації телемовнику, який має виключне право на трансляцію події значного суспільного інтересу, за надання доступу до трансляції для

підготовки коротких новинних повідомлень, не може перевищувати додаткових витрат, що прямо пов'язані із наданням такого доступу.

6. Положення договорів, що не допускають реалізацію права на доступ до інформації про події значного суспільного інтересу для підготовки коротких новинних повідомлень, є нікчемними.

7. Національна рада, з дотриманням принципів прозорості та відкритості, визначає перелік подій значного суспільного інтересу, забезпечує своєчасне оновлення переліку та оприлюднює його в порядку, передбаченому статтею 87 цього Закону.

Стаття 47. Поширення програм з платними інтерактивними конкурсами (іграми, вікторинами)

1. Суб'єктам у сфері лінійних медіа забороняється поширення програм, що містять інтерактивні конкурси (ігри, вікторини), умови яких прямо чи опосередковано передбачають оплатне набуття особою статусу учасника або в яких користувачам з метою отримання виграшу у грошовій або майновій формі за особисту перемогу, пропонується звернутися до суб'єкта чи іншої особи у будь-який спосіб (здійснити телефонний дзвінок, відправити смс-повідомлення тощо), що передбачає стягнення коштів за з'єднання або телефонну розмову за ціною, що не відповідає обраному користувачем тарифному плану, або отримання додаткової послуги оператора електронних комунікацій, не включеної до переліку послуг, передбачених договором з користувачем (тарифним планом).

2. Ця заборона не поширюється на:

1) програми, телеканали, радіоканали, каталоги програм із застосуванням системи умовного доступу;

2) програми з проведення розіграшів державних лотерей;

3) програми з проведення творчих конкурсів, спортивних змагань тощо, незважаючи на те, передбачається чи не передбачається їх умовами грошовий або майновий виграш;

4) програми з проведення розіграшів на безоплатній основі з рекламуванням (популяризацією) окремого товару, послуги, знака для товарів і послуг, найменування або напрямів діяльності суб'єктів господарювання та видачею виграшів у грошовій або майновій формі;

5) програми з проведення конкурсів (ігор, вікторин), умови яких передбачають безоплатне набуття особою статусу її учасника та отримання учасником, який виявив кращі особисті знання та вміння, виграшів у грошовій або майновій формі за особисту перемогу;

б) програми з проведення розіграшів, умови яких передбачають безоплатне набуття особою статусу їх учасника, для розважальних, благодійних або пізнавальних цілей.

3. Поширення програм з платними інтерактивними конкурсами (іграми, вікторинами) із застосуванням системи умовного доступу має постійно супроводжуватися поточною інформацією про обсяг дзвінків та шанси

підключення до студії. Такі програми мають супроводжуватися текстом попередження про те, що участь в конкурсі (гри, вікторині) є платною. Кожне таке попередження має займати не менше 20 відсотків площі (обсягу) екрана. Колір тексту попередження має бути контрастним щодо кольору фону попередження, а його розмір – не меншим за розмір номера телефону, за яким користувачам пропонується телефонувати.

4. Інформація щодо умов оплатного набуття статусу учасника конкурсу (гри, вікторини) та інших умов участі в конкурсі (гри, вікторині), що поширюються у програмах, телеканалах, радіоканалах, каталогах програм із застосуванням системи умовного доступу, має наводитися також у вигляді дикторського тексту або звукового супроводу кожні п'ять хвилин упродовж поширення відповідної програми та тривати не менше 10 секунд.

5. Правила платних інтерактивних конкурсів (ігор, вікторин), що поширюються в програмах, телеканалах, радіоканалах, каталогах програм із застосуванням системи умовного доступу, має передбачати заборону участі дітей у таких конкурсах.

Стаття 48. Облік і зберігання програм та примірників друкованих медіа

1. Суб'єкти у сфері лінійних медіа зобов'язані вести облік програм, які ними поширюються.

2. У журналі обліку програм суб'єкта у сфері лінійних медіа, який може вестися в електронному вигляді, фіксуються:

1) назва, дата поширення, час початку і закінчення програми;

2) мова програми;

3) виробник програми (із зазначенням того, чи є ця програма національним продуктом, європейським продуктом, продуктом незалежного виробництва) та країна походження програми.

3. Суб'єкт у сфері аудіовізуальних медіа на замовлення зобов'язаний вести облік програм, включених до його каталогу програм.

4. У журналі обліку програм (каталозі програм) на замовлення, який може вестися в електронному вигляді, фіксуються:

1) назва і тривалість програми;

2) дата включення до каталогу програм та виключення з нього;

3) мова програми;

4) виробник програми (із зазначенням того, чи є ця програма національним продуктом, європейським продуктом, продуктом незалежного виробництва) та країна походження програми.

5. Суб'єкти, визначені у частині першій та третій цієї статті, зобов'язані зберігати журнал обліку програм не менше ніж упродовж року з дня останнього запису в журналі.

6. Суб'єкти у сфері лінійних аудіовізуальних медіа зобов'язані зберігати записи програм у незмінному вигляді впродовж 14 днів з моменту їх поширення.

У разі надходження суб'єкту у сфері медіа впродовж зазначеного строку

скарги, заяви про спростування або реалізацію права на відповідь, записи відповідної програми мають зберігатися до того часу, поки скаргу, заяву не буде розглянуто у встановленому законом порядку.

7. Суб'єкти у сфері друкованих медіа зобов'язані надсилати до Національної ради контрольні примірники кожного випуску друкованого медіа в електронній формі (за наявності), та на запит Національної ради безоплатно надсилати їй контрольні примірники кожного випуску відповідного друкованого медіа у друкованій формі.

Стаття 49. Захист прав користувачів

1. Кожен користувач, з урахуванням обмежень, встановлених цим Законом, має право:

1) одержувати передбачену цим Законом інформацію про суб'єктів у сфері медіа та сервіси, що ними надаються;

2) звертатися до суб'єктів у сфері медіа, Національної ради із зауваженнями та пропозиціями щодо умов користування медіа-сервісами, змісту, якості зображення та звуку радіоканалів, телеканалів, каталогів програм;

3) звертатися із скаргами до суб'єктів у сфері медіа, Національної ради щодо порушень цього Закону.

РОЗДІЛ V.

ЛІЦЕНЗУВАННЯ ТА РЕЄСТРАЦІЯ У СФЕРІ МЕДІА

Стаття 50. Ліцензування у сфері медіа

1. Ліцензуванню підлягає виключно мовлення з використанням радіочастотного ресурсу України (наземне ефірне мовлення) та постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу

2. Ліцензія на мовлення з використанням радіочастотного ресурсу України (ліцензія на мовлення) та ліцензія на постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу (ліцензія на постачання послуг для потреб мовлення) видається Національною радою на конкурсних засадах.

3. Ліцензії на мінімальний обсяг каналів мовлення, гарантованих Законом України “Про Суспільні медіа України” видаються на позаконкурсних засадах.

4. Ліцензії на мовлення місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад видаються в загальному порядку з урахуванням особливостей, передбачених Розділом III цього Закону.

5. Ліцензія надає ліцензіату право здійснювати відповідну діяльність з використанням радіочастотного ресурсу України. У разі якщо ліцензіат для здійснення відповідної діяльності використовує власні чи орендовані технічні засоби, він зобов'язаний самостійно отримати необхідні дозвільні документи відповідно до Закону України “Про радіочастотний ресурс України”.

6. Суб'єкт набуває статусу ліцензіата та може розпочинати відповідну діяльність з дня отримання повідомлення Національної ради про видачу ліцензії в порядку, передбаченому статтею 58 цього Закону.

7. Строк дії ліцензії, що видається згідно з цим Законом, становить 10 років.

Стаття 51. Умови та порядок організації конкурсу на отримання ліцензії

1. Видача ліцензій на мовлення та ліцензій на постачання послуг для потреб мовлення здійснюється на конкурсних засадах.

2. Національна рада оголошує конкурс на отримання ліцензії на мовлення у таких випадках:

1) отримано висновки щодо можливості та умов користування радіочастотним ресурсом України для потреб мовлення у відповідних смугах радіочастот, на яких ще не відбувалося мовлення;

2) збільшено кількість каналів у ефірній багатоканальній електронній комунікаційній мережі;

3) строк дії ліцензії попереднього ліцензіата закінчився і такий строк не було продовжено у встановленому цим Законом порядку;

4) ліцензія попереднього ліцензіата була анульована в порядку, встановленому цим Законом, відповідне рішення Національної ради не було оскаржено в суді впродовж встановленого законодавством строку позовної давності або залишено без змін рішенням суду, яке набрало законної сили;

5) рішення Національної ради про скасування рішення про визначення переможця конкурсу не було оскаржено в суді впродовж встановленого законодавством строку позовної давності або залишено без змін рішенням суду, яке набрало законної сили.

3. Національна рада оголошує конкурс на отримання ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення у таких випадках:

1) запровадження нової технології або зміна стандарту (радіотехнології) мовлення, що передбачає створення нових ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж відповідно до статті 11 цього Закону;

2) строк дії ліцензії попереднього ліцензіата закінчився і такий строк не було продовжено у встановленому цим Законом порядку;

3) ліцензія попереднього ліцензіата була анульована в порядку, передбаченому цим Законом, відповідне рішення Національної ради не було оскаржено в суді впродовж встановленого законодавством строку позовної давності або залишено без змін рішенням суду, яке набрало законної сили;

4) рішення Національної ради про скасування рішення про визначення переможця конкурсу не було оскаржено в суді впродовж встановленого законодавством строку позовної давності або залишено без змін рішенням суду, яке набрало законної сили.

4. Національна рада зобов'язана оголосити конкурс на отримання ліцензії не пізніше 30 днів з моменту настання обставин або закінчення строків позовної

давності щодо оскарження рішень Національної ради, що передбачені частинами другою та третьою цієї статті.

5. Конкурс на отримання ліцензії оголошується рішенням Національної ради, яке повинно містити:

1) інформацію про предмет конкурсу, що включає:

- для ліцензії на мовлення – територіальна категорія мовлення; технічні характеристики радіочастотного ресурсу та територію покриття каналу мовлення або ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, на каналі якої здійснюватиметься мовлення;

- для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення – технічні характеристики та територію покриття ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі;

2) максимальний розмір ліцензійного збору;

3) розмір конкурсної гарантії;

4) умови ліцензії.

6. Умови ліцензії визначаються Національною радою відповідно до Плану реалізації Стратегії і передбачають вимоги щодо кожного окремого телеканалу або радіоканалу чи ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

7. Для ліцензії на мовлення умовами ліцензії можуть бути вимоги до програмної концепції, а саме – зобов'язання майбутнього ліцензіата щодо забезпечення мінімальних обсягів поширення програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування.

8. Для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення умовами ліцензії можуть бути такі вимоги:

1) наявність власних чи орендованих технічних засобів електронних комунікацій або договору з постачальником електронних комунікаційних послуг щодо побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі;

2) план побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі, у тому числі запропоновані етапи та строки введення її в експлуатацію;

3) максимальний рівень рентабельності електронних комунікаційних послуг ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

9. Національна рада оприлюднює повідомлення про проведення конкурсу на своєму веб-сайті упродовж трьох робочих днів з моменту ухвалення рішення про оголошення конкурсу та не пізніше ніж за 60 днів до закінчення строку подачі заяв на участь в конкурсі.

10. У повідомленні зазначається:

1) інформація про предмет конкурсу, що вказана в рішенні про проведення конкурсу;

2) умови ліцензії;

3) розмір конкурсної гарантії;

4) максимальний розмір ліцензійного збору;

5) перелік документів, що повинні додаватися до заяви, та вимоги до їх оформлення;

- б) граничний термін подачі заяв на участь в конкурсі;
- 7) адреси та порядок подання заяви та документів на конкурс, у тому числі порядок подання заяви через електронний кабінет;
- 8) банківські реквізити рахунку для внесення гарантії та призначення платежу;
- 9) граничний термін розгляду заяв на участь в конкурсі.

Стаття 52. Подача документів на участь в конкурсі

1. Для участі в конкурсі претендент подає заяву за формою, що встановлюється Національною радою. У заяві повинні бути зазначені такі відомості про претендента:

- 1) для юридичної особи:
 - а) ідентифікаційні дані;
 - б) адреса, за якою здійснюється редакційний контроль (у разі якщо вона не співпадає з місцезнаходженням);
 - в) контактні дані (телефон, адреса електронної пошти);
 - г) відомості про структуру власності відповідно до вимог статті 26 цього Закону за формою, встановленою Національною радою;
 - г) прізвище, ім'я та по батькові керівника юридичної особи;
- 2) для фізичної особи-підприємця:
 - а) ідентифікаційні дані;
 - б) місце реєстрації або надання сервісу, контактні дані (телефон, адреса електронної пошти).

2. Національна рада забезпечує автоматичний імпорт інформації про юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців з відповідних державних реєстрів в порядку, передбаченому статтею 69 цього Закону. Інформація, яка міститься в інших державних реєстрах та є відкритою не може бути витребувана Національною радою у претендентів на отримання ліцензії.

3. До заяви додаються:

- 1) нотаріально посвідчені копії установчих документів претендента, якщо установчі документи не можуть бути отримані через офіційні веб-сайти державних органів України за унікальним ідентифікатором;
- 2) копія документу, що підтверджує внесення конкурсної гарантії (крім конкурсів на отримання ліцензій на мовлення місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад);
- 3) для участі в конкурсі на отримання ліцензії на мовлення – інформація про вихідні дані та зобов'язання претендента, спрямовані на виконання вимог, зазначених в частині сьомій статті 51 цього Закону;
- 4) для участі в конкурсі на отримання ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення – зобов'язання претендента, спрямовані на виконання вимог, зазначених в частині восьмій статті 51 цього Закону.

4. Подання заяви на участь у конкурсі та документів, що до неї додаються, здійснюється через електронний кабінет відповідно до визначеного Національною радою порядку.

5. Інформація та документи, що подаються претендентом відповідно до цієї статті, є відкритими, оприлюднюються на веб-сайті Національної ради не пізніше ніж за 14 днів до дня проведення конкурсу, крім даних, що не підлягають оприлюдненню.

6. Для підтвердження наміру взяти участь в конкурсі та оплатити в разі перемоги ліцензійний збір, претендент повинен внести гарантію у розмірі 10 відсотків максимального розміру ліцензійного збору відповідно до умов ліцензії (крім конкурсів на отримання ліцензій на мовлення місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад).

7. У разі перемоги в конкурсі внесена учасником конкурсу гарантія зараховується як частина суми ліцензійного збору. У разі відмови учасника від участі в конкурсі, а також у разі несплати переможцем конкурсу ліцензійного збору у встановлений цим Законом строк, гарантія такого учасника конкурсу зараховується до Державного бюджету України.

8. Гарантії, внесені претендентами, яким було відмовлено в допуску до конкурсу, а також учасниками, які не перемогли в конкурсі, повертаються їм упродовж 30 днів після прийняття рішення про відмову в допуску до конкурсу або про визначення переможця конкурсу на підставі заяви, яка подається ними до Державної казначейської служби України.

9. У разі подання неповної інформації, неподання окремих документів (інформації), передбачених у частинах першій та третій цієї статті, Національна рада зобов'язана повідомити про це претендента не пізніше ніж на десятий день після отримання заяви на участь у конкурсі із зазначенням чіткого та вичерпного переліку недоліків. Для виправлення недоліків претенденту надається десять робочих днів з дня направлення йому такого повідомлення.

Стаття 53. Визначення учасників конкурсу

1. Національна рада своїм рішенням допускає до конкурсу претендентів, що подали заяву та документи (інформацію), визначені в частинах першій та третій статті 52 цього Закону.

2. Претендент не допускається до конкурсу, якщо:

1) заяву подано пізніше граничного терміну, визначеного в повідомленні про проведення конкурсу;

2) він не відповідає вимогам, визначеним статтями 21, 24, 25, 120 цього Закону;

3) відомості зазначені у заяві та документах, поданих для участі в конкурсі не відповідають дійсності,

4) порушено встановлені цим Законом або умовами конкурсу вимоги до оформлення заяви на участь у конкурсі та документів, що до неї додаються, за умови що Національна рада повідомляла про це претендента в порядку, встановленому частиною дев'ятою статті 52 цього Закону, але такі порушення не були виправлені претендентом;

5) в разі несплати конкурсної гарантії.

3. Рішення про допуск чи відмову в допуску до конкурсу ухвалюється

Національною радою упродовж двадцяти робочих днів з дня спливу граничного терміну для подання заяв на участь у конкурсі, визначеного в повідомленні про проведення конкурсу.

4. Рішення про відмову в допуску до конкурсу повинно містити детальне обґрунтування і вказувати на встановлені факти, що підтверджують наявність передбачених частиною другою цієї статті підстав для прийняття відповідного рішення.

5. Національна рада повідомляє претенденту рішення про допуск чи відмову в допуску до конкурсу та оприлюднює інформацію про це на своєму веб-сайті впродовж трьох робочих днів після прийняття такого рішення.

6. За наявності мотивованих підстав вважати, що претендент не відповідає вимогам, визначеним статтями 21, 24, 25, 120 цього Закону, Національна рада вправі провести дослідження питання дотримання суб'єктом у сфері медіа вимог щодо прозорості структури власності в порядку, передбаченому статтею 27 цього Закону, але в межах строку, визначеного частиною третьою цієї статті.

Стаття 54. Призначення та проведення конкурсу

1. У разі допуску до конкурсу принаймні одного претендента Національна рада ухвалює рішення про проведення конкурсу.

2. Конкурс проводиться не пізніше ніж через 90 днів після закінчення кінцевого терміну подачі заяв на участь в конкурсі, але не раніше ніж через 30 днів після закінчення такого терміну.

3. Учасники конкурсу повідомляються Національною радою про день, час та місце проведення конкурсу впродовж п'яти робочих днів після прийняття рішення про проведення конкурсу, але не пізніше ніж за п'ять робочих днів до дня його проведення.

4. Інформація про день, час та місце проведення конкурсу оприлюднюється на веб-сайті Національної ради не пізніше ніж за п'ять робочих днів до дня проведення конкурсу.

5. Національна рада проводить конкурс на відкритому засіданні, на якому розглядаються подані заяви, заслуховуються представники претендентів та визначається переможець конкурсу.

6. Присутнім на засіданні Національної ради учасникам конкурсу чи їх представникам надаються рівні можливості для виступу та представлення своїх заяв на участь у конкурсі. У разі наявності відповідної заяви від претендента його представник може залучатися до розгляду заяви у режимі реального часу (онлайн) з використанням відповідних технічних засобів, зокрема через мережу Інтернет.

7. Відсутність учасників конкурсу чи їх представників під час розгляду та прийняття рішення щодо поданих на конкурс заяв, визначення переможця конкурсу, не є перешкодою для розгляду та прийняття відповідних рішень Національною радою.

8. Учасник конкурсу до його проведення може повідомити про відмову від участі в конкурсі. У разі відмови від участі всіх учасників конкурсу, Національна

рада скасовує такий конкурс та може оголосити про проведення нового конкурсу.

9. Якщо у визначений строк для подачі заяв не надійшло жодної заяви на участь в конкурсі або якщо за результатами розгляду заяв на участь в конкурсі Національна рада не допустила до участі в конкурсі жодного претендента, Національна рада може продовжити граничний термін прийому заяв, відкласти проведення конкурсу на певний строк або скасувати конкурс.

У таких випадках Національна рада повідомляє про прийняте рішення в порядку, установленому для оголошення конкурсу.

Стаття 55. Встановлення результатів конкурсу

1. Рішення про переможця конкурсу ухвалюється на засіданні Національної ради.

2. Переможець конкурсу на отримання ліцензії на мовлення визначається за такими критеріями:

1) запропоновані учасником конкурсу обсяги поширення національного продукту;

2) запропоновані учасником конкурсу обсяги поширення передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування;

3) досвід діяльності учасника конкурсу у сфері медіа (наявність грубих та значних порушень законодавства у сфері медіа).

3. Переможець конкурсу на отримання ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення визначається за такими критеріями:

1) відповідність зобов'язань учасника конкурсу умовам ліцензії;

2) наявність власних чи орендованих технічних засобів електронних комунікацій або договору з постачальником електронних комунікаційних послуг щодо побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі;

3) запропонований учасником конкурсу план побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі, у тому числі запропоновані етапи та строки введення її в експлуатацію;

4) запропонований учасником конкурсу рівень рентабельності електронних комунікаційних послуг ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

4. У разі участі в конкурсі лише одного учасника він визнається переможцем конкурсу, за умови відповідності його зобов'язань як учасника конкурсу умовам ліцензії.

5. Національна рада у своєму рішенні щодо поданих на конкурс заяв та визначення переможця конкурсу наводить обґрунтування щодо ступеня відповідності зазначеним у цій статті Закону критеріям стосовно кожного з учасників конкурсу, а також причин визначення учасника переможцем конкурсу, зокрема підстав визнання його таким, що найкраще порівняно з іншими учасниками відповідає зазначеним критеріям. Одночасно з рішенням про

визначення переможця конкурсу ухвалюється рішення про видачу переможцю конкурсу ліцензії.

6. Національна рада повідомляє учасникам конкурсу рішення щодо поданих на конкурс заяв та визначення переможця конкурсу, а також оприлюднює таке рішення в порядку, передбаченому статтею 87 цього Закону.

Стаття 56. Ліцензійний збір

1. За видачу або продовження строку дії ліцензії сплачується ліцензійний збір, який розраховується за методикою, яка затверджується Національною радою.

2. Методика в частині розрахунку ліцензійного збору має враховувати:

1) для ліцензії на мовлення:

- територіальну категорію мовлення, технічні характеристики радіочастотного ресурсу та територію покриття каналу мовлення або ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, на каналі якої здійснюватиметься мовлення;

- обсяги поширення національного продукту;

- обсяги поширення передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування.

2) для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення - технічні характеристики та територію покриття ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

Стаття 57. Сплата ліцензійного збору

1. Розмір ліцензійного збору, що підлягає сплаті суб'єктом у сфері медіа, визначається у відповідному рішенні Національної ради про видачу або продовження строку дії ліцензії.

Ліцензійний збір сплачується у порядку, визначеному Національною радою, упродовж 30 днів з дня оприлюднення на веб-сайті Національної ради рішення про визначення переможця конкурсу.

2. У випадку, якщо Національна рада отримала повідомлення адміністративного суду про порушення провадження у справі щодо оскарження рішення про визначення переможця конкурсу, перебіг строку сплати ліцензійного збору починається з дня набрання законної сили рішенням суду у відповідній справі.

3. У разі несплати ліцензійного збору у встановлений цією статтею Закону строк, Національна рада скасовує рішення про визначення переможця конкурсу.

Стаття 58. Видача ліцензії

1. Не пізніше наступного дня після отримання Національною радою підтвердження про сплату ліцензійного збору Національна рада зобов'язана надіслати переможцю конкурсу повідомлення про видачу ліцензії.

2. У разі невиконання Національною радою зобов'язання, передбаченого частиною першою цієї статті, переможець конкурсу набуває статусу ліцензіата та може розпочинати відповідну діяльність наступного дня після спливу строку, зазначеного у частині першій цієї статті.

3. Ліцензія оформлюється Національною радою в електронному вигляді (запис про рішення Національної ради про видачу ліцензії в Реєстрі) та відображається у виписці з Реєстру, яка має містити таку інформацію:

- 1) повне найменування Національної ради;
- 2) ідентифікаційні дані ліцензіата;
- 3) вид діяльності, право на здійснення якого надає ліцензія;
- 4) дата прийняття та номер рішення Національної ради про видачу ліцензії;
- 5) строк дії ліцензії;
- 6) ідентифікатор в Реєстрі, за яким в Реєстрі доступна повна інформація

про ліцензіата і умови ліцензії, у тому числі структура власності ліцензіата, а також:

- для ліцензії на мовлення – вихідні дані, територіальна категорія мовлення, технічні характеристики та територія покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі (в тому числі місцезнаходження та потужність передавачів, територія розповсюдження, канал або частота мовлення), у разі наявності специфічних умов конкурсу на отримання ліцензії: програмна концепція мовлення, в тому числі зобов'язання ліцензіата щодо обсягів поширення національного продукту та передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування;

- для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення - технічні характеристики та територія покриття ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі (в тому числі місцезнаходження та потужність передавачів, територія розповсюдження, канал або частота мовлення), зобов'язання ліцензіата щодо побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі (етапи та строки введення її в експлуатацію), рівень рентабельності електронних комунікаційних послуг ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

4. Ліцензіат самостійно отримує ліцензію у формі витягу з Реєстру через електронний кабінет в будь-який час після отримання повідомлення Національної ради, передбаченого частиною першою цієї статті. На вимогу ліцензіата витяг з Реєстру видається ліцензіату Національною радою у друкованій формі за підписами уповноважених посадових осіб Національної ради, скріпленими печаткою Національної ради.

5. Національна рада затверджує зразок витягу з Реєстру та його опис відповідно до вимог цього Закону.

6. Ліцензіат (крім суб'єктів у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад) зобов'язаний розпочати мовлення упродовж шести місяців з дня оприлюднення рішення про видачу ліцензії. Суб'єкт у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад зобов'язаний розпочати мовлення упродовж року з дня

оприлюднення рішення про видачу ліцензії. Про початок мовлення ліцензіат зобов'язаний повідомити Національну раду упродовж десяти днів після початку мовлення.

7. Оператор електронної комунікаційної мережі не має права надавати послуги або технічні засоби мовлення в користування особам, які не мають ліцензії або дозволу на тимчасове мовлення, якщо відповідна діяльність потребує отримання ліцензії або дозволу на тимчасове мовлення відповідно до цього Закону.

8. Забороняється одночасне поширення одного і того самого телеканалу, радіоканалу чи частини розкладу програм телеканалу або радіоканалу з використанням радіочастотного ресурсу України на одній території, в тому числі в різних територіальних категоріях мовлення, крім випадку, коли таке поширення здійснюється під час зміни технології з метою забезпечення надання сервісу в технології що запроваджується і в діючій технології.

Стаття 59. Продовження строку дії ліцензії

1. Кожен ліцензіат має право на продовження строку дії ліцензії за виключенням випадків, передбачених частиною сьомою цієї статті.

2. Для продовження строку дії ліцензії ліцензіат не раніше ніж за 180 днів та не пізніше ніж за 60 днів до закінчення строку дії ліцензії подає до Національної ради заяву про продовження строку дії ліцензії за формою, встановленою Національною радою.

Подання заяви про продовження строку дії ліцензії та документів, що до неї додаються, здійснюється через електронний кабінет відповідно до визначеного Національною радою порядку.

3. Заява про продовження строку дії ліцензії має містити інформацію, передбачену частиною першою статті 52 цього Закону для заяви про участь в конкурсі. До заяви про продовження строку дії ліцензії додаються документи, передбачені частиною третьою статті 52 цього Закону, крім копії документу, що підтверджує внесення конкурсної гарантії.

Заява про продовження строку дії ліцензії постачальника електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням багатоканальної телемережі у стандарті передавання телевізійного зображення з використанням радіочастотного ресурсу для цілей цифрового наземного мовлення має містити також докази виконання умов ліцензії, строк дії якої закінчується.

4. Інформація та документи, що подаються ліцензіатом відповідно до цієї статті, є відкритими, оприлюднюються на веб-сайті Національної ради упродовж десяти робочих днів з дня їх отримання Національною радою, крім даних, що не підлягають оприлюдненню.

5. У разі подання неповної інформації, неподання окремих документів (інформації), що передбачені цим Законом, Національна рада зобов'язана повідомити про це ліцензіата не пізніше ніж на десятий день після отримання заяви про продовження строку дії ліцензії із зазначенням чіткого та вичерпного переліку недоліків. Для виправлення недоліків ліцензіату надається десять

робочих днів з дня направлення йому такого повідомлення.

6. Національна рада розглядає заяву про продовження строку дії ліцензії і ухвалює рішення про продовження строку дії ліцензії або про відмову в продовженні строку дії ліцензії не пізніше ніж за 30 днів до закінчення строку дії ліцензії.

7. Національна рада може ухвалити рішення про відмову ліцензіату в продовженні строку дії ліцензії, якщо:

1) заяву подано поза межами строку, передбаченого частиною другою цієї статті;

2) відомості зазначені у заяві про продовження строку дії ліцензії та доданих до неї документах, не відповідають дійсності;

3) порушено встановлені цим Законом вимоги до оформлення заяви про продовження строку дії ліцензії та документів, що до неї додаються, за умови що Національна рада повідомляла про це ліцензіата в порядку, встановленому частиною п'ятою цієї статті, але такі порушення не були виправлені ліцензіатом;

4) упродовж строку дії ліцензії з моменту її видачі чи з моменту останнього продовження строку дії ліцензії до ліцензіата Національною радою були застосовані п'ять чи більше санкцій у вигляді штрафу за вчинення значних порушень та/ або дві чи більше санкції за вчинення грубого порушення та які не скасовані у встановленому законом порядку на день розгляду Національною радою питання щодо продовження строку дії відповідної ліцензії;

5) ліцензіат не відповідає вимогам, визначеним статтями 21, 24, 25, 120 цього Закону.

8. При прийнятті рішення про продовження дії ліцензії Національна рада не може змінювати умови ліцензії, крім випадків, коли:

1) по закінченні строку дії ліцензії відбувається зміна стандарту (радіотехнології) мовлення з використанням каналу мовлення та/або ресурсу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі;

2) виникла необхідність зміни технічних характеристик мовлення, зумовлена внесенням відповідних змін до Плану використання радіочастотного ресурсу України;

3) умови ліцензії не відповідають вимогам закону;

4) зміни умов ліцензії запропоновані ліцензіатом і не суперечать Плану реалізації Стратегії та умовам конкурсу на мовлення на підставі якого було отримано ліцензію, строк дії якої продовжується.

9. У випадку змін до законодавства, що ухвалені на момент продовження строку дії ліцензії, але не набрали чинності, Національна рада вказує в умовах ліцензії чинні вимоги, а також вимоги що набудуть сили з моменту ухвалення відповідних змін.

10. За продовження строку дії ліцензії сплачується ліцензійний збір.

11. Строк дії продовженої ліцензії становить 10 років.

12. Не пізніше наступного дня після отримання Національною радою підтвердження про сплату ліцензійного збору Національна рада зобов'язана надіслати ліцензіату повідомлення про продовження строку дії ліцензії.

13. Ліцензіат самостійно отримує продовжену ліцензію у формі витягу з

Реєстру через електронний кабінет в будь-який час після отримання повідомлення Національної ради, передбаченого частиною одинадцятою цієї статті. На вимогу ліцензіата витяг з Реєстру видається ліцензіату Національною радою у друкованій формі за підписами уповноважених посадових осіб Національної ради, скріпленими печаткою Національної ради.

14. Рішення про відмову в продовженні строку дії ліцензії повинно містити детальне обґрунтування і вказувати на встановлені факти, що підтверджують наявність передбачених частиною сьомою цієї статті підстав для прийняття відповідного рішення.

15. Особа, якій відмовлено в продовженні строку дії ліцензії відповідно до цього Закону, зобов'язана припинити відповідну діяльність в останній день строку дії ліцензії.

16. Національна рада зобов'язана повідомити про закінчення дії ліцензії ліцензіата та внести зміни до Реєстру, а у випадку якщо діяльність здійснювалась ліцензіатом з використанням послуг постачальника електронних комунікаційних послуг, - повідомити про закінчення дії ліцензії відповідного постачальника електронних комунікаційних послуг.

17. Особа, якій відмовлено в продовженні строку дії ліцензії відповідно до цього Закону, має право брати участь в конкурсі на отримання ліцензії на загальних підставах відповідно до вимог цього Закону.

18. Після закінчення строку дії ліцензії на мовлення втрачає чинність, за винятком випадків, коли вчасно подана ліцензіатом заява про продовження дії ліцензії на мовлення не була розглянута Національною радою у визначені цим Законом строки. У цих випадках ліцензіа залишається чинною до прийняття Національною радою рішення про продовження дії ліцензії або про відмову у продовженні дії ліцензії відповідно до вимог цього Закону.

Стаття 60. Внесення змін до Реєстру щодо ліцензіатів та умов ліцензії

1. У разі виникнення підстав, передбачених цією статтею Закону, ліцензіат подає до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру за формою, встановленою рішенням Національної ради.

Подання заяви про внесення змін до Реєстру та документів, що до неї додаються, здійснюється через електронний кабінет відповідно до визначеного Національною радою порядку.

2. Підставами для внесення змін до Реєстру є:

- 1) реорганізація ліцензіата;
- 2) зміна структури власності ліцензіата, внаслідок якої відбулись зміни кінцевого бенефіціарного власника, ключових учасників чи власників істотної участі;
- 3) зміна технічних характеристик чи території покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі (в тому числі місцезнаходження чи потужності передавачів, території розповсюдження, каналу або частоти мовлення);
- 4) для ліцензії на мовлення – зміна вихідних даних;

5) для ліцензії на мовлення – намір ліцензіата внести зміни до програмної концепції мовлення, в тому числі щодо зобов'язань ліцензіата щодо обсягів поширення національного продукту та передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування;

6) для ліцензії на мовлення – об'єднання ліцензій одного ліцензіата з однаковою програмною концепцією в межах однієї територіальної категорії;

7) для ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення – намір ліцензіата змінити зобов'язання щодо побудови ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі (етапи та строки введення її в експлуатацію), рівень рентабельності електронних комунікаційних послуг ефірної цифрової багатоканальної електронної комунікаційної мережі.

3. У разі виникнення підстав для внесення змін до Реєстру, передбачених пунктом 1 частини другої цієї статті, правонаступник ліцензіата, зобов'язаний упродовж десяти робочих днів з дати переходу до нього прав та обов'язків ліцензіата подати до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру та документи, які підтверджують правонаступництво, або їх нотаріально засвідчені копії.

4. У разі виникнення підстав для внесення змін до Реєстру, передбачених пунктом 2 частини другої цієї статті, ліцензіат зобов'язаний впродовж 45 робочих днів з дня, коли відповідні зміни відбулися, подати до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру та оновлені відомості про структуру власності.

5. За наявності мотивованих підстав вважати, що правонаступник ліцензіата чи ліцензіат не відповідає вимогам, визначеним статтями 21, 24, 25, 120 цього Закону, Національна рада вправі провести дослідження питання дотримання суб'єктом у сфері медіа вимог щодо прозорості структури власності в порядку, передбаченому статтею 27 цього Закону. На час проведення процедури дослідження питання дотримання вимог щодо прозорості структури власності, Національна рада вправі зупинити розгляд заяви про внесення змін до Реєстру, про що ухвалюється відповідне рішення.

6. Національна рада відмовляє у внесенні змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктами 1-2 частини другої цієї статті, і ухвалює рішення про анулювання ліцензії, якщо правонаступник ліцензіата чи оновлені відомості про структуру власності ліцензіата не відповідають вимогам, визначеним статтями 21, 24, 25, 120 цього Закону.

Рішення Національної ради про відмову у внесенні змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктами 1-2 частини другої цієї статті може бути оскаржене правонаступником ліцензіата до суду.

7. У разі виникнення підстав для внесення змін до Реєстру, передбачених пунктом 3 частини другої цієї статті, ліцензіат, зобов'язаний впродовж 30 днів з дня, коли відповідні зміни відбулися або стали відомі ліцензіату, подати до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру.

8. Національна рада відмовляє у внесенні змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 3 частини другої цієї статті, якщо зміна технічних характеристик чи території покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі (в тому числі

місцезнаходження чи потужності передавачів, території розповсюдження, каналу або частоти мовлення) не відповідає Плану реалізації Стратегії.

9. Ліцензіат зобов'язаний звернутись до Національної ради з заявою про внесення змін до Реєстру, у разі необхідності внесення змін з підстав, передбачених пунктами 4-7 частини другої цієї статті.

10. Внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 5 частини другої цієї статті, допускається не раніше, ніж через три роки з дня видачі ліцензії, при цьому допускається лише зміна обсягів поширення національного продукту в межах 30 відсотків від передбачених умовами ліцензії. Повторне внесення змін до Реєстру, пов'язане зі зміною обсягів поширення національного продукту, дозволяється не раніше, ніж через кожні два роки.

11. Національна рада відмовляє у внесенні змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктами 5-7 частини другої цієї статті, якщо запропоновані ліцензіатом зміни не відповідають умовам конкурсу на отримання ліцензії, за підсумками якого ліцензіат отримав ліцензію.

12. Національна рада розглядає заяву і ухвалює рішення про внесення змін до Реєстру упродовж 30 днів з дня надходження заяви.

13. При внесенні змін до Реєстру строк дії ліцензії не змінюється, крім випадку, коли внесення змін до Реєстру відбувається з підстав, передбачених пунктом 6 частини другої цієї статті.

14. У випадку внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 6 частини другої цієї статті, строк дії ліцензії зменшується, й визначається як середній між більшим й меншим строком дії ліцензій, які об'єднуються.

15. Не пізніше п'яти робочих днів після отримання Національною радою підтвердження про сплату плати за внесення змін до Реєстру Національна рада зобов'язана внести зміни до Реєстру та надіслати ліцензіату повідомлення про внесення змін до Реєстру.

16. Ліцензіат самостійно отримує ліцензію у формі витягу з Реєстру зі внесеними змінами через електронний кабінет в будь-який час після отримання повідомлення Національної ради, передбаченого частиною п'ятнадцятою цієї статті. На вимогу ліцензіата витяг з Реєстру зі внесеними змінами видається ліцензіату Національною радою у друкованій формі за підписами уповноважених посадових осіб Національної ради, скріпленими печаткою Національної ради.

17. У разі виникнення підстав для внесення змін до Реєстру, не передбачених цією статтею Закону, зокрема, зміни місцезнаходження, контактних даних (телефону, адреси, електронної пошти) ліцензіата, керівника ліцензіата тощо, ліцензіат упродовж п'яти робочих днів з дня настання таких змін самостійно вносить відповідні зміни до Реєстру через електронний кабінет.

Стаття 61. Плата за внесення змін до Реєстру

1. За внесення змін до Реєстру стягується плата у розмірі реєстраційного збору, крім випадку внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктами 3, 5 та 6 частини другої, та частиною сімнадцятою статті 60 цього Закону.

2. У разі внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктами 3, 5 та 6 частини другої статті 60 цього Закону, ліцензіат сплачує плату за внесення змін до Реєстру у розмірі, який розраховується відповідно до методики, яка затверджується Національною радою. При цьому методика в частині розрахунку плати за внесення змін до Реєстру має враховувати такі критерії:

1) у разі внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 3 частини другої статті 60 цього Закону:

- у разі зменшення території покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, зменшення потужності передавачів, плата за внесення змін до Реєстру дорівнює розміру реєстраційного збору;

- у разі збільшення території покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, збільшення потужності передавачів, ліцензіат сплачує плату за внесення змін до Реєстру у розмірі, який дорівнює різниці між сплаченим ним ліцензійним збором та ліцензійним збором, який він сплатив би враховуючи збільшену територію покриття каналу мовлення або каналу ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі, збільшену потужність передавачів, з урахуванням строку дії ліцензії (строку, що минув та строку, що залишився);

2) у разі внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 5 частини другої статті 60 цього Закону:

- у разі збільшення обсягів поширення національного продукту та передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування, плата за внесення змін до Реєстру дорівнює розміру реєстраційного збору;

- у разі зменшення обсягів поширення національного продукту та передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування, ліцензіат сплачує плату за внесення змін до Реєстру у розмірі, який дорівнює різниці між сплаченим ним ліцензійним збором та ліцензійним збором, який він сплатив би враховуючи зменшені обсяги поширення національного продукту та передбачених умовами ліцензії програм, що спрямовані на певну аудиторію або мають певне тематичне спрямування, з урахуванням строку дії ліцензії (строку, що минув та строку, що залишився);

3) у разі внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктом 6 частини другої статті 60 цього Закону, ліцензіат сплачує плату за внесення змін до Реєстру у розмірі, який дорівнює ліцензійному збору за продовження строку дії ліцензії з меншим строком дії, з урахуванням строку дії ліцензії (строку, що минув та строку, що залишився).

Розмір плати за внесення змін до Реєстру з підстав, передбачених пунктами 3, 5 та 6 частини другої статті 60 цього Закону, що підлягає сплаті суб'єктом у сфері медіа, визначається у відповідному рішенні Національної ради про внесення змін до Реєстру.

Стаття 62. Анулювання ліцензії

1. Національна рада ухвалює рішення про анулювання ліцензії виключно в таких випадках:

- 1) подання заяви ліцензіата про анулювання ліцензії;
- 2) внесення до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань відповідно до Закону України “Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань” запису про ліквідацію юридичної особи ліцензіата чи запису про припинення діяльності ліцензіата як фізичної особи - підприємця;
- 3) прийняття рішення про анулювання статусу неприбутковості (для суб’єктів у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та аудіовізуальних медіа громад);
- 4) припинення використання стандарту (радіотехнології) мовлення щодо відповідного каналу мовлення чи його частини (окремих радіоелектронних засобів мовлення);
- 5) якщо ліцензіат не розпочав передбачене ліцензією мовлення в строки, передбачені частиною шостою статті 58 цього Закону;
- 6) якщо встановлено, що заявником на дату подачі заяви на участь у конкурсі було подано недостовірні відомості про кінцевого бенефіціарного власника та (або) власників істотної участі на будь-якому рівні ланцюга володіння корпоративними правами.

Цей перелік є вичерпним.

2. Національна рада має право звертатись до суду з позовом про анулювання ліцензії у випадках, передбачених цим Законом.

3. У разі анулювання ліцензії за рішенням суду Національна рада зобов’язана упродовж трьох робочих днів з дня отримання такого рішення, внести відповідні зміни до Реєстру та оприлюднити інформацію про це на своєму веб-сайті.

У разі анулювання ліцензії за рішенням Національної ради, Національна рада зобов’язана упродовж трьох робочих днів з дня прийняття такого рішення повідомити ліцензіата про анулювання ліцензії (за виключенням випадків анулювання ліцензії з підстав, передбачених пунктом 2 частини першої цієї статті), внести відповідні зміни до Реєстру та оприлюднити інформацію про це на своєму веб-сайті.

4. У разі якщо діяльність здійснювалась ліцензіатом з використанням послуг постачальника електронних комунікаційних послуг, Національна рада зобов’язана упродовж трьох робочих днів з дня отримання рішення суду чи прийняття Національною радою рішення про анулювання ліцензії повідомити про це відповідного постачальника електронних комунікаційних послуг.

5. Особа, ліцензія якої анульована відповідно до цього Закону, зобов’язана припинити відповідну діяльність упродовж одного дня з дня отримання повідомлення Національної ради про анулювання ліцензії, але не пізніше п’яти робочих днів з дня оприлюднення інформації про це на веб-сайті Національної ради.

Продовження мовлення після спливу зазначеного строку тягне за собою відповідальність керівника ліцензіата та керівника відповідного оператора

електронних комунікаційних мереж, який надає послуги з технічного обслуговування та експлуатації технічних засобів мовлення, відповідно до закону.

6. Особа, ліцензія якої анульована відповідно до цього Закону, має право брати участь в конкурсі на отримання ліцензії на загальних підставах відповідно до вимог цього Закону.

Стаття 63. Реєстрація суб'єктів у сфері медіа

1. Обов'язковій реєстрації підлягають суб'єкти, що здійснюють мовлення без використання радіочастотного ресурсу, суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа на замовлення та провайдери аудіовізуальних сервісів.

2. Суб'єкти у сфері друкованих медіа можуть зареєструватись добровільно відповідно до вимог цього Закону з урахуванням особливостей, передбачених Розділом IX цього Закону.

3. Суб'єкти у сфері онлайн-медіа та платформи спільного доступу до відео можуть зареєструватись добровільно відповідно до вимог цього Закону.

4. Суб'єкти, що підлягають обов'язковій реєстрації мають право розпочинати відповідну діяльність з дня реєстрації.

Винятково зареєстровані медіа можуть отримувати державну підтримку, а також укладати договори про висвітлення діяльності державних органів та органів місцевого самоврядування.

5. Для реєстрації заявник подає заяву за формою, що встановлюється Національною радою. У заяві повинні бути зазначені такі відомості про заявника:

1) для юридичної особи:

а) ідентифікаційні дані;

б) адреса, за якою здійснюється редакційний контроль, у разі якщо вона не співпадає з місцезнаходженням (для суб'єктів у сфері аудіовізуальних, друкованих та онлайн-медіа);

в) контактні дані (телефон, адреса електронної пошти);

г) прізвище, ім'я та по батькові керівника юридичної особи;

г) кінцевий бенефіціарний власник (за наявності).

2) для фізичної особи (в тому числі фізичної особи – підприємця):

а) ідентифікаційні дані;

б) місце реєстрації або надання сервісу, контактні дані (телефон, адреса електронної пошти);

3) вид та опис діяльності у сфері медіа, а саме:

а) для лінійних медіа: вихідні дані; відомості про структуру власності відповідно до вимог статті 26 цього Закону за формою, встановленою Національною радою; вид та технологія мовлення; територіальна категорія мовлення; час та обсяги мовлення; наявність чи відсутність системи умовного доступу; постачальник електронних комунікаційних послуг (за наявності);

для супутникового мовлення додатково зазначаються відомості про супутниковий ретранслятор, технічні характеристики та частоту прийому сигналу; місце розташування станції програмування та доставки сигналу до

спутникового ретранслятора; постачальник електронних комунікаційних послуг (за наявності);

для інших видів мовлення додатково зазначаються дані щодо технології мовлення та характеристики еталонного сигналу, перелік яких визначається Національною радою; постачальник електронних комунікаційних послуг (за наявності);

б) для нелінійних медіа – вихідні дані; технологія, що застосовується для надання сервісу; територія надання сервісу;

в) для друкованих медіа – вихідні дані; вид друкованого медіа; періодичність виходу примірників; територія та спосіб розповсюдження примірників;

г) для онлайн-медіа – вихідні дані; вид онлайн-медіа; доменні імена, за якими медіа доступне в мережі Інтернет, із зазначенням реєстрантів відповідних доменних імен (щодо фізичних осіб – прізвище, ім'я та (за наявності) по-батькові, громадянство, відомості про місце проживання або місце перебування, щодо юридичних осіб – ідентифікаційні дані);

г) для провайдерів аудіовізуальних сервісів – відомості про структуру власності відповідно до вимог статті 26 цього Закону за формою, встановленою Національною радою; технологія, що застосовується для надання доступу; територія надання сервісу (адміністративно-територіальні одиниці, у межах яких розповсюджуються телеканали або радіоканали, або територія України); загальна кількість телеканалів та радіоканалів; перелік телеканалів та радіоканалів, що плануються до розповсюдження;

д) для провайдерів платформ спільного доступу до відео - вихідні дані; технологія, що застосовується для надання сервісу; територія надання сервісу;

4) для сервісів, що надаються з використанням послуг постачальника електронних комунікаційних послуг – ідентифікаційні дані такого постачальника;

5) для сервісів, що надаються через мережу Інтернет - IP-адреса або діапазон IP-адрес, з яких здійснюється поширення сервісу; доменні імена, за якими медіа доступне в мережі Інтернет, із зазначенням реєстрантів відповідних доменних імен (щодо фізичних осіб – прізвище, ім'я та (за наявності) по-батькові, громадянство, відомості про місце проживання або місце перебування, щодо юридичних осіб – ідентифікаційні дані); територія надання сервісів.

6. Національна рада забезпечує автоматичний імпорт інформації про юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців з відповідних державних реєстрів в порядку, передбаченому статтею 69 цього Закону. Інформація, яка міститься в інших державних реєстрах та є відкритою не може бути витребувана Національною радою у реєстрантів.

7. Подання заяви про реєстрацію здійснюється через електронний кабінет відповідно до визначеного Національною радою порядку, не пізніше, ніж за 14 днів до початку здійснення відповідної діяльності.

8. Одночасно з поданням заяви про реєстрацію заявник надає Національній раді документ, що підтверджує оплату реєстраційного збору або здійснює таку оплату через електронний кабінет.

9. Якщо сервіс надається із застосуванням системи умовного доступу, заявник надає Національній раді технічні параметри доступу до програм, радіоканалів, телеканалів, каталогів програм, а також упродовж трьох днів з моменту подання заяви про реєстрацію надає Національній раді авторизований доступ або надсилає картки (коди) доступу до всіх програм, радіоканалів, телеканалів, каталогів програм для здійснення Національною радою офіційного моніторингу. Якщо система умовного доступу на час подання заяви на реєстрацію не впроваджена, значена інформація та картки доступу надаються Національній раді не пізніше трьох робочих днів з моменту введення системи умовного доступу в експлуатацію. У випадку зміни системи умовного доступу, заявник зобов'язаний надати Національній раді оновлені технічні параметри доступу, провести авторизацію або надати картки (коди) доступу упродовж 14 днів, з дня запровадження таких змін.

У випадку використання приймального обладнання, яке несумісне з іншими типами наявного на ринку обладнання, заявник надає Національній раді екземпляр такого обладнання.

10. Заявник може включити до заяви про реєстрацію кілька видів діяльності і технологій надання сервісів, які він планує здійснювати.

11. За реєстрацію суб'єктів у сфері медіа стягується реєстраційний збір у розмірі прожиткового мінімуму для працездатних осіб, що встановлений станом на 1 січня року, у якому подається заява про реєстрацію.

У разі включення до заяви про реєстрацію суб'єкта кількох видів діяльності у сфері медіа, реєстраційний збір стягується за кожен вид діяльності.

12. Впродовж одного робочого дня після отримання заяви про реєстрацію Національна рада повідомляє заявника про реєстраційний номер поданої заяви та дату отримання заяви.

13. У разі отримання повної інформації, що передбачена в частинах п'ятій та восьмій цієї статті, Національна рада упродовж двадцяти робочих днів з дня отримання заяви ухвалює рішення про реєстрацію суб'єкта у сфері медіа, вносить відомості про це до Реєстру та повідомляє про це заявника.

14. У разі отримання неповної інформації, Національна рада упродовж десяти робочих днів з дня отримання заяви повідомляє про це заявника з наведенням чіткого та вичерпного переліку відсутньої інформації. Після усунення недоліків Національна рада ухвалює рішення відповідно до частини тринадцятої цієї статті.

15. Заявник набуває статусу суб'єкта у сфері медіа та може розпочинати відповідну діяльність з дня внесення до Реєстру інформації про реєстрацію суб'єкта у сфері медіа. Суб'єкти, визначені у частинах другій та третій цієї статті, для цілей цього Закону вважаються суб'єктами у сфері медіа з моменту початку відповідної діяльності.

16. Інформація, що подається заявником відповідно до цієї статті, є відкритою та оприлюднюється в Реєстрі, крім даних, що не підлягають оприлюдненню.

Стаття 64. Внесення змін до Реєстру щодо реєстрантів

1. У разі реорганізації реєстранта, правонаступник реєстранта подає до Національної ради заяву про внесення змін до Реєстру за формою, встановленою рішенням Національної ради.

Така заява подається упродовж десяти робочих днів з дати переходу до правонаступника прав та обов'язків реєстранта.

2. За наявності мотивованих підстав вважати, що правонаступник реєстранта не відповідає вимогам, визначеним статтями 15, 21, 22, 25, 120 цього Закону, Національна рада вправі провести дослідження питання дотримання суб'єктом у сфері медіа вимог щодо прозорості структури власності в порядку, передбаченому статтею 27 цього Закону. На час проведення процедури дослідження питання дотримання вимог щодо прозорості структури власності, Національна рада вправі зупинити розгляд заяви про внесення змін до Реєстру, про що ухвалюється відповідне рішення.

3. Національна рада відмовляє у внесенні змін до Реєстру і ухвалює рішення про скасування реєстрації суб'єкта у сфері медіа, якщо правонаступник реєстранта не відповідає вимогам, визначеним статтями 15, 21, 22, 25, 120 цього Закону. Рішення Національної ради про відмову у внесенні змін до Реєстру може бути оскаржене правонаступником реєстранта до суду.

4. Реєстрант зобов'язаний звернутись до Національної ради з заявою про внесення будь-яких інших змін до Реєстру, крім зазначених в частині восьмій цієї статті.

5. Заява про внесення змін до Реєстру подається через електронний кабінет.

6. За внесення змін до Реєстру стягується плата у розмірі реєстраційного збору.

7. Національна рада упродовж двадцяти робочих днів з дня отримання заяви та за наявності підтвердження сплати плати за внесення змін до Реєстру ухвалює рішення про внесення змін до Реєстру, вносить відомості про це до Реєстру та надсилає реєстранту повідомлення про внесення змін до Реєстру.

8. У разі виникнення підстав для внесення змін до Реєстру в частині місцезнаходження, контактних даних (телефону, адреси, електронної пошти) реєстранта, керівника реєстранта, переліку телеканалів та радіоканалів, що плануються до розповсюдження (для провайдерів аудіовізуальних сервісів), реєстрант упродовж п'яти робочих днів з дня настання таких змін самостійно вносить відповідні зміни до Реєстру через електронний кабінет. Плата за внесення таких змін до Реєстру не стягується.

Стаття 65. Відмова в реєстрації та скасування реєстрації суб'єктів у сфері медіа

1. Національна рада відмовляє в реєстрації суб'єкта у сфері медіа, якщо:

1) інформація, що була подана заявником для реєстрації, не відповідає вимогам статті 63 цього Закону;

2) заявник не відповідає вимогам статей 15, 21, 22, 120 цього Закону, а також вимогам статті 25 цього Закону у випадках, коли статтею 63 цього Закону

передбачено подання заявником відомостей про структуру власності;

3) заявником не сплачено реєстраційний збір;

4) заявник вже є зареєстрованим суб'єктом у сфері медіа із таким самим видом діяльності у сфері медіа під такими самими вихідними даними;

5) з часу скасування такого самого виду діяльності у сфері медіа відповідного суб'єкта пройшло менше одного року.

2. Національна рада упродовж двадцяти робочих днів з дня отримання заяви ухвалює рішення про відмову у реєстрації суб'єкта у сфері медіа та повідомляє про це заявника.

3. У разі відмови в реєстрації особа має право повторно подати заяву про реєстрацію після усунення підстав такої відмови.

4. Реєстрація суб'єкта у сфері медіа скасовується рішенням Національної ради у випадку:

1) подання суб'єктом у сфері медіа заяви про скасування реєстрації;

2) внесення до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань відповідно до Закону України "Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань" запису про припинення юридичної особи суб'єкта у сфері медіа чи запису про припинення діяльності суб'єкта у сфері медіа як фізичної особи - підприємця;

3) невиконання суб'єктом у сфері медіа у встановлений строк зобов'язань, що передбачені частиною дев'ятою статті 63 цього Закону;

4) якщо після реєстрації суб'єкта у сфері медіа Національною радою виявлено факти невідповідності такого суб'єкта вимогам статей 15, 21, 22, 25, 120 цього Закону;

5) якщо встановлено, що заявником на дату подачі заяви про реєстрацію було подано недостовірні відомості про кінцевого бенефіціарного власника та (або) власників істотної участі на будь-якому рівні ланцюга володіння корпоративними правами;

6) на підставі рішення суду;

7) в інших випадках, передбачених цим Законом.

5. У випадках, передбачених цим Законом, Національна рада має право ухвалити рішення про скасування реєстрації медіа.

6. Національна рада зобов'язана повідомити суб'єкта у сфері медіа про скасування його реєстрації, внести відповідні зміни до Реєстру та оприлюднити інформацію про це на своєму веб-сайті впродовж трьох робочих днів після прийняття такого рішення.

7. У разі якщо діяльність здійснювалась суб'єктом у сфері медіа з використанням послуг постачальника електронних комунікаційних послуг, Національна рада зобов'язана повідомити про скасування реєстрації суб'єкта у сфері медіа відповідного постачальника електронних комунікаційних послуг.

8. Суб'єкт у сфері медіа, реєстрацію медіа якого скасовано відповідно до цього Закону, зобов'язаний припинити надання відповідного медіа-сервісу упродовж одного дня з дня отримання повідомлення Національної ради про скасування реєстрації, але не пізніше п'яти робочих днів з дня оприлюднення

інформації про це на веб-сайті Національної ради. Ця вимога щодо припинення діяльності у зв'язку зі скасуванням реєстрації не поширюється на суб'єктів у сфері онлайн-медіа.

Продовження надання медіа-сервісу після спливу зазначеного строку тягне за собою відповідальність керівника суб'єкта у сфері медіа відповідно до закону.

Стаття 66. Реєстрація іноземних лінійних медіа

1. Іноземні лінійні медіа можуть поширюватись на території України провайдерами аудіовізуальних сервісів виключно після реєстрації таких медіа у порядку, встановленому цією статтею Закону.

2. Заява про реєстрацію іноземного лінійного медіа подається провайдером аудіовізуальних сервісів чи іншою особою, яка уповноважена іноземним лінійним медіа.

3. Заява про реєстрацію іноземного лінійного медіа подається через електронний кабінет, не пізніше ніж за 30 днів до запланованого початку поширення відповідного іноземного лінійного медіа на території України.

4. Якщо іноземне лінійне медіа вже зареєстроване Національною радою і така реєстрація не скасована, у разі подання заяви про реєстрацію такого медіа Національна рада залишає її без розгляду.

5. Заява про реєстрацію іноземного лінійного медіа повинна містити:

1) інформацію про заявника, передбачену пунктом 1 частини п'ятої статті 63 цього Закону;

2) опис іноземного лінійного медіа, що реєструється:

а) назва телеканалу або радіоканалу;

б) вихідні дані;

в) ідентифікаційні дані особи, яка здійснює редакційний контроль щодо медіа, адреса, за якою здійснюється редакційний контроль (у разі якщо вона не співпадає з місцезнаходженням), контактні дані (телефон, адреса електронної пошти);

г) країна походження іноземного лінійного медіа;

г) країна, з території якої здійснюється трансляція іноземного лінійного медіа, у тому числі через супутниковий ретранслятор (якщо така країна відмінна від зазначеної у підпункті «г»);

д) країна (країни) для користувачів якої призначене іноземне лінійне медіа;

е) мова (мови) іноземного лінійного медіа;

є) інформація щодо наявності у розкладі програм рекламної інформації та місце оплати такої рекламної інформації;

ж) декларація щодо відповідності змісту програм вимогам законодавства України.

3) інформація щодо наявності у розкладі програм, які містять елементи насилля, еротики або інших програм, поширення яких обмежується відповідно до Європейської конвенції про транскордонне телебачення або Директиви 2010/13/ЄС в редакції Директиви 2018/1808/ЄС, та наявності відповідної системи умовного доступу.

6. Якщо поширення іноземного лінійного медіа відбувається із застосуванням системи умовного доступу, заявник надає Національній раді технічні параметри доступу до телеканалу або радіоканалу, а також упродовж трьох робочих днів з моменту подання заяви про реєстрацію надає Національній раді авторизований доступ або надсилає картки (коди) доступу до телеканалу або радіоканалу для здійснення Національною радою офіційного моніторингу. Якщо система умовного доступу на час подання заяви на реєстрацію не впроваджена, зазначена інформація та картки доступу надаються Національній раді не пізніше трьох робочих днів з моменту введення системи умовного доступу в експлуатацію. У випадку зміни системи умовного доступу, заявник зобов'язаний надати Національній раді оновлені технічні параметри доступу, провести авторизацію або надати картки (коди) доступу упродовж 14 днів, з дня запровадження таких змін.

У випадку використання приймального обладнання, яке несумісне з іншими типами наявного на ринку обладнання, заявник надає Національній раді екземпляр такого обладнання.

7. За реєстрацію іноземного лінійного медіа стягується плата у розмірі реєстраційного збору.

8. Впродовж одного робочого дня після отримання заяви про реєстрацію Національна рада повідомляє заявника про реєстраційний номер поданої заяви та дату отримання заяви.

9. У разі отримання повної інформації, що передбачена в частині п'ятій цієї статті, Національна рада упродовж двадцяти робочих днів з дня отримання заяви ухвалює рішення про реєстрацію іноземного лінійного медіа, вносить відомості про це до Реєстру, та повідомляє про це заявника.

10. У разі отримання неповної інформації, Національна рада упродовж десяти робочих днів з дня отримання заяви повідомляє про це заявника з наведенням переліку відсутньої інформації. Після усунення недоліків Національна рада ухвалює рішення відповідно до частини дев'ятої цієї статті.

11. Іноземне лінійне медіа може поширюватись на території України в пакетах телеканалів та радіоканалів провайдерів аудіовізуальних сервісів з дня внесення до Реєстру інформації про реєстрацію такого іноземного лінійного медіа.

12. Інформація, що подається заявником відповідно до цієї статті, є відкритою та оприлюднюється в Реєстрі, крім даних, що не підлягають оприлюдненню.

13. У разі зміни відомостей, що були зазначені у заяві та інших наданих до Національної ради документах, заявник повідомляє про це Національну раду письмово впродовж тридцяти днів з дня настання таких змін.

Стаття 67. Відмова в реєстрації та скасування реєстрації іноземних лінійних медіа

1. Національна рада відмовляє в реєстрації іноземного лінійного медіа у таких випадках:

1) якщо під час моніторингу встановлено, що відповідне іноземне лінійне медіа два чи більше разів порушило вимоги Європейської конвенції про транскордонне телебачення, Директиви 2010/13/ЄС в редакції Директиви 2018/1808/ЄС та/або законодавства у сфері медіа;

2) виявлено, що заявником на дату подачі заяви було подано недостовірні відомості про іноземне лінійне медіа;

3) виявлено факти порушення вимог Закону України «Про рекламу» щодо оплати юридичній особі України реклами, розміщеної на території України.

2. Рішення про відмову у реєстрації ухвалюється упродовж двадцяти робочих днів з дня отримання заяви та надсилається заявнику у встановленому цим Законом порядку.

3. У разі відмови в реєстрації особа має право повторно подати заяву про реєстрацію після усунення підстав такої відмови.

4. Національна рада скасовує реєстрацію іноземного лінійного медіа у таких випадках:

1) якщо під час офіційного моніторингу встановлено, що відповідне іноземне лінійне медіа два чи більше разів порушило вимоги Європейської конвенції про транскордонне телебачення, Директиви 2010/13/ЄС в редакції Директиви 2018/1808/ЄС та/або законодавства у сфері медіа;

2) виявлено, що заявником на дату подачі заяви було подано недостовірні відомості про іноземне лінійне медіа;

3) виявлено факти порушення вимог Закону України «Про рекламу» щодо оплати юридичній особі України реклами, розміщеної на території України;

4) на підставі рішення суду.

5. Національна рада зобов'язана внести відповідні зміни до Реєстру та оприлюднити інформацію про скасування реєстрації іноземного лінійного медіа на своєму веб-сайті впродовж трьох робочих днів після прийняття такого рішення.

6. Провайдери аудіовізуальних сервісів зобов'язані припинити поширення іноземного лінійного медіа, реєстрацію якого скасовано, негайно, але не пізніше п'яти робочих днів з дня оприлюднення інформації про це на веб-сайті Національної ради.

7. У разі скасування реєстрації іноземного лінійного медіа повторна заява про реєстрацію такого іноземного лінійного медіа може бути подана не раніше ніж за один рік після оприлюднення рішення про скасування реєстрації.

8. У разі якщо рішення Національної ради про скасування реєстрації іноземного лінійного медіа скасовано рішенням суду, Національна рада зобов'язана поновити відповідні дані в Реєстрі та оприлюднити інформацію про поновлення реєстрації іноземного лінійного медіа на своєму веб-сайті впродовж трьох робочих днів після отримання рішення суду. Повторна заява про реєстрацію такого іноземного лінійного медіа не подається.

Стаття 68. Реєстр суб'єктів у сфері медіа

1. Держателем та технічним адміністратором Реєстру є Національна рада.

2. Мовою ведення Реєстру є державна мова. Для транслітерації імені фізичної особи, найменування юридичної особи та іншої реєстрової інформації застосовуються правила транслітерації, встановлені Кабінетом Міністрів України.

3. Реєстр ведеться з використанням спеціально розробленої автоматизованої апаратно-програмної системи, що має взаємодіяти з іншими державними електронними реєстрами.

4. Національна рада:

1) забезпечує створення, функціонування та ведення Реєстру;

2) організовує та забезпечує технічну та, на організаційному рівні, інформаційну взаємодію Реєстру з іншими державними електронними реєстрами;

3) забезпечує збереження та захист Реєстру та реєстрової інформації;

4) забезпечує безоплатний цілодобовий доступ до Реєстру на веб-сайті Національної ради;

5) забезпечує оприлюднення реєстрової інформації у вигляді відкритих даних.

5. Відомості, що містяться в Реєстрі, крім даних, що не підлягають оприлюдненню:

1) є відкритими і загальнодоступними;

2) надаються на запит відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації».

6. До Реєстру вносяться такі відомості про всіх суб'єктів у сфері медіа, що отримали ліцензію або зареєстровані Національною радою, а також про зареєстровані іноземні лінійні медіа:

1) відомості, що передбачені статтями 52, 58 для ліцензіатів, статтею 63 для реєстрантів, статтею 66 для зареєстрованих іноземних лінійних медіа;

2) відомості про ліцензії, видані відповідно до цього Закону, а саме: відомості про вид ліцензії, дату і номер рішення Національної ради про видачу ліцензії, строк дії ліцензії, дату і номер рішення Національної ради про внесення змін до Реєстру, дату і номер рішення Національної ради про анулювання ліцензії та підстави анулювання ліцензії;

3) відомості про реєстрацію суб'єктів у сфері медіа, а саме: дату і номер рішення Національної ради про реєстрацію, дату і номер рішення Національної ради про внесення змін до Реєстру, дату і номер рішення Національної ради про скасування реєстрації та підстави скасування реєстрації;

4) відомості про реєстрацію іноземних лінійних медіа, а саме: дату і номер рішення Національної ради про реєстрацію, дату і номер рішення про внесення змін до Реєстру, відповідність вимогам частини чотирнадцятої статті 40 цього Закону, дату і номер рішення про скасування реєстрації та підстави скасування реєстрації іноземного лінійного медіа;

5) інформація про застосування до суб'єктів у сфері медіа заходів реагування та санкцій, передбачених цим Законом, у тому числі вид порушення з посиланням на положення цього Закону, заходи реагування чи санкції, що були застосовані, дата і номер відповідного рішення Національної ради;

7. У Реєстрі має відображатись статистична інформація про загальну кількість суб'єктів у сфері медіа, а також про кількість суб'єктів у сфері медіа за кожним видом діяльності у сфері медіа та за територіальною категорією.

8. Відомості, що містяться в Реєстрі, крім даних, що не підлягають оприлюдненню, надаються у вигляді безоплатного цілодобового доступу на веб-сайті Національної ради шляхом їх пошуку за такими критеріями:

1) повне чи скорочене найменування юридичної особи, ім'я та прізвище фізичної особи;

2) ідентифікаційний код за Єдиним державним реєстром юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань;

3) місцезнаходження суб'єкта у сфері медіа;

3) назва медіа, вихідні дані;

4) номер рішення Національної ради;

5) ідентифікатор суб'єкта у сфері медіа.

9. У разі внесення змін до Реєстру, нові відомості додаються без видалення попередніх та із зазначенням дати та часу внесення змін.

Стаття 69. Електронний кабінет

1. Електронний кабінет створюється Національною радою з метою забезпечення ефективного механізму проведення ліцензійних та реєстраційних дій, електронного обміну інформацією, документами, та ефективною взаємодії між Національною радою та суб'єктами у сфері медіа.

2. Адміністратором програмного забезпечення електронного кабінету є Національна рада, яка визначає платформу його розміщення, архітектуру, інтерфейс, порядок функціонування та забезпечує цілодобовий безоплатний доступ суб'єктів у сфері медіа до електронного кабінету.

3. Електронний кабінет має забезпечувати щонайменше такі дії:

1) ідентифікацію заявників, реєстрантів та ліцензіатів з використанням електронного підпису чи альтернативних електронному підпису засобів ідентифікації таких суб'єктів;

2) підготовку в електронній формі заяв, передбачених цим Законом, та документів, що до них додаються, в тому числі з можливістю завантаження файлів, завірених електронним підписом, та автоматичного імпорту інформації про юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань, інших державних електронних реєстрів в обсязі необхідному для подання заяв, повідомлень та інших відомостей, відповідно до вимог цього Закону;

3) контроль за повнотою заповнення заяв, передбачених цим Законом, та переліку документів, що до них додаються;

4) друк форм заяв та заповнених заяв, передбачених цим Законом;

5) подання провайдерами аудіовізуальних сервісів інформації про кількість користувачів їх медіа-сервісів із зазначенням сервісів, які надаються таким користувачам, відповідно до пункту 4 частини третьої статті 22 цього Закону;

б) подання відомостей про структуру власності відповідно до вимог статті

26 цього Закону;

7) повідомлення про витребування від суб'єктів у сфері медіа інформації та документів, передбачених статтею 27 цього Закону, у разі початку проведення процедури дослідження питання дотримання вимог щодо прозорості структури власності;

8) подання заяв на участь у конкурсі, заяв про продовження строку дії ліцензії, заяв про реєстрацію діяльності у сфері медіа, заяв про внесення змін до Реєстру, заяв про анулювання ліцензії чи скасування реєстрації, заяв про реєстрацію іноземного лінійного медіа, заяв на отримання дозволів на тимчасове мовлення, та документів, що до них додаються;

9) повідомлення заявника про отримання Національною радою поданої ним заяви із зазначенням реєстраційного номера та дати отримання заяви;

10) перегляд заявником перебігу розгляду поданих ним заяв та документів, інформування заявника про зауваження Національної ради щодо них;

11) подання заявником виправлених документів відповідно до зауважень, отриманих від Національної ради;

12) повідомлення претенденту рішення про допуск чи відмову в допуску до конкурсу, повідомлення учасників конкурсу про день, час, місце проведення конкурсу, повідомлення учасникам конкурсу рішення щодо поданих на конкурс заяв та визначення переможця конкурсу відповідно до статей 52-55 цього Закону;

13) самотійне внесення змін до Реєстру у випадках, встановлених статтями 60, 64 цього Закону;

14) повідомлення ліцензіата про видачу ліцензії, про продовження чи відмову в продовженні строку дії ліцензії, її анулювання, про внесення чи відмову у внесенні змін до Реєстру, повідомлення про реєстрацію, відмову в реєстрації та скасування реєстрації суб'єкта у сфері медіа, іноземного лінійного медіа, повідомлення заявника про видачу дозволу на тимчасове мовлення, його анулювання чи закінчення дії;

15) формування рахунків на сплату ліцензійного збору, реєстраційного збору, плати за внесення змін до Реєстру, перегляд інформації щодо стану сплати таких рахунків;

16) формування та подання запитів в електронній формі про надання витягів з реєстру;

17) формування та отримання ліцензії у формі витягу з Реєстру відповідно до статей 58, 59, 60 цього Закону;

18) повідомлення про початок мовлення (для лінійних аудіовізуальних медіа);

19) повідомлення ліцензіатів та реєстрантів про зміну стандартів (радіотехнологій) ефірного, в тому числі цифрового мовлення з використанням каналів мовлення та/або ресурсу ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж, при яких кількість каналів мовлення та/або ресурси багатоканальної електронної комунікаційної мережі не зменшуються та які не потребують анулювання чинних ліцензій ліцензіатів, а також про припинення використання стандарту (радіотехнології) аналогового мовлення відповідно до статті 12 цього Закону;

20) автоматичне інформування провайдерів аудіовізуальних сервісів про зміни у Реєстрі щодо іноземних лінійних медіа, а також судові рішення щодо іноземних лінійних медіа;

21) автоматичне інформування суб'єктів у сфері медіа про зміни у Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України;

22) надсилання приписів, повідомлень про проведення перевірок, застосування заходів реагування чи санкцій, передбачених цим Законом, будь-яких інших повідомлень Національної ради на адресу суб'єктів у сфері медіа;

23) ведення реєстраційних та ліцензійних справ в електронній формі та створення їх електронного архіву;

24) інформування суб'єктів у сфері медіа про роботу електронного кабінету, технологічні перерви та технологічні збої в роботі електронного кабінету.

4. У випадку, якщо доступ до електронного кабінету неможливий через технічні причини або відсутність зв'язку, Національна рада зобов'язана продовжити строки, передбачені цим Законом для подачі суб'єктами інформації, документів та заяв, на таку саму кількість робочих днів, упродовж яких доступ до електронного кабінету був унеможливлений, але не менше ніж на 3 робочі дні.

4. Національна рада затверджує порядок функціонування електронного кабінету.

РОЗДІЛ VI. НАЦІОНАЛЬНА РАДА УКРАЇНИ З ПИТАНЬ ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ ТА ЇЇ ПОВНОВАЖЕННЯ

Стаття 70. Статус Національної ради

1. Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення є незалежним, постійно діючим колегіальним державним органом, що діє на підставі Конституції України, цього та інших законів України і здійснює державне регулювання, нагляд і контроль у сфері медіа.

2. Національна рада є юридичною особою, має печатку із своїм найменуванням та зображенням Державного Герба України.

3. Місцезнаходженням Національної ради є столиця України – місто Київ.

Стаття 71. Принципи діяльності Національної ради

1. Національна рада здійснює свою діяльність на принципах верховенства права, законності, незалежності, об'єктивності, компетентності, професійності, колегіальності розгляду і вирішення питань, обґрунтованості прийнятих рішень, відкритості і публічності.

2. Національна рада здійснює державне регулювання та нагляд у сфері медіа базуючись на принципах пропорційності, прозорості та недискримінації, а саме:

1) дії, рішення Національної ради повинні бути необхідними і мінімально

достатніми для досягнення основних завдань державної політики у сфері медіа, визначених цим Законом;

2) рішення Національної ради повинні бути належним чином обґрунтовані та повідомлені суб'єктам, яких вони стосуються, у строки та в порядку, що передбачені цим Законом.

Стаття 72. Незалежність Національної ради

1. Національна рада є колегіальним державним органом, який здійснює свої повноваження самостійно, незалежно від інших державних органів, органів місцевого самоврядування, їх посадових та службових осіб.

2. Національна рада та її члени зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією України, цим та іншими законами України. Національна рада не може делегувати свої повноваження третім особам. Член Національної ради не може одноосібно здійснювати функції, покладені на Національну раду.

3. Порядок утворення, склад, повноваження та організація діяльності Національної ради визначаються Конституцією України, цим та іншими законами України.

4. Члени Національної ради відповідно до цього Закону є посадовими особами.

5. Втручання будь-яких органів, посадових і службових осіб, громадян та їх об'єднань у вирішення питань, що належать до повноважень Національної ради, не допускається, крім випадків, передбачених законами України.

6. Умови оплати праці членів та працівників апарату Національної ради, визначаються цим та іншими законами України.

Стаття 73. Склад Національної ради

1. Національна рада складається з восьми осіб. Верховна Рада України і Президент України призначають по половині складу Національної ради у порядку, визначеному цим Законом.

2. Національна рада є повноважною в разі призначення не менше шести її членів.

3. Повноваження члена Національної ради починаються з дня набрання чинності рішення відповідного суб'єкта про його призначення. Після закінчення п'яти років член (члени) Національної ради продовжує (продовжують) виконувати обов'язки до дня призначення нового члена (членів) Національної ради суб'єктом призначення, за винятком випадків дострокового припинення повноважень члена Національної ради.

4. Одна і та сама особа не може бути призначена членом Національної ради більше двох строків підряд незалежно від тривалості кожного з таких строків.

Стаття 74. Вимоги до членів Національної ради

1. Кандидатом у члени Національної ради може бути особа, яка відповідає таким вимогам:

1) є громадянином України та проживає в Україні не менше п'яти останніх років;

2) має вищу освіту;

3) має управлінський досвід, бездоганну репутацію, володіє високими морально-етичними якостями та здатна за станом здоров'я виконувати повноваження члена Національної ради;

4) останні п'ять років працювала у сфері медіа або електронних комунікацій;

5) володіє державною мовою відповідно до рівня, визначеного Національною комісією зі стандартів державної мови.

2. Не може бути членом Національної ради особа, яка:

1) в установленому законом порядку визнана недієздатною або дієздатність якої обмежена;

2) має судимість або на таку особу впродовж останнього року накладалося адміністративне стягнення за вчинення правопорушення, пов'язаного з корупцією;

3) відповідно до вироку суду, що набрав законної сили, позбавлена права займатися діяльністю, пов'язаною з виконанням функцій держави, або обіймати відповідні посади;

4) є кінцевим бенефіціарним власником, ключовим учасником чи власником істотної участі ліцензіатів або реєстрантів відповідно до цього Закону, а також ліцензіатів або реєстрантів у сфері електронних комунікацій.

3. На час виконання своїх службових обов'язків член Національної ради не може обіймати будь-які інші посади, у тому числі на громадських засадах, у державних та недержавних органах, організаціях, установах та на підприємствах, одержувати винагороди та разові гонорари за іншу роботу, крім наукової, викладацької та творчої (цей виняток не поширюється на наукову та творчу діяльність у медіа).

Член Національної ради зобов'язаний упродовж одного місяця з дня призначення на посаду вийти зі складу наглядових або управлінських органів юридичних осіб, що є ліцензіатами або реєстрантами, а також юридичних осіб, що мають ліцензію або зареєстровані, як оператори чи провайдери електронних комунікацій, скласти представницький мандат та звільнитися з будь-яких інших посад.

4. На членів Національної ради поширюються вимоги та обмеження, передбачені Законами України «Про запобігання корупції» та «Про очищення влади».

Член Національної ради зобов'язаний упродовж одного місяця з дня призначення на посаду усунути наявні у нього обмеження визначені цим Законом.

Стаття 75. Порядок відбору і призначення членів Національної ради

1. Відбір кандидатів на посаду члена (членів) Національної ради розпочинається не пізніше ніж за 90 днів до дня закінчення п'ятирічного строку повноважень відповідного члена (членів) Національної ради. Строк проведення конкурсу не може перевищувати 85 днів.

2. У випадку дострокового припинення повноважень члена Національної ради відбір кандидатів розпочинається упродовж семи днів з дня оприлюднення рішення суб'єкта призначення, а у випадку визначеному цим Законом – з дня оприлюднення рішення Національної ради про дострокове припинення повноважень члена Національної ради.

3. Суб'єктами права подання кандидатур на посаду члена Національної ради є громадські об'єднання та творчі спілки у сфері медіа, які активно діють у зазначеній сфері не менше трьох років (організують щонайменше двічі на рік громадські заходи щодо проблем, які існують у сфері медіа, ініціюють публічні обговорення актуальних питань, публічні дискусії з професійних питань тощо) та мають серед своїх членів авторитетних у сфері медіа осіб. Громадське об'єднання чи творча спілка має право подати одну кандидатуру на посаду члена Національної ради. Відокремлені підрозділи громадських об'єднань і творчі осередки зі статусом юридичних осіб реалізують право подання кандидатур виключно через організацію, яка їх утворила (заснувала).

Стаття 76. Процедура призначення членів Національної ради Верховною Радою України

1. Комітет Верховної Ради України, до компетенції якого віднесені питання медіа, інформаційної політики оприлюднює в строк визначений статтею 75 цього Закону на своєму веб-сайті, а також в медіа оголошення про відбір кандидатур на посаду члена (членів) Національної ради за квотою Верховної Ради України.

Пропозиції щодо кандидатур приймаються комітетом упродовж 21 дня з дня оприлюднення оголошення.

2. Упродовж 14 днів після закінчення терміну прийняття пропозицій щодо кандидатур на посаду члена (членів) Національної ради комітет Верховної Ради України, до компетенції якого віднесені питання медіа, інформаційної політики попередньо обговорює запропоновані кандидатури і вносить на розгляд Верховної Ради України відповідне подання по кожній кандидатурі з висновками і рекомендаціями.

У випадку невідповідності кандидатури вимогам цього Закону Комітет зазначає підставу невідповідності та можливість чи неможливість її усунення.

3. Голосування у Верховній Раді України щодо призначення членом (членами) Національної ради відбувається одночасно на всі вакантні посади членів Національної ради, які призначаються Верховною Радою України.

4. Вакантними вважаються всі посади членів Національної ради, повноваження яких припинені постановою Верховної Ради України або достроково припинені з підстав, передбачених цим Законом. Не вважається вакантною посада члена Національної ради, якщо його повноваження припинені

в останній день строку подання пропозицій щодо кандидатур, передбаченого частиною першою цієї статті, або після закінчення такого строку.

5. Кандидатури на посади членів Національної ради вносяться до проекту постанови Верховної Ради України у послідовності, визначеній попереднім рейтинговим голосуванням, та у кількості, що відповідає кількості вакантних посад членів Національної ради, які призначаються Верховною Радою України. Призначеними на посади членів Національної ради вважаються особи, за призначення яких проголосувала більшість від конституційного складу Верховної Ради України.

6. Якщо під час попереднього рейтингового голосування кілька кандидатур набрали однакову кількість голосів, черговість їх внесення до проекту постанови Верховної Ради України визначається з урахуванням гендерного складу Національної ради на момент голосування та наданням переваги представникам статі, кількість представників якої є меншою. У разі, якщо такі кандидатури є представниками однієї статі, черговість їх внесення до проекту постанови Верховної Ради України визначається додатковим рейтинговим голосуванням стосовно цих кандидатур, яке проводиться безпосередньо перед голосуванням щодо призначення членів Національної ради.

7. У разі якщо за результатами голосування Верховної Ради України не призначені члени Національної ради на всі вакантні посади членів Національної ради, які призначаються Верховною Радою України, вся процедура призначення проводиться повторно, починаючи з оголошення про відбір кандидатур на посаду члена (членів) Національної ради. Кандидатури на посаду члена Національної ради, які брали участь у попередньому відборі, мають право брати участь у повторному відборі на загальних засадах, встановлених цим Законом.

Стаття 77. Порядок призначення членів Національної ради Президентом України

1. Для проведення відбору кандидатів на посаду члена (членів) Національної ради Президент України утворює конкурсну комісію, у складі п'яти членів. Діяльність конкурсної комісії та проведення відбору забезпечує Офіс Президента України.

2. Конкурсна комісія в строк, визначений статтею 75 цього Закону, забезпечує оприлюднення на сайті Президента України, а також в медіа оголошення про відбір кандидатур на посаду члена (членів) Національної ради за квотою Президента України.

Пропозиції щодо кандидатур приймаються конкурсною комісією упродовж 21 дня з дня оприлюднення оголошення.

3. Упродовж 14 днів після закінчення терміну прийняття пропозицій щодо кандидатур на посаду члена (членів) Національної ради конкурсна комісія попередньо обговорює запропоновані кандидатури і вносить на розгляд Президенту України відповідне подання по кожній кандидатурі з висновками і рекомендаціями, з урахуванням гендерного складу Національної ради на момент голосування та наданням переваги представникам статі, кількість представників

якої є меншою.

У випадку невідповідності кандидатури вимогам цього Закону конкурсна комісія зазначає підставу невідповідності та можливість чи неможливість її усунення.

4. Президент України призначає на вакантну посаду члена Національної ради особу з числа кандидатів, відібраних конкурсною комісією, з урахуванням гендерного складу Національної ради на момент голосування та наданням переваги представникам статі, кількість представників якої є меншою.

5. Призначення Президентом України членів Національної ради відбувається одночасно на всі вакантні посади членів Національної ради, які призначаються Президентом України.

Стаття 78. Статус та оплата праці членів Національної ради

1. Посади членів Національної ради відносяться до посад, на які не поширюється законодавство про державну службу.

2. Час виконання членом Національної ради своїх повноважень зараховується до загального стажу роботи за спеціальністю.

3. Оплата праці членів Національної ради повинна забезпечувати достатні матеріальні умови для незалежного виконання ними обов'язків, передбачених цим Законом та стимулювати сумлінну працю.

4. Посадовий оклад члена Національної ради встановлюється в розмірі 75 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, встановлених на 1 січня календарного року.

5. Посадовий оклад голови Національної ради встановлюється пропорційно до посадового окладу члена Національної ради з коефіцієнтом 1,3. Посадовий оклад першого заступника голови, заступника голови та відповідального секретаря Національної ради встановлюється пропорційно до посадового окладу члена Національної ради з коефіцієнтом 1,2.

Стаття 79. Повноваження членів Національної ради

1. Член Національної ради:

1) вносить питання на розгляд Національної ради, бере участь у її засіданнях;

2) виконує або забезпечує в межах своєї компетенції виконання рішень Національної ради;

3) здійснює повноваження та координує роботу структурних підрозділів апарату Національної ради відповідно до визначеного Національною радою розподілу функціональних обов'язків;

4) за рішенням Національної ради представляє Національну раду у відносинах з державними органами, органами місцевого самоврядування, громадськими об'єднаннями, фізичними та юридичними особами в Україні та за кордоном;

5) за рішенням Національної ради представляє Національну раду в якості

члена міждержавних груп або міжнародних організацій.

2. Член Національної ради при здійсненні своїх повноважень має право:

1) ознайомлюватися з будь-якими документами, що знаходяться у Національній раді;

2) пропонувати для включення до порядку денного засідання Національної ради питання, що належать до її компетенції;

3) виступати на засіданнях Національної ради, вносити пропозиції щодо питань, які розглядаються, вимагати проведення по них голосування;

4) бути присутнім на засіданнях Верховної Ради України, її комітетів, тимчасових спеціальних та тимчасових слідчих комісій, а також на засіданнях, що проводяться Кабінетом Міністрів України, у міністерствах та інших державних органах та органах місцевого самоврядування, стосовно розгляду питань, пов'язаних з регулюванням і наглядом (контролем) у сфері медіа;

5) у разі незгоди з рішенням, прийнятим Національною радою, у письмовій формі викласти свою окрему думку, що додається до протоколу засідання Національної ради;

6) бути присутнім на всіх заходах, що проводяться Національною радою.

3. Організацію роботи голови та членів Національної ради забезпечує патронатна служба, до складу якої належать: помічники-консультанти членів Національної ради (по одному), помічник та секретар голови Національної ради. Голова Національної ради має право призначити радника на громадських засадах.

4. Посадовий оклад помічників-консультантів членів Національної ради, помічника та секретаря голови Національної ради встановлюється в розмірі $\frac{1}{4}$ від розміру окладу, передбаченого частиною четвертою статті 78 цього Закону.

Стаття 80. Дострокове припинення повноважень члена Національної ради

1. Повноваження члена Національної ради припиняються достроково в разі:

1) подання заяви суб'єкту призначення про звільнення з посади за власним бажанням та копії відповідної заяви до Національної ради;

2) припинення ним громадянства України або виїзду на постійне проживання за межі України;

3) виявлення порушення ним обмежень та заборон, передбачених статтею 74 цього Закону;

4) набрання законної сили обвинувальним вироком суду щодо нього;

5) неможливості виконувати свої обов'язки за станом здоров'я упродовж чотирьох і більше місяців за наявності медичного висновку;

6) набрання законної сили рішенням суду про визнання його недієздатним або обмеження його цивільної дієздатності, визнання його безвісно відсутнім чи оголошення його померлим;

7) неучасті у засіданнях Національної ради без поважних причин упродовж трьох засідань поспіль;

8) смерті.

2. У випадку, передбаченому пунктом 1 частини першої цієї статті, рішення про дострокове припинення повноважень члена Національної ради ухвалює суб'єкт призначення, про що видає відповідний акт. У разі якщо суб'єкт призначення впродовж чотирнадцяти днів з моменту отримання заяви не видав відповідний акт, Національна рада ухвалює рішення про дострокове припинення повноважень члена Національної ради.

3. У випадках, передбачених пунктами 2, 4 та 6 частини першої цієї статті, рішення про дострокове припинення повноважень члена Національної ради ухвалює Національна рада за поданням голови Національної ради або трьох членів Національної ради. Це рішення може бути оскаржено до суду впродовж 15 днів з дня його прийняття. Рішення набирає чинності з дня закінчення цього строку, а у разі його оскарження - з дня набрання законної сили рішенням суду.

4. У випадках, передбачених пунктами 3, 5 та 7 частини першої цієї статті, рішення про дострокове припинення повноважень члена Національної ради приймає суд за заявою голови Національної ради або трьох членів Національної ради.

5. У випадку, передбаченому пунктом 8 частини першої цієї статті, рішення про дострокове припинення повноважень члена Національної ради ухвалює Національна рада.

6. У разі дострокового припинення повноважень члена Національної ради призначення нового члена Національної ради здійснюється в порядку, визначеному статтями 75-77 цього Закону.

7. Дострокове припинення повноважень всього складу Національної ради може відбутися внаслідок незатвердження річного звіту Національної ради за умови наявності відповідних рішень Верховної Ради України та Президента України. Такі рішення мають бути належно обґрунтовані та можуть бути ухвалені не пізніше одного місяця з дня отримання Верховною Радою України та Президентом України річного звіту Національної ради. Підставою для таких рішень можуть бути виключно невиконання Національною Радою завдань, передбачених Стратегією та Планом реалізації Стратегії.

Стаття 81. Голова Національної ради

1. Голова Національної ради обирається Національною радою з числа її членів таємним голосуванням. Кандидатури на посаду голови Національної ради висуваються за поданням не менше трьох членів Національної ради. Обраним на посаду голови Національної ради вважається кандидат, за якого проголосувало найбільше, але не менше п'яти членів Національної ради.

2. Голова Національної ради:

- 1) організовує діяльність Національної ради;
- 2) вносить на розгляд Національної ради проект порядку денного засідання Національної ради та інформує членів Національної ради про пропозиції, які не були включені до проекту порядку денного;
- 3) головує на засіданнях Національної ради;

- 4) скликає засідання Національної ради;
 - 5) представляє Національну раду у відносинах з державними органами, органами місцевого самоврядування, громадськими об'єднаннями, фізичними та юридичними особами в тому числі інших країн та міжнародними організаціями як в Україні так і за кордоном;
 - 6) підписує разом з відповідальним секретарем Національної ради протоколи засідань і рішення Національної ради, забезпечує оприлюднення рішень Національної ради на веб-сайті Національної ради;
 - 7) підписує разом з відповідальним секретарем Національної ради ліцензії, що видаються Національною радою;
 - 8) підписує інші, передбачені чинним законодавством документи;
 - 9) має право бути присутнім на засіданнях Верховної Ради України, її комітетів, тимчасових спеціальних та тимчасових слідчих комісій, а також брати участь з правом дорадчого голосу у засіданнях Кабінету Міністрів України, центрального органу виконавчої влади у галузі зв'язку, у сфері забезпечення інформаційного суверенітету України, інших державних органів та органів місцевого самоврядування при розгляді питань, пов'язаних з регулюванням і наглядом (контролем) у сфері медіа, фінансуванням Національної ради;
 - 10) представляє Національну раду у відносинах з Кабінетом Міністрів України та Верховною Радою України під час підготовки проекту Закону про Державний бюджет України на відповідний рік;
 - 11) здійснює передбачені цим Законом повноваження члена Національної ради;
 - 12) здійснює інші повноваження, передбачені цим Законом та актами Національної ради, прийнятими відповідно до цього Закону.
3. Повноваження голови Національної ради припиняються достроково:
- 1) у разі дострокового припинення його повноважень як члена Національної ради;
 - 2) за власним бажанням;
 - 3) у разі прийняття відповідного рішення Національною радою шляхом відкритого голосування за пропозицією не менше трьох членів Національної ради. Рішення про припинення повноважень голови Національної ради вважається прийнятим, якщо за нього проголосувало не менше п'яти членів Національної ради.
4. Припинення повноважень голови Національної ради не припиняє його повноважень як члена Національної ради.
5. Голова Національної ради є розпорядником бюджетних асигнувань на утримання і забезпечення діяльності Національної ради та, на підставі рішень Національної ради, позабюджетних коштів, інших коштів, що надійшли на рахунок Національної ради з джерел, не заборонених законодавством України.

Стаття 82. Перший заступник голови, заступник голови, відповідальний секретар Національної ради

1. Перший заступник голови, заступник голови та відповідальний секретар

Національної ради обираються Національною радою з числа її членів шляхом таємного голосування. Обраним на відповідну посаду вважається кандидат, за обрання якого проголосувало найбільше, але не менше п'яти членів Національної ради.

2. Не допускається обрання відповідальним секретарем та першим заступником голови члена Національної ради, призначеного суб'єктом, що призначив члена Національної ради, який обіймає посаду голови Національної ради.

3. Перший заступник голови Національної ради виконує обов'язки голови Національної ради у разі відсутності голови Національної ради або неможливості здійснення ним своїх повноважень.

4. Заступник голови Національної ради виконує обов'язки голови Національної ради у разі відсутності голови та першого заступника голови Національної ради або неможливості здійснення ними своїх повноважень, а також виконує обов'язки відповідального секретаря у разі його відсутності або неможливості здійснення ним своїх повноважень.

5. Відповідальний секретар:

1) здійснює підготовку проекту порядку денного засідання Національної ради, візує його та забезпечує підготовку питань до розгляду;

2) забезпечує повідомлення членів Національної ради про час скликання та проект порядку денного засідання Національної ради;

3) здійснює передбачені цим Законом повноваження члена Національної ради;

4) здійснює інші повноваження, передбачені цим Законом та актами Національної ради, прийнятими відповідно до цього Закону.

6. Якщо першого заступника голови, заступника голови, відповідального секретаря Національної ради не було обрано чи вони не можуть або відмовляються виконувати свої посадові обов'язки, Національна рада своїм рішенням доручає тимчасово виконувати ці посадові обов'язки іншим членам Національної ради.

7. Повноваження першого заступника голови, заступника голови та відповідального секретаря Національної ради припиняються достроково:

1) у разі дострокового припинення їх повноважень як членів Національної ради;

2) за власним бажанням;

3) у разі прийняття відповідного рішення Національною радою.

8. Припинення повноважень першого заступника голови, заступника голови або відповідального секретаря не припиняє їх повноважень як членів Національної ради.

Стаття 83. Регіональні представництва Національної ради

1. Для забезпечення виконання повноважень Національної ради утворюються регіональні представництва Національної ради. За рішенням Національної ради регіональні представництва можуть бути об'єднані у

міжрегіональні представництва.

2. Керівник регіонального представництва Національної ради призначається на посаду Національною радою в порядку, передбаченому Законом України «Про державну службу».

3. Керівник регіонального представництва та працівники регіонального представництва Національної ради є державними службовцями апарату Національної ради.

4. Регіональне представництво Національної ради:

1) проводить офіційний моніторинг відповідно до цього Закону;
2) бере участь у проведенні перевірок, що проводяться Національною радою відповідно до цього Закону.

5. Національна рада затверджує положення про регіональне представництво Національної ради та кількісний склад представництв.

Стаття 84. Апарат Національної ради

1. Для юридичного, наукового, інформаційного, організаційного, матеріально-технічного та іншого забезпечення діяльності Національної ради створюється Апарат Національної ради (далі — Апарат). Працівники апарату Національної ради є державними службовцями (крім працівників, які виконують функції з обслуговування або займають посади патронатної служби).

2. Апарат очолює його керівник (далі – керівник апарату), який є керівником державної служби. Керівник апарату призначається на 5 років.

3. На посаду керівника апарату не може бути призначений:

1) член Національної ради або близькі особи члена Національної ради, відповідно до визначення Закону України «Про запобігання корупції»;
2) особа, яка підпадає під обмеження та заборони, визначені законами України «Про державну службу» та «Про запобігання корупції».

4. Новопризначений керівник апарату зобов'язаний усунути конфлікт інтересів впродовж 30 днів після призначення на посаду.

5. Керівник апарату призначається Національною радою за результатами відкритого конкурсу чи шляхом переведення в порядку, визначеному Законом України «Про державну службу» або прийняття рішення на підставі заяви особи, що обіймає посаду керівника апарату, про повторне призначення на наступний 5 річний термін без обов'язкового проведення конкурсу (заява подається не пізніше ніж за 30 днів до завершення строку призначення і має бути розглянута Національною радою до спливу строку призначення).

6. Керівник апарату звільняється з посади Національною радою по завершенню строку призначення (крім випадку повторного призначення на наступний 5 річний термін без обов'язкового проведення конкурсу) або з підстав, визначених Законом України «Про державну службу».

7. Припинення повноважень членів Національної ради не є підставою для розірвання трудових договорів з працівниками апарату Національної ради.

8. Посади державних службовців Національної ради прирівнюються до відповідних посад працівників Секретаріату Кабінету Міністрів України і

належать до 1 рівня оплати праці відповідно до Закону України «Про державну службу».

9. Розмір посадових окладів працівників апарату Національної ради дорівнює трьом розмірам посадового окладу, встановленого Кабінетом Міністрів України для працівників, які займають відповідні посади Секретаріату Кабінету Міністрів України.

10. Розмір та порядок встановлення надбавок, премій, інших виплат працівникам апарату Національної ради визначаються Законом України «Про державну службу».

11. Національна рада затверджує структуру, граничну чисельність, штатний розпис і положення про апарат Національної ради.

Стаття 85. Організація діяльності Національної ради

1. Порядок організації та внутрішньої роботи Національної ради, що не врегульований цим Законом, визначається Регламентом Національної ради, який за поданням голови або не менше трьох членів Національної ради затверджується Національною радою більшістю від її складу.

2. Регламент Національної ради не може суперечити вимогам Конституції, цього та інших законів України.

Стаття 86. Засідання Національної ради

1. Засідання Національної ради є основною формою її роботи.

2. Засідання скликаються головою Національної ради відповідно до Регламенту Національної ради за власною ініціативою або на вимогу не менше трьох членів Національної ради.

3. Засідання Національної ради є правомочним, якщо на ньому присутні не менше шести членів Національної ради.

4. Рішення Національної ради приймаються виключно на засіданнях. Рішення Національної ради вважається прийнятим, якщо за нього проголосувало не менше п'яти членів Національної ради.

5. Розгляд на засіданнях Національної ради питань про видачу, продовження, анулювання ліцензій, реєстрацію та скасування реєстрації, внесення змін до Реєстру, а також про порушення законодавства та/або умов ліцензії у передбачених цим Законом випадках відбувається за участі особи, якої стосується таке питання, чи її представників, яким обов'язково надається можливість виступити з відповідного питання, подавати усні чи письмові докази своїх доводів.

6. Суб'єкти у сфері медіа чи інші особи при розгляді питань, зазначених у частині п'ятій цієї статті повідомляються про дату, час та місце проведення відповідного засідання Національної ради не пізніше як за три робочі дні до дня його проведення.

7. Особа, яка отримала зазначене в частині шостій цієї статті повідомлення, має право звернутися до Національної ради з клопотанням про перенесення

розгляду відповідного питання (крім питання про підведення підсумків конкурсу), але не більше одного разу і на строк не більше десяти робочих днів.

8. Особа, яка отримала зазначене в частині шостій цієї статті повідомлення, має право звернутися до Національної ради з клопотанням про участь в засіданні Національної ради під час розгляду відповідного питання у режимі реального часу (онлайн) з використанням відповідних технічних засобів, зокрема через мережу Інтернет. Відсутність зв'язку з боку особи у такому випадку не є підставою для перенесення Національною радою розгляду відповідного питання.

9. Якщо суб'єкт у сфері медіа чи його представник відсутні на засіданні, при цьому до Національної ради не надійшло повідомлення про можливість розгляду питання за їх відсутності, про відмову від участі у засіданні або клопотання, передбачене частинами сьомою чи восьмою цієї статті, розгляд відповідного питання переноситься на наступне засідання Національної ради, про що повідомляється суб'єкт у сфері медіа.

Розгляд питання на такому наступному засіданні Національної ради може проводитися без участі суб'єкта у сфері медіа чи його представника, якщо вони були належним чином повідомлені про дату, час та місце проведення засідання.

10. Рішення Національної ради упродовж трьох робочих днів після його прийняття підписується головою та відповідальним секретарем Національної ради або особами, які виконують їх обов'язки. У разі неможливості чи відмови голови Національної ради чи відповідального секретаря (або осіб, які виконують їх обов'язки) підписати рішення Національної ради, це рішення може бути підписано п'ятьма членами Національної ради, які брали участь у відповідному засіданні.

11. На засіданні Національної ради ведеться протокол, який упродовж п'яти робочих днів після засідання підписується головою Національної ради (або іншою особою, яка головувала на засіданні) та відповідальним секретарем Національної ради (або особою, яка виконує його обов'язки). У разі неможливості або відмови зазначених осіб підписати протокол засідання, протокол може бути підписаний не менше ніж чотирма членами Національної ради, які брали участь у засіданні. У протоколі засідання Національної ради зазначається факт та причина відсутності члена Національної ради на засіданні.

12. Протокол засідання Національної ради оприлюднюється на веб-сайті Національної ради упродовж двадцяти робочих днів з дня його підписання.

13. Засідання Національної ради є відкритими, крім випадків, передбачених Регламентом Національної ради.

14. Національна рада оприлюднює інформацію про дату, час і місце проведення засідання, проект порядку денного засідання на своєму веб-сайті не пізніше ніж за два робочих дні до дня засідання.

15. Будь-яка особа має право бути присутньою на відкритому засіданні Національної ради. Особи, присутні на засіданні Національної ради, мають право здійснювати звукозапис і відеозйомку, пряму трансляцію засідання.

16. Національна рада веде онлайн-трансляцію своїх відкритих засідань, оприлюднює їх запис на своєму веб-сайті та зберігає запис трансляції засідань упродовж трьох місяців з дати їх проведення.

Стаття 87. Акти Національної ради

1. Національна рада в межах своїх повноважень ухвалює нормативно-правові акти (у тому числі регуляторні) та акти індивідуальної дії.

Акти Національної ради приймаються у формі рішень.

2. Акти індивідуальної дії Національної ради у своїй мотивувальній частині повинні містити:

1) виклад установлених фактів, з настанням яких закон пов'язує повноваження Національної ради прийняти відповідний акт;

2) обґрунтування рішення;

3) юридичні підстави для ухвалення акта, а саме посилання на акти законодавства України або, за наявності, рішення суду, якими керувалася Національна рада при прийнятті акта.

3. Національна рада інформує суб'єкта у сфері медіа про ухвалені щодо нього рішення або надсилає інші повідомлення шляхом направлення листа суб'єкту у сфері медіа на поштову та електронну адресу, які зазначено в Реєстрі та повідомляє про це в електронному кабінеті відповідного суб'єкта.

Суб'єкту у сфері медіа, який, у випадку визначеному цим Законом, здійснює діяльність без реєстрації, Національна рада направляє рішення (повідомлення) на електронну пошту з його веб-сайту, а за її відсутності – за адресою місцезнаходження (місця проживання) такого суб'єкта або за будь-якими контактними даними які зазначені на його веб-сайті.

Відповідне повідомлення Національної ради вважається надісланим (врученим) суб'єкту, якщо воно було вручене безпосередньо суб'єкту чи його представникові або надіслано на адресу за місцем реєстрації (фізичної особи) або за адресою місцезнаходження суб'єкта, яка зазначена у Реєстрі з повідомленням про вручення.

У разі відсутності будь-яких контактних даних Національна рада оприлюднює інформацію про рішення або повідомлення щодо суб'єкта у сфері медіа на своєму веб-сайті і такий суб'єкт буде вважатися повідомленим належним чином з моменту оприлюднення такого повідомлення на веб-сайті Національної ради.

У разі коли пошта не може вручити суб'єкту повідомлення Національної ради через відсутність за місцезнаходженням посадових осіб, їх відмову прийняти відправлення, відсутність суб'єкта за місцем розташування (місцезнаходження), лист Національної ради вважається врученим суб'єкту у день, зазначений поштовою службою в повідомленні про вручення із зазначенням причин невручення.

У разі якщо вручити рішення Національної ради неможливо через помилку, допущену Національною радою, рішення вважається таким, що не вручено суб'єкту.

4. Акти Національної ради є обов'язковими до виконання суб'єктами у сфері медіа.

5. Невиконання, неналежне, несвоєчасне виконання актів Національної

ради тягне за собою відповідальність, встановлену законом.

6. Нормативно-правові акти Національної ради (у тому числі регуляторні) не підлягають обов'язковій державній реєстрації, розробляються, приймаються та набирають чинності у порядку, визначеному цим Законом.

7. Проекти нормативно-правових актів Національної ради не потребують погодження з іншими державними органами, крім випадків передбачених цим Законом.

8. Щодо кожного проекту нормативно-правового акта Національної ради, який регулює діяльність суб'єктів у сфері медіа, готується пояснювальна записка відповідно до вимог, визначених Кабінетом Міністрів України, передбачених для проектів актів Кабінету Міністрів України, а також прогноз впливу реалізації акта на інтереси суб'єктів правовідносин, що відносяться до сфери його регулювання, за формою, визначеною Національною радою.

9. Кожен проект нормативно-правового акта Національної ради, який регулює діяльність суб'єктів у сфері медіа, оприлюднюється на веб-сайті Національної ради разом з відповідною пояснювальною запискою, з метою одержання зауважень і пропозицій від фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань.

10. Повідомлення про оприлюднення проекту нормативно-правового акта Національної ради повинно містити:

- 1) стислий виклад змісту проекту;
- 2) інформацію про спосіб оприлюднення проекту;
- 3) поштову та електронну адресу Національної ради, на яку можуть надсилатися зауваження та пропозиції;
- 4) інформацію про строк, упродовж якого приймаються зауваження та пропозиції;
- 5) інформацію про спосіб надання фізичними та юридичними особами, їх об'єднаннями зауважень та пропозицій.

11. Строк, упродовж якого від фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань приймаються зауваження та пропозиції, встановлюється Національною радою, але не може бути меншим ніж один місяць та більшим ніж три місяці з дня оприлюднення проекту.

12. Усі зауваження і пропозиції щодо проекту нормативно-правового акта, одержані упродовж встановленого строку, підлягають обов'язковому розгляду Національною радою. За результатами цього розгляду Національна рада повністю чи частково враховує одержані зауваження і пропозиції або мотивовано їх відхиляє.

13. Оприлюднення проекту нормативно-правового акта Національної ради з метою одержання зауважень і пропозицій не може бути перешкодою для проведення громадських слухань та будь-яких інших форм відкритих обговорень цього проекту.

14. Акти Національної ради не пізніше наступного робочого дня після їх підписання оприлюднюються на веб-сайті Національної ради і набирають чинності з дня їх оприлюднення, якщо інше не передбачено в самому акті, але не раніше дня оприлюднення.

15. Державні органи, органи місцевого самоврядування, фізичні та

юридичні особи, їх об'єднання мають право подавати до Національної ради пропозиції про необхідність підготовки проектів актів Національної ради, а також про необхідність їх перегляду.

16. Акти Національної ради індивідуальної дії можуть бути оскаржені до суду суб'єктами, щодо яких прийнято відповідний акт.

Право оскаржити нормативно-правовий акт Національної ради має будь-який суб'єкт у сфері медіа, щодо якого його застосовано, а також суб'єкт у сфері медіа, який є суб'єктом правовідносин, що відносяться до сфери регулювання такого акту. До таких суб'єктів також відносяться об'єднання підприємств – суб'єктів у сфері медіа.

Стаття 88. Звітність та доступ до інформації Національної ради

1. Національна рада щорічно готує та затверджує звіт про свою діяльність та оприлюднює його на своєму веб-сайті до 1 березня наступного за звітним року.

2. Одночасно з оприлюдненням Національна рада надсилає звіт до Верховної Ради України і Президента України. Звіт про діяльність Національної ради на засіданні Верховної Ради України представляє голова Національної ради, а за потреби - інші члені Національної ради.

3. У звіті Національної ради зазначаються:

1) визначені Планом реалізації Стратегії завдання на звітний період та підсумки їх виконання, визначені Планом реалізації Стратегії діяльності завдання на наступний звітний період;

2) інформація про внесені за звітний період зміни до Стратегії та Плану реалізації Стратегії, пропозиції щодо внесення нових змін до Стратегії;

3) дані щодо ліцензування та реєстрації у сфері медіа за звітний період;

4) інформація про дотримання суб'єктами законодавства у сфері медіа;

5) інформація про результати здійснення нагляду (контролю) Національною радою, у тому числі про порушення законодавства та/або умов ліцензії і притягнення осіб до відповідальності;

6) інформація про оскарження актів Національної ради в суді та узагальнення результатів такого оскарження;

7) узагальнення скарг, які надійшли до Національної ради за звітний період;

8) інформація про проведені консультації з фізичними та юридичними особами, їх об'єднаннями щодо проектів нормативно-правових актів Національної ради;

9) інформація про стан спільного регулювання у сфері медіа, результати співпраці з органом спільного регулювання;

10) інформація про виконання суб'єктами у сфері медіа вимог щодо розкриття інформації про структуру власності відповідно до вимог статті 26 цього Закону;

11) аналіз стану розвитку сфери медіа, у тому числі результати проведених досліджень;

12) відомості про використання у звітному році бюджетних асигнувань, розпорядником яких є Національна рада, про кошти, які надійшли від плати за видачу ліцензій, реєстрацію та інші послуги Національної ради, оцінка фінансового та матеріально-технічного забезпечення діяльності Національної ради;

13) інша інформація про виконання Національною радою своїх повноважень.

4. Після проведення виборів та референдумів Національна рада упродовж трьох місяців після дня голосування оприлюднює звіт про дотримання суб'єктами у сфері медіа визначених законодавством особливостей їх діяльності у період виборів та референдумів.

5. Національна рада розглядає та затверджує звіти на своєму засіданні.

6. Національна рада оприлюднює на своєму веб-сайті:

1) проект порядку денного засідань Національної ради та прийняті Національною радою рішення;

2) проекти нормативних актів Національної ради та документи до них;

3) акти Національної ради;

4) щорічний звіт про діяльність Національної ради;

5) звіти про використання коштів, виділених на фінансування діяльності Національної ради;

6) узагальнені дані офіційного моніторингу, що проводиться Національною радою;

7) записи онлайн-трансляції засідань Національної ради відповідно до вимог цього Закону;

8) Реєстр.

7. Апарат Національної ради забезпечує оприлюднення та доступ до інформації, що знаходиться у володінні Національної ради, у тому числі у формі відкритих даних, відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Стаття 89. Фінансування Національної ради

1. Діяльність Національної ради фінансується з державного бюджету.

Держава забезпечує належне фінансування діяльності Національної ради, яке забезпечує її незалежність.

2. Додатковими джерелами фінансування Національної ради є:

1) кошти в обсязі не менше 4 відсотків фактичних надходжень від плати за користування радіочастотним ресурсом України за поточний рік;

2) надходження від плати за видачу ліцензій та проведення реєстраційних дій;

3) кошти міжнародної технічної допомоги;

4) інші джерела, не заборонені чинним законодавством України.

3. У Державному бюджеті України у видатках Національної ради на відповідний рік передбачаються видатки за окремими напрямками на:

1) регулювання та нагляд (контроль) у сфері медіа;

- 2) офіційний моніторинг діяльності суб'єктів у сфері медіа;
 - 3) проведення досліджень у сфері медіа, у тому числі досліджень потреб користувачів в отриманні інформації;
 - 4) проведення експертизи.
4. Надходження від плати за видачу ліцензій та проведення реєстраційних дій спрямовуються до спеціального фонду Національної ради для цілей замовлення розробки висновків щодо можливості та умов користування радіочастотним ресурсом України для потреб мовлення та замовлення інших послуг, необхідних для реалізації Стратегії та Плану реалізації Стратегії.
5. Інформація про джерела та обсяги фінансування, визначені у цій статті Закону, є публічною інформацією.

Стаття 90. Повноваження Національної ради

1. Національна рада:
 - 1) бере участь у розробці та реалізації державної політики у сфері медіа;
 - 2) розробляє, затверджує та оприлюднює Стратегію діяльності Національної ради, зміни до Стратегії відповідно до статті 8 цього Закону;
 - 3) розробляє, затверджує та оприлюднює План реалізації Стратегії, зміни до нього відповідно до статті 9 цього Закону;
 - 4) здійснює аналіз стану розвитку сфери медіа, проводить (замовляє) дослідження щодо потреб користувачів в отриманні інформації та медіа-сервісів, інші дослідження, необхідні для підготовки Стратегії чи змін до неї, а також Планів реалізації Стратегії;
 - 5) відповідно до Плану реалізації Стратегії ухвалює рішення щодо необхідності створення каналів мовлення та багатоканальних електронних комунікаційних мереж, що передбачають використання радіочастотного ресурсу України, визначає умови ліцензій та проводить конкурси на отримання ліцензій у передбачених цим Законом випадках;
 - 6) визначає кількість каналів мовлення та ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж для кожної територіальної категорії відповідно до частини шостої статті 10 цього Закону;
 - 7) визначає порядок замовлення висновків щодо можливості та умов користування радіочастотним ресурсом України для потреб мовлення з метою створення каналів мовлення та/або ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж, який погоджує з органом державного регулювання у сфері телекомунікацій, інформатизації, користування радіочастотним ресурсом та надання послуг поштового зв'язку;
 - 8) замовляє висновки щодо можливості та умов користування радіочастотним ресурсом для створення каналів мовлення та/або ефірних багатоканальних електронних комунікаційних мереж;
 - 9) бере участь у розробці та погоджує проект Національної таблиці розподілу смуг радіочастот України та План використання радіочастотного ресурсу України у частині смуг радіочастот, виділених для потреб телебачення і радіомовлення;

10) ухвалює рішення про зміну стандартів (радіотехнологій), при яких кількість каналів мовлення та/або ресурси багатоканальної електронної комунікаційної мережі не зменшуються та які не потребують анулювання чинних ліцензій ліцензіатів відповідно до статті 11 цього Закону;

11) на виконання рішень уповноважених органів про припинення використання стандарту (радіотехнології) аналогового телевізійного мовлення ухвалює рішення про припинення використання такого стандарту (радіотехнології) ліцензіатами відповідно до статті 12 цього Закону;

12) узагальнює практику застосування законодавства у сфері медіа, готує і подає на розгляд Комітету Верховної Ради України, до компетенції якого віднесені питання медіа, інформаційної політики, та інших державних органів пропозиції щодо вдосконалення законодавства у цій сфері;

13) веде переговори з власниками платформ спільного доступу до інформації (у тому числі – іноземними) та підписує з ними угоди або меморандуми, прагнучи зафіксувати в таких актах обов'язок власників платформ передбачити в умовах користування сервісом платформи спільного доступу до інформації заборону на поширення користувацької інформації, яка порушує вимоги законодавства України, в тому числі вимоги розділу IV цього Закону, а також вимоги законодавства про авторське право та суміжні права;

14) звертається до власників платформ спільного доступу до інформації (у тому числі – іноземних) з вимогами обмежити доступ до користувацької інформації, яка порушує вимоги законодавства України, зокрема розділів IV та IX цього Закону та за поширення якої до суб'єкта у сфері медіа застосовано санкцію у вигляді штрафу або анулювання ліцензії, скасування реєстрації та/або заборони поширення онлайн-медіа в Україні;

15) звертається до власників пошукових систем (у тому числі – іноземних) з вимогами вилучення (блокування) у результатах пошуку, що видаються за запитами користувачів, а також в каталогах такою пошуковою системою, посилання на інформацію та перегляд такої інформації, що порушує вимоги законодавства України, зокрема розділів IV та IX цього Закону та за поширення якої до суб'єкта у сфері медіа застосовано санкцію у вигляді штрафу або анулювання ліцензії, скасування реєстрації та/або заборони поширення онлайн-медіа в Україні;

16) за погодженням з Антимонопольним комітетом України та органом державного регулювання у сфері телекомунікацій, інформатизації, користування радіочастотним ресурсом та надання послуг поштового зв'язку, визначає порядок розробки та затвердження Максимально граничних тарифів на послуги постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу та Типові умови договору на постачання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу, затверджує такі тарифи та умови відповідно до статті 24 цього Закону;

17) встановлює форму подання до Національної ради суб'єктами у сфері медіа відомостей про структуру власності відповідно до статті 26 цього Закону;

18) проводить дослідження питання дотримання вимог щодо прозорості

структури власності відповідно до статті 27 цього Закону; ухвалює рішення про визнання структури власності непрозорою у випадках та в порядку, що передбачені статтею 27 цього Закону;

19) з метою дослідження питання дотримання вимог щодо прозорості структури власності суб'єктів у сфері медіа запитує у суб'єктів у сфері медіа, державних органів, включаючи Національну поліцію України, Службу безпеки України, Державне бюро розслідувань, Державну фіскальну службу України, Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції, Офіс Генерального прокурора, інформацію та документи в порядку, передбаченому статтею 27 цього Закону;

20) звертається до Антимонопольного комітету України щодо визначення меж ринків у сфері аудіовізуальних медіа, у випадку обґрунтованих підозр щодо недотримання обмежень, визначених статтею 7 цього Закону, звертається до Антимонопольного комітету України з повідомленням про порушення законодавства про захист економічної конкуренції;

21) затверджує склад універсального медіа-сервісу для адміністративно-територіальної одиниці (села, селища, міста, району, області) або для всієї України, з урахуванням виду технології, що застосовується для провадження такої діяльності відповідно до статті 28 цього Закону;

22) здійснює нагляд та контроль за додержанням суб'єктами у сфері медіа:

а) вимог щодо прозорості структури власності суб'єктів у сфері медіа, передбачених статтею 25 цього Закону;

б) обов'язків щодо організації надання медіа-сервісів, визначених статтею 35 цього Закону;

в) обмежень щодо змісту інформації, встановлених статтею 36 цього Закону;

г) вимог щодо вихідних даних, визначених статтею 37 цього Закону;

г) вимог щодо національного та європейського продукту, визначених статтями 38, 39 цього Закону;

д) вимог щодо мови, визначених статтями 40, 41 цього Закону;

е) вимог щодо захисту дітей відповідно до статті 42 цього Закону;

є) вимог щодо мовлення в дні трауру (скорботи, жалоби) та дні пам'яті відповідно до статті 44 цього Закону;

ж) вимог щодо поширення офіційних повідомлень про надзвичайні ситуації відповідно до статті 45 цього Закону;

з) вимог щодо доступу до інформації про події значного суспільного інтересу відповідно до статті 46 цього Закону;

и) вимог щодо поширення програм з платними інтерактивними конкурсами (іграми, вікторинами) відповідно до статті 47 цього Закону;

і) вимог щодо обліку і зберігання програм та примірників друкованих медіа відповідно до вимог статті 48 цього Закону;

ї) вимог Закону України «Про рекламу» щодо порядку поширення (розповсюдження) реклами та спонсорства суб'єктами у сфері медіа;

к) законодавства про захист суспільної моралі;

л) законодавства про кінематографію щодо розповсюдження чи

демонстрування суб'єктами у сфері медіа, зокрема у каталогах аудіовізуальних сервісів на замовлення, творів, розповсюдження і демонстрування яких заборонено законодавством про кінематографію;

м) законодавства про вибори та референдуми;

23) затверджує розроблені спільно з органом спільного регулювання критерії віднесення осіб, що поширюють онлайн-медіа без здійснення добровільної реєстрації, до суб'єктів у сфері онлайн-медіа;

24) затверджує розроблені спільно з органом спільного регулювання критерії віднесення інформації до такої, що порушує вимоги пунктів 1-4, 6-12 статті 36, пунктів 1-2 частини першої, частини другої статті 119 цього Закону;

25) затверджує розроблені спільно з органом спільного регулювання критерії віднесення лінійних медіа до тематичних та обсяги національного та європейського продукту для таких медіа відповідно статей 38, 39 цього Закону;

26) затверджує розроблені спільно з органом спільного регулювання вимоги щодо захисту дітей відповідно до статті 42 цього Закону;

27) визначає за власною ініціативою або за запитами суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа перелік подій значного суспільного інтересу відповідно до статті 46 цього Закону;

28) здійснює ліцензування у сфері медіа відповідно до цього Закону, у тому числі оголошує конкурси на мовлення у випадках, визначених статтею 51 цього Закону, визначає умови ліцензій відповідно до Плану реалізації Стратегії, встановлює форму заяви на участь у конкурсі та порядок подання до Національної ради документів на участь в конкурсі, ухвалює рішення про допуск чи відмову в допуску до конкурсу у випадках, визначених статтею 53 цього Закону, ухвалює рішення про проведення конкурсу та проводить конкурс у випадках, визначених статтею 54 цього Закону, встановлює результати конкурсу та ухвалює рішення про переможця конкурсу відповідно до статті 55 цього Закону, ухвалює рішення про продовження строку дії ліцензії або про відмову в продовженні строку дії ліцензії відповідно до статті 59 цього Закону, ухвалює рішення про внесення змін до Реєстру чи відмову у внесенні змін до Реєстру щодо ліцензіатів у випадках та в порядку, встановлених статтею 60 цього Закону, ухвалює рішення про анулювання ліцензії у випадках та в порядку, встановлених статтею 62 цього Закону;

29) розробляє та затверджує методику розрахунку ліцензійного збору та плати за внесення змін до Реєстру, методику обліку кількості користувачів медіа-сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів та порядок подання цієї інформації Національній раді;

30) розробляє та затверджує зразок витягу з Реєстру та його опис відповідно до статті 58 цього Закону;

31) здійснює реєстрацію суб'єктів у сфері медіа відповідно до цього Закону, у тому числі встановлює форму та порядок подання заяви про реєстрацію суб'єктів у сфері медіа, ухвалює рішення про реєстрацію суб'єктів у сфері медіа, встановлює форму та порядок подання заяви про внесення змін до Реєстру, ухвалює рішення про внесення змін до Реєстру чи відмову у внесенні змін до Реєстру щодо реєстрантів відповідно до статті 64 цього Закону, ухвалює рішення

про відмову в реєстрації та про скасування реєстрації суб'єктів у сфері медіа у випадках та в порядку, встановлених статтею 65 цього Закону;

32) затверджує порядок видачі та анулювання дозволу на тимчасове мовлення, визначає умови дозволів на тимчасове мовлення та видає дозволи на тимчасове мовлення відповідно до статті 122 цього Закону;

33) ухвалює рішення про реєстрацію, відмову в реєстрації або скасування реєстрації іноземних лінійних медіа відповідно до вимог статей 66, 67 та 121 цього Закону;

34) забезпечує ведення електронного кабінету і Реєстру, передбачених цим Законом, та оприлюднення і надання інформації з них;

35) здійснює офіційний моніторинг діяльності суб'єктів у сфері медіа у порядку, визначеному Національною радою;

36) проводить перевірки суб'єктів у сфері медіа відповідно до цього Закону;

37) розглядає питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії і застосовує заходи реагування та санкції, передбачені цим Законом;

38) у випадку порушення законодавства України у програмах радіоканалів, телеканалів, каталогів програм, які походять з країн, що є сторонами Європейської конвенції про транскордонне телебачення чи державами-членами Європейського Союзу, а також у випадку, якщо існує спір щодо юрисдикції, здійснює заходи, передбачені Європейською конвенцією про транскордонне телебачення або Директивою 2010/13/ЄС в редакції Директиви 2018/1808/ЄС, іншими міжнародними договорами України, та цим Законом;

39) створює дорадчі та робочі органи Національної ради, визначає персональний склад, функції, повноваження, порядок діяльності таких органів, забезпечує їх роботу;

40) у межах повноважень ініціює та здійснює співробітництво з відповідними міжнародними і регіональними організаціями, органами регулювання у сфері медіа іноземних держав, іноземними установами та організаціями, у тому числі інституціями ЄС у рамках забезпечення процесу європейської інтеграції;

41) бере в установленому порядку участь у підготовці проектів міжнародних договорів України, укладає відповідно до закону міжнародні договори міжвідомчого характеру;

42) ухвалює, у межах своєї компетенції, нормативно-правові та інші акти, надає роз'яснення своїх нормативно-правових актів;

43) надає роз'яснення з питань застосування власних нормативно-правових актів;

44) веде та систематично оновлює веб-сайт Національної ради;

45) оприлюднює інформацію (документи), передбачені законодавством, у тому числі у формі відкритих даних, а також надає інформацію на запити в порядку, передбаченому Законом України "Про доступ до публічної інформації";

46) розглядає у встановленому законом порядку скарги, пропозиції та інші звернення осіб, ухвалює рішення за підсумками розгляду звернень у межах своїх повноважень, передбачених цим Законом;

47) затверджує Порядок проведення конференцій громадських об'єднань та асоціацій, обрання членів Наглядової ради акціонерного товариства "Національна суспільна телерадіокомпанія України" та припинення їх повноважень; розробляє та затверджує Порядок проведення конференцій громадських об'єднань та обрання членів наглядових рад підприємств, що здійснюють муніципальне публічне мовлення, Типовий статут суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа та Типовий трудовий контракт з керівником суб'єкта у сфері місцевих публічних аудіовізуальних медіа;

48) передає у встановленому законом порядку відповідним державним органам матеріали про виявлені факти порушення законодавства;

49) здійснює інші повноваження, передбачені законодавством України.

2. Рішення з питань, що віднесені до повноважень Національної ради, обговорюються та приймаються виключно на засіданнях Національної ради.

Стаття 91. Права Національної ради

1. Національна рада з метою виконання своїх повноважень має право:

1) ухвалювати рішення з питань, що належать до її компетенції;

2) отримувати безоплатно на свій запит від державних органів, органів місцевого самоврядування, інформацію та документи, необхідні для виконання покладених на Національну раду повноважень, у тому числі статистичну та звітну інформацію;

3) з метою отримання допомоги у встановленні особи, яка припустилась порушення вимог цього Закону, звертатись до державних органів, включаючи Національну поліцію України, Службу безпеки України, Державне бюро розслідувань, Державну фіскальну службу України, Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції, Офіс Генерального прокурора, а також до підприємств та організацій, включаючи адміністраторів доменів, реєстраторів доменних імен, суб'єктів, власників платформ спільного доступу до інформації, в тому числі іноземних;

4) вимагати від юридичних чи фізичних осіб надання їй у визначені цим Законом або Національною радою строки, але не менш як упродовж десяти робочих днів, завірених в установленому законодавством порядку копій документів, а також пояснень, пов'язаних з можливими порушеннями такими особами законодавства у сфері медіа, необхідних для виконання покладених на Національну раду повноважень;

5) проводити планові чи позапланові перевірки (у разі виявлення ознак можливого порушення цього Закону);

6) звертатися до суду з підстав, передбачених законом;

7) звертатися до міжнародних організацій, державних органів та неурядових організацій інших країн за інформацією, необхідною для виконання покладених на Національну раду повноважень;

8) звертатися безпосередньо до компетентних органів інших держав для вжиття заходів, передбачених міжнародними угодами;

9) звертатися до державних спеціалізованих установ та судових експертів

для замовлення експертизи під час розгляду питань про порушення законодавства та/або умов ліцензії;

10) залучати представників державних органів, підприємств, установ та організацій, фахівців до розроблення проектів нормативно-правових актів, проведення консультацій та експертиз у сфері медіа;

11) звертатися безпосередньо до власників платформ спільного доступу до інформації (у тому числі – іноземних) за інформацією, необхідною для виконання покладених на Національну раду повноважень, а також з вимогами щодо обмеження доступу до інформації, що порушує вимоги законодавства України, в порядку, визначеному цим Законом;

12) звертатися до власників пошукових систем (у тому числі – іноземних) з вимогами щодо заборони видачі в результатах пошуку, каталогах посилань або відображення інформації, що порушує вимоги законодавства України, в порядку, визначеному цим Законом;

13) укладати угоди та меморандуми з власниками платформ спільного доступу до інформації (в тому числі – іноземними) з питань, що відносяться до її повноважень;

14) укладати угоди про співробітництво з питань, що відносяться до її повноважень, з іноземними і міжнародними органами та організаціями, у тому числі з органами регулювання та нагляду (контролю) у сфері медіа інших держав;

15) утворювати у межах своєї компетенції робочі групи, постійні або тимчасові консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи, визначати персональний склад, функції, повноваження, порядок діяльності таких органів, забезпечувати їх роботу;

16) розробляти та впроваджувати у співпраці з державними органами, органами місцевого самоврядування, освітніми установами, громадськими об'єднаннями програми, виставки, друковані та електронні публікації, веб-сайти, аудіовізуальні продукти, ігри з метою підвищення медіаграмотності;

17) інші права, визначені законом.

РОЗДІЛ VII. СПІЛЬНЕ РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ МЕДІА

Стаття 92. Зміст, предмет і мета спільного регулювання

1. Спільне регулювання у сфері медіа – це поєднання функцій та засобів державного регулювання та галузевого саморегулювання з метою забезпечення участі суб'єктів у сфері медіа у розробці та визначенні вимог до змісту інформації, яка поширюється медіа, та недопущення цензури і зловживання свободою слова.

2. Предметом спільного регулювання є визначення вимог до поширення інформації, для якої законодавством передбачено регулювання змісту, шляхом прийняття кодексів (правил) створення та поширення такої інформації. При цьому суб'єкти у сфері медіа добровільно беруть на себе обов'язок

дотримуватись цих вимог, а Національна рада визнає, що ці вимоги є достатніми для забезпечення суспільних інтересів.

До предмету спільного регулювання належить:

1) встановлення критеріїв віднесення осіб, що поширюють онлайн-медіа без здійснення добровільної реєстрації, до суб'єктів у сфері онлайн-медіа;

2) визначення критеріїв віднесення інформації до такої, яку заборонено поширювати на території України відповідно до пунктів 1-4, 6-12 частини першої статті 36, пунктів 1-2 частини першої, частини другої статті 119 цього Закону;

3) визначення критеріїв віднесення лінійних медіа до тематичних та обсяги національного та європейського продукту для таких медіа;

4) визначення критеріїв віднесення інформації, до такої що може завдати значну шкоду фізичному, психічному або моральному розвитку дітей;

5) розподіл дітей на вікові категорії та критерії класифікації програм (крім фільмів) за віковими категоріями аудиторії, на яку вони розраховані;

6) затвердження ескізів та вимог до демонстрування графічних попереджень (символів) та вимоги до оголошення звукових попереджень, передбачених статтею 42 цього Закону;

7) визначення порядку віднесення суб'єктом у сфері медіа інформації до відповідних вікових категорій дітей та обрання відповідних попереджень (символів);

8) затвердження правил мовлення у дні пам'яті.

Стаття 93. Створення органу спільного регулювання

1. Орган спільного регулювання утворюється у формі громадської спілки, що є юридичною особою, засновниками якої є ліцензіати та реєстранти, а також їх галузеві об'єднання.

Створення та вступ (приєднання) до такої громадської спілки не потребує отримання дозволу державних органів, у тому числі дозволу на узгоджені дії суб'єктів господарювання.

2. Орган спільного регулювання створюється за ініціативою одного чи декількох суб'єктів у сфері медіа, що є ліцензіатами чи реєстрантами.

3. Національна рада упродовж десяти робочих днів з дня отримання звернення від одного чи декількох ініціаторів або ініціативної групи (ініціативних груп) зобов'язана прийняти рішення про початок строку прийняття заяв на участь в робочій групі. Заяви на участь у робочій групі суб'єкти у сфері медіа подають у довільній формі упродовж 30 днів з дати оприлюднення такого рішення. Національна рада затверджує склад робочої групи упродовж 7 днів після закінчення строку на подання заяв на участь у робочій групі. Національна рада може відмовити в участі у робочій групі лише у випадку подання заяви із порушенням строку або у випадку подання заяви особою, яка не є ліцензіатом, реєстрантом чи об'єднанням підприємств – суб'єктів у сфері медіа. Якщо звернення від ініціативної групи надійде до Національної ради після прийняти рішення про початок строку прийняття заяв на участь в робочій групі, таке

звернення Національна рада залишає без розгляду, а суб'єкт (суб'єкти) подання такого звернення мають право подати заяви про участь у робочій групі або заяву про вступ до органу спільного регулювання в порядку, передбаченому цим Законом.

Національна рада забезпечує координацію діяльності робочої групи, надає приміщення для проведення засідань робочої групи, забезпечує ведення стенограми засідань та підготовку протоколів засідань робочої групи.

4. Робоча група зобов'язана затвердити проект статуту органу спільного регулювання та провести установчі загальні збори органу спільного регулювання упродовж трьох місяців з дня проведення першого засідання робочої групи.

У разі, якщо орган спільного регулювання не зареєстрований упродовж чотирьох місяців з дня проведення першого засідання робочої групи, Національна рада ухвалює рішення про припинення діяльності робочої групи та повідомляє на своєму веб-сайті про можливість подання нових ініціатив щодо створення органу спільного регулювання.

Стаття 94. Статут органу спільного регулювання

1. Статут органу спільного регулювання має відповідати вимогам Закону України «Про громадські об'єднання» з урахуванням вимог цієї статті.

2. Орган спільного регулювання діє на засадах:

1) відкритості до вступу, членом органу спільного регулювання може стати будь-який ліцензіат, реєстрант чи об'єднання підприємств – суб'єктів у сфері медіа;

2) добровільності участі у спільному регулюванні, а також добровільності припинення такої участі за умови виконання всіх фінансових зобов'язань перед органом спільного регулювання;

3) спільного фінансування діяльності органу спільного регулювання його членами;

4) високого професійного рівня експертів органу спільного регулювання.

3. До повноважень органу спільного регулювання належить:

1) визначення вимог до поширення інформації, для якої законодавством передбачено регулювання змісту, шляхом прийняття кодексів (правил) створення та поширення інформації;

2) забезпечення функціонування механізму надання експертних висновків щодо поширення інформації, для якої законодавством передбачено регулювання змісту у випадках виявлення Національною радою ознак можливого порушення суб'єктом у сфері медіа вимог законодавства та/або умов ліцензії.

4. Загальні збори органу спільного регулювання призначають правління, до складу якого мають бути включені представники від всіх видів суб'єктів у сфері медіа, що є членами органу спільного регулювання. При призначенні складу правління має бути врахований принцип рівності представництва інтересів всіх видів суб'єктів у сфері медіа, що є членами органу спільного регулювання.

5. До повноважень правління органу спільного регулювання, зокрема,

належить:

1) затвердження правил (кодексів) створення та поширення інформації, щодо якої законодавством встановлено регулювання змісту, подання їх на затвердження Національної ради, та оголошення про готовність правил (кодексів) до підписання суб'єктами у сфері медіа;

2) призначення на посаду та звільнення з посади виконавчого директора органу спільного регулювання;

3) створення експертних колегій, визначення їх кількісного складу, затвердження кандидатур членів експертних колегій та подання їх на затвердження Національної ради;

4) розгляд питань відводу членів експертних колегій у випадках, передбачених внутрішніми документами органу спільного регулювання;

5) визначення розміру оплати розгляду питань експертними колегіями.

6. Фінансування адміністративних витрат органу спільного регулювання здійснюється за рахунок внесків його членів та інших не заборонених законом джерел фінансування. Порядок визначення розміру членських внесків затверджується загальними зборами органу спільного регулювання.

7. Поточну діяльність органу спільного регулювання забезпечує секретаріат, керівником якого є виконавчий директор.

Стаття 95. Правила (кодекси) створення та поширення інформації

1. Правління органу спільного регулювання приймає рішення про створення робочої групи для розробки правил (кодексу) поширення кожного виду інформації, передбаченого частиною другою статті 92 цього Закону, у складі представників членів органу спільного регулювання та представників Національної ради окремо для розробки кожних правил (кодексу). При цьому представники Національної ради мають складати не менш ніж третину загальної кількості членів кожної робочої групи.

Правління органу спільного регулювання створює робочу групу у складі представників членів органу спільного регулювання та представників Національної ради окремо для розробки кожних правил (кодексу). При цьому представники Національної ради мають складати не менш ніж третину загальної кількості членів кожної робочої групи.

2. Національна рада зобов'язана делегувати своїх представників до складу робочих груп. Представниками Національної ради можуть бути її члени, працівники апарату Національної ради або запрошені експерти.

3. Проект правил (кодексу), підготовлений робочою групою, вноситься на електронне голосування членів органу спільного регулювання і вважається прийнятим за умови, що його підтримали не менш ніж 55 відсотків членів органу спільного регулювання.

4. Проект правил (кодексу), підтриманого членами органу спільного регулювання, підписується головою правління органу спільного регулювання та передається ним на затвердження Національній раді.

5. Після прийняття Національною радою рішення про затвердження

правил (кодексу), голова правління органу спільного регулювання розпочинає процедуру підписання правил (кодексу) суб'єктами у сфері медіа.

6. Члени органу спільного регулювання на власний розсуд приймають рішення про підписання правил (кодексів). Правила (кодекси) можуть бути також підписані будь-яким іншим суб'єктом у сфері медіа.

7. У разі, якщо Національна рада не прийме рішення про затвердження правил (кодексу) упродовж двох місяців після передачі кодексу Національній раді, правління може прийняти рішення про повернення кодексу робочій групі на доопрацювання або про початок процедури його підписання.

Стаття 96. Експертні колегії та експертні висновки органу спільного регулювання

1. Правління органу спільного регулювання створює експертні колегії для розробки висновків щодо відповідності інформації, поширеної суб'єктами у сфері медіа, правилам (кодексам) спільного регулювання.

2. Порядок діяльності колегій, вимоги до експертів, правила їх добросовісної поведінки, порядок призначення та відводу експертів, розмір та порядок виплати винагороди експертам визначаються внутрішніми документами органу спільного регулювання, з урахуванням вимог цього Закону.

3. Правління органу спільного регулювання визначає кандидатури членів експертних колегій та подає їх на затвердження Національної ради. При цьому кількість кандидатур має бути вдвічі більшою, ніж кількість членів відповідної експертної колегії. Національна рада упродовж одного місяця затверджує не менш ніж половину кандидатур членів експертних колегій.

4. На експертизу органу спільного регулювання можуть бути передані питання, що знаходяться на розгляді Національної ради у будь-який момент до винесення нею остаточного рішення:

1) за ініціативою суб'єкта у сфері медіа, якщо це питання стосується порушення ним вимог законодавства та/або умов ліцензії щодо змісту поширеної ним інформації, та за умови, що він підписав кодекс (правила) поширення відповідної інформації;

2) за ініціативою Національної ради, якщо це питання стосується вимог до змісту інформації, що поширена суб'єктом у сфері медіа, який не підписав кодекс (правила) поширення відповідної інформації, і якщо таке питання має загальногалузеве значення.

Суб'єкт у сфері медіа, що не підписав кодекс (правила) поширення відповідної інформації, не має права ініціювати передачу питання, що знаходяться на розгляді Національної ради, на експертизу органу спільного регулювання. В цьому випадку Національна рада ухвалює рішення з такого питання на власний розсуд.

5. Витрати на надання висновку експертною колегією органу спільного регулювання оплачує суб'єкт у сфері медіа, який ініціював розгляд питання. У випадку, якщо суб'єкт у сфері медіа не є членом органу спільного регулювання, розмір оплати може бути збільшений на розмір членських внесків за відповідний

рік. У випадку розгляду питання за ініціативою Національної ради, витрати на надання висновку експертною колегією фінансуються як адміністративні витрати органу спільного регулювання

6. Експертні колегії зі встановленою правлінням періодичністю здійснюють узагальнення практики застосування правил (кодексів) спільного регулювання та висувають пропозиції щодо необхідності внесення змін до них.

7. Висновки експертних колегій органу спільного регулювання мають рекомендаційний характер. Національна рада враховує ці висновки при прийнятті рішень або відхиляє із обґрунтуванням причин відхилення.

РОЗДІЛ VIII. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА У СФЕРІ МЕДІА

Стаття 97. Нагляд та контроль за дотриманням законодавства у сфері медіа

1. Національна рада здійснює нагляд та контроль за дотриманням суб'єктами у сфері медіа законодавства та умов ліцензій відповідно до вимог цього Закону.

2. Нагляд та контроль за дотриманням законодавства у сфері захисту економічної конкуренції, користування радіочастотним ресурсом України для потреб мовлення, електронних комунікацій, а також дотримання інших вимог законодавства, здійснюють державні органи в межах своєї компетенції.

У разі виявлення Національною радою ознак можливого порушення законодавства, реагування на які не відноситься до її повноважень, Національна рада звертається до державного органу, до повноважень якого належить вжиття відповідних заходів реагування.

3. Державний нагляд та контроль полягає у здійсненні Національною радою в межах повноважень, встановлених цим Законом, заходів та дій щодо виявлення та запобігання порушенням вимог законодавства в сфері медіа з боку суб'єктів у сфері медіа, забезпечення інтересів суспільства, захисту національної безпеки в інформаційній сфері.

4. Заходами державного нагляду та контролю є планові та позапланові перевірки суб'єктів у сфері медіа та заходи реагування.

5. Офіційний моніторинг – комплекс заходів, спрямованих на фіксацію та аналіз інформації яка поширюється суб'єктами у сфері медіа, який здійснюється на підставі запису, перегляду (прослуховування) такої інформації. Метою моніторингу є одержання об'єктивних відомостей для оцінки дотримання суб'єктами ліцензійних умов та/або чинного законодавства України у сфері медіа.

Записи програм аудіовізуальних та аудіальних медіа є службовою інформацією, яка може надаватися Національною радою до експертної колегії органу спільного регулювання для отримання висновку щодо застосування положень цього Закону у сферах спільного регулювання.

Акт моніторингу, в якому зафіксовано ознаки порушення, може бути оприлюднено та/або надано на вимогу третіх осіб лише після прийняття рішення за результатами перевірки щодо порушення законодавства у сфері медіа.

Стаття 98. Принципи здійснення нагляду та контролю за дотриманням законодавства у сфері медіа

1. Під час здійснення нагляду та контролю Національна рада керується такими принципами:

- 1) рівності прав і законних інтересів усіх суб'єктів у сфері медіа;
- 2) гарантування прав та законних інтересів кожного суб'єкта у сфері медіа;
- 3) об'єктивності та неупередженості здійснення нагляду та контролю;
- 4) відкритості, прозорості нагляду та контролю;
- 5) невтручання у діяльність суб'єкта у сфері медіа, якщо вона здійснюється в межах закону;
- 6) незалежності Національної ради під час здійснення нагляду та контролю від політичних партій та будь-яких інших об'єднань громадян.

Стаття 99. Заходи реагування на порушення законодавства у сфері медіа та санкції за порушення законодавства у сфері медіа

1. До суб'єктів у сфері медіа застосовуються заходи реагування або санкції за порушення вимог законодавства та/або умов ліцензії у випадках та на підставах, визначених цим Законом.

2. Заходами реагування Національної ради на порушення є:

- 1) припис;
- 2) скасування реєстрації іноземного лінійного медіа.

3. Санкціями за порушення вимог законодавства та/або умов ліцензії є:

- 1) штраф;
- 2) скасування реєстрації медіа;
- 3) анулювання ліцензії;
- 4) заборона поширення онлайн-медіа на території України;
- 5) заборона поширення іноземного аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення на території України.

4. Санкція у вигляді штрафу застосовується до суб'єктів за рішенням Національної ради.

5. Санкція у вигляді скасування реєстрації застосовується до суб'єкта на підставі рішення суду за зверненням Національної ради.

Санкція у вигляді скасування реєстрації лінійного медіа застосовується до суб'єкта на підставі рішення Національної ради в порядку визначеному статтею 116 цього Закону.

Прийняття Національною радою або судом рішення про скасування реєстрації медіа тягне за собою припинення поширення такого медіа на території України.

6. Санкція у вигляді анулювання ліцензії застосовується виключно на

підставі рішення суду.

Прийняття судом рішення про анулювання ліцензії тягне за собою припинення поширення такого медіа на території України.

7. Санкція у вигляді заборони поширення онлайн-медіа на території України застосовується виключно на підставі рішення суду.

Санкція у вигляді заборони поширення онлайн-медіа на території України застосовується незалежно від того, чи був встановлений суб'єкт, який є відповідальним за порушення.

Заборона поширення онлайн-медіа на території України відповідно до цієї статті реалізується:

1) для суб'єктів у сфері онлайн-медіа, що надають доступ до своїх сервісів через веб-сайт з доменним ім'ям, зареєстрованим в домені UA. або UKR., - шляхом зобов'язання відповідного реєстратора доменних імен зупинити надання послуг з реєстрації та супроводу щодо відповідного доменного імені веб-сайту суб'єкта у сфері онлайн-медіа та зобов'язання постачальника послуг хостингу (якщо він є резидентом України), що надає послуги і (або) ресурси для розміщення відповідного веб-сайту (сторінки), припинити надання таких послуг і (або) ресурсів;

2) для суб'єктів у сфері онлайн-медіа, що надають доступ до своїх сервісів на веб-сайтах, зареєстрованих у інших доменних зонах, але розміщених на телекомунікаційному обладнанні провайдерів (операторів) телекомунікацій на території України шляхом зобов'язання відповідного провайдера (оператора) обмежити доступ користувачів до відповідних веб-сайтів;

3) для суб'єктів у сфері онлайн-медіа, що надають доступ до своїх сервісів на веб-сайтах, зареєстрованих і розміщених на телекомунікаційному обладнанні провайдерів (операторів) телекомунікацій за межами території України, - шляхом зобов'язання провайдерів (операторів) телекомунікацій обмежити доступ користувачів до відповідних веб-сайтів;

4) для суб'єктів у сфері онлайн-медіа, що надають доступ до своїх сервісів через платформи спільного доступу до інформації – шляхом зобов'язання власника платформи спільного доступу до інформації (в тому числі – іноземного) обмежити доступ до відповідної сторінки (профілю) онлайн-медіа.

8. Санкція у вигляді заборони поширення іноземного аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення на території України застосовується виключно на підставі рішення суду з підстав та в порядку, що передбачений статтею 123 цього Закону.

Санкція у вигляді заборони поширення іноземного аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення на території України застосовується незалежно від того, чи був встановлений суб'єкт, який є відповідальним за порушення.

9. Національна рада ухвалює рішення про застосування заходу реагування у вигляді припису на підставі актів моніторингу діяльності суб'єктів у сфері медіа, актів перевірок, інших документальних свідчень щодо порушення законодавства та/або умов ліцензії, а також у разі неподання суб'єктом у сфері медіа копій документів, пояснень та іншої інформації на вимогу Національної ради.

Національна рада ухвалює рішення про застосування санкції на підставі акта перевірки. Ця норма не поширюється на випадки застосування санкції у вигляді штрафу, у разі вчинення суб'єктом у сфері медіа трьох або більше незначних порушень упродовж 365 днів.

Національна рада ухвалює рішення скасування реєстрації іноземного лінійного медіа на підставі актів моніторингу діяльності суб'єктів у сфері медіа, інших документальних свідчень щодо порушення законодавства, а також у разі неподання заявником, а у разі його відсутності – суб'єктом іноземного лінійного медіа копій документів, пояснень та іншої інформації на вимогу Національної ради.

10. Рішення Національної ради про застосування заходів реагування та/або санкцій може бути оскаржене в судовому порядку.

11. У разі застосування до суб'єкта у сфері медіа санкції у вигляді штрафу, суб'єкт зобов'язаний сплатити штраф впродовж 30 днів з дня оприлюднення відповідного рішення на веб-сайті Національної ради.

У разі оскарження рішення про застосування санкції у вигляді штрафу, термін сплати штрафу, зазначений у цій частині призупиняється на час судового розгляду справи.

Рішення Національної ради про застосування санкцій у вигляді штрафу є виконавчим документом, що підлягає примусовому виконанню у порядку визначеному Законом України «Про виконавче провадження». У випадку оскарження такого рішення в судовому порядку, рішення Національної ради про застосування санкцій у вигляді штрафу набуває статусу виконавчого документу після набрання судовим рішенням законної сили.

12. Національна рада може звертатися до власників платформ спільного доступу до інформації та власників пошукових систем (в тому числі іноземних) з вимогами обмежити доступ до інформації та/або виключити із результатів пошуку, що видаються за запитами користувачів, посилання на інформацію, яка порушує вимоги законодавства України, зокрема розділів IV та IX цього Закону, та за поширення якої до суб'єкта у сфері медіа застосовано санкцію у вигляді штрафу або анулювання ліцензії, скасування реєстрації та/або заборони поширення онлайн-медіа в Україні.

У разі застосування санкції у формі штрафу, право на таке звернення виникає після закінчення тридцяти денного строку з моменту вручення суб'єкту у сфері медіа відповідного рішення Національної ради або, у разі його оскарження, - з дня набрання законної сили рішенням суду, за яким рішення Національної ради визнано правомірним.

У разі застосування санкцій у формі анулювання ліцензії, скасування реєстрації та/або заборони поширення онлайн-медіа в Україні, право на таке звернення виникає з моменту оприлюднення відповідного рішення Національної ради та/або набрання законної сили рішенням суду про застосування відповідної санкції.

Стаття 100. Припис

1. У разі порушення законодавства та/або умов ліцензії Національна рада має право ухвалити рішення про винесення відповідному суб'єкту у сфері медіа припису.

Припис має містити докладний опис виявленого порушення та застереження щодо недопущення такого порушення в майбутньому.

У разі якщо порушення за своєю суттю є триваючим, припис має містити докладний опис виявленого порушення та вимогу про припинення порушення із зазначенням строку наданим на виконання припису.

У разі неподання суб'єктом у сфері медіа копій документів, пояснень та іншої інформації на законну та мотивовану вимогу Національної ради, припис має містити перелік документів які вимагаються від суб'єкта, вимогу щодо надання пояснень чи інформації та строк на виконання припису.

2. Суб'єкт, який отримав припис, зобов'язаний припинити порушення, яке триває і стало підставою для винесення припису, у строк, визначений Національною радою у приписі. Цей строк має бути достатнім для виконання вимог припису.

3. На підставі заяви суб'єкта у сфері медіа Національна рада має право переглянути рішення про винесення припису. Заяву про перегляд має бути подано впродовж п'ятнадцяти днів з дня оприлюднення відповідного рішення. У разі пропуску зазначеного строку або відсутності підстав для задоволення Національна рада ухвалює рішення про відхилення заяви. Якщо під час розгляду буде встановлено нові обставини, які свідчать про відсутність порушень законодавства та/або умов ліцензії з боку заявника Національна рада має право ухвалити рішення про скасування припису. Рішення про відхилення або задоволення звернення має бути прийнято у строк не більше 30 днів від дати надходження такої заяви до Національної ради.

Стаття 101. Строк для прийняття рішення щодо застосування заходів реагування або санкцій

1. Строк для прийняття Національною радою рішення про застосування заходів реагування за незначні порушення не може перевищувати 30 днів з моменту виявлення порушення.

Строк для прийняття Національною радою рішення про застосування заходів реагування за неподання суб'єктом у сфері медіа копій документів, пояснень та іншої інформації на вимогу Національної ради, не може перевищувати 30 днів з моменту коли сплив граничний строк, встановлений у вимозі.

2. Строк для прийняття Національною радою рішення про застосування санкцій не може перевищувати 90 днів з моменту прийняття рішення про призначення перевірки.

Стаття 102. Зупинення та поновлення строків розгляду питань про порушення законодавства у сфері медіа

1. Перебіг строку для прийняття Національною радою рішення щодо застосування заходів реагування або санкцій може бути зупинено з ініціативи Національної ради з таких підстав:

1) необхідність завершення розгляду Національною радою або судом справи, якщо рішення по такій справі може суттєво вплинути на рішення з питання, яке розглядається;

2) розгляд іншим державним органом питання, вирішення якого має істотне значення для прийнятті рішення з питання, яке розглядається;

3) звернення до органу спільного регулювання для отримання висновку щодо застосування положень цього Закону у сферах спільного регулювання та нагляду (контролю);

4) направлення запиту на отримання від державних чи інших органів влади іноземних держав інформації, що необхідна для отримання доказів для розгляду питання;

5) замовлення експертизи.

2. Національна рада зупиняє строк для прийняття рішення щодо застосування санкцій шляхом прийняття відповідного рішення із зазначенням дати спливу такого строку або із зазначенням певних обставин, настання яких є підставою для поновлення строку.

Стаття 103. Призначення перевірки

1. Національна рада має право призначати планову, позапланову та додаткову перевірку відповідно до вимог цього Закону та у визначеному нею порядку. Перевірки можуть бути виїзні або безвиїзні.

2. Підставами для проведення позапланової перевірки є:

1) неподання, несвоєчасне подання або подання недостовірної інформації, що має подаватися суб'єктом у сфері медіа відповідно до цього Закону;

2) надходження скарг від фізичних осіб, що відповідають вимогам Закону України «Про звернення громадян», від юридичних осіб, державних органів та органів місцевого самоврядування, що свідчать про можливе порушення законодавства та/або умов ліцензії;

3) подання суб'єктом у сфері медіа письмової заяви до Національної ради про проведення перевірки за його бажанням (ініціативою);

4) виявлення Національною радою за наслідками розгляду результатів моніторингу ознак можливого порушення законодавства та/або умов ліцензії;

5) необхідності перевірки виконання суб'єктом у сфері медіа рішень чи приписів Національної ради щодо усунення порушень вимог законодавства та/або умов ліцензії, прийнятих і виданих за результатами проведених перевірок;

б) отримання обґрунтованої інформації, крім звернень фізичних та юридичних осіб, державних органів та органів місцевого самоврядування, що свідчить про наявність ознак можливого порушення суб'єктом у сфері медіа вимог законодавства та/або умов ліцензії.

3. Інформація, що міститься в анонімному зверненні, не може бути підставою для призначення перевірки.

4. Перевірки проводяться на підставі рішення Національної ради про призначення перевірки, у якому зазначається найменування суб'єкта у сфері медіа, щодо якого буде проводитись перевірка, вид та предмет перевірки та підстави проведення перевірки з зазначенням стислого опису ознак порушення.

5. Виїзною перевіркою є комплекс встановлених цим Законом заходів нагляду і контролю за дотриманням суб'єктами у сфері медіа вимог законодавства та/або умов ліцензії, які здійснюються уповноваженими Національною радою особами за місцезнаходженням, місцем провадження діяльності суб'єкта у сфері медіа або його відокремлених підрозділів.

Виїзна перевірка повинна проводитися у присутності керівника юридичної особи, діяльність якої підлягає перевірці, або іншої уповноваженої особи. Перевірка щодо фізичної особи - підприємця повинна здійснюватися за його присутності або за присутності уповноваженої ним особи.

6. Безвиїзною перевіркою є комплекс встановлених законом заходів нагляду і контролю за дотриманням суб'єктами у сфері медіа вимог законодавства та/або умов ліцензії, які здійснюються уповноваженими Національною радою особами на підставі даних офіційного моніторингу та документів, отриманих Національною радою. Безвиїзна перевірка проводиться виключно у приміщенні Національної ради.

Безвиїзна перевірка проводиться, якщо інформація, що повинна бути встановлена (перевірена), може бути перевірена шляхом проведення безвиїзної перевірки.

7. У разі отримання додаткової інформації щодо предмета перевірки, яка впливає на результати розгляду питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії та яка не була відома на дату проведення відповідної перевірки, Національна рада ухвалює рішення про призначення додаткової перевірки (виїзної або безвиїзної).

8. Національна рада має право скасувати рішення про призначення позапланової або планової перевірки, якщо ліквідовано юридичну особу – суб'єкта, щодо якого прийнято рішення про проведення перевірки, або припинено підприємницьку діяльність фізичної особи-підприємця, якщо під час реорганізації майно, права та обов'язки суб'єкта у сфері медіа не перейшли до правонаступника.

9. Планова перевірка проводиться не раніше ніж за 365 днів та не пізніше ніж за 180 днів до закінчення строку дії ліцензії, та призначається відповідно до затвердженого Національною радою плану проведення перевірок. Рішення про проведення планової перевірки надсилається ліцензіату не пізніше ніж за 10 днів до її початку.

10. У разі виявлення ознак можливого порушення вимог законодавства та/або умов ліцензії Національна рада не пізніше ніж через 180 днів з моменту такого виявлення має право прийняти рішення про призначення позапланової перевірки.

Рішення про призначення позапланової перевірки не приймається, якщо:

- а) питання не належить до сфери повноважень Національної ради;
- б) з моменту вчинення порушення минуло більш ніж 365 днів;

в) не встановлений суб'єкт, який є відповідальним за порушення, крім випадків, коли розгляд питання може відбуватися за фактом порушення;

г) відповідні факти вже були предметом іншої перевірки Національної ради.

Рішення про призначення позапланової перевірки надсилається суб'єкту щодо якого вона призначена упродовж трьох робочих днів з дня його оприлюднення на сайті Національної ради.

11. При виявленні ознак можливого порушення законодавства та у разі неможливості встановлення суб'єкта, щодо якого може бути прийняте рішення щодо призначення позапланової перевірки, Національна рада має право вживати заходи для встановлення такого суб'єкта.

Стаття 104. Проведення перевірки

1. Перевірки Національної ради проводяться уповноваженими особами, які є працівниками апарату Національної ради. У разі потреби, за рішенням Національної ради до проведення перевірки можуть залучатися також представники інших державних органів за їх згодою.

2. Під час проведення перевірки уповноважені особи Національної ради мають право:

1) отримувати на свою вимогу будь-яку інформацію (документи), у тому числі інформацію з обмеженим доступом від суб'єктів господарювання, державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб, інших фізичних та юридичних осіб, в межах, що стосуються предмету перевірки;

2) здійснювати фіксацію процесу перевірки в цілому чи кожної окремої дії будь-якими технічними засобами;

3) вимагати припинення дій, що перешкоджають проведенню перевірки;

4) одержувати пояснення, довідки, копії документів, відомості з питань, що виникають під час перевірки, в межах предмету перевірки.

3. Працівники Національної ради, що здійснюють перевірку зобов'язані не розголошувати відомості (документи, інформацію тощо), отримані під час перевірки, крім випадків коли ці відомості стали підставою для накладання санкцій або такі відомості стали підставою для застосування заходів реагування у вигляді припису.

4. Під час проведення перевірок не допускається вилучення у суб'єктів у сфері медіа оригіналів фінансово-господарських, бухгалтерських та інших документів, комп'ютерів, іншого майна, а також будь-яких їхніх частин.

5. Керівник або представник суб'єкта у сфері медіа під час проведення перевірки зобов'язаний:

1) допускати уповноважених осіб Національної ради до місця проведення перевірки (у разі проведення виїзної перевірки);

2) забезпечити належні умови для проведення перевірки уповноваженими особами Національної ради (у разі проведення виїзної перевірки);

3) надавати уповноваженим особам Національної ради пояснення, довідки,

документи, матеріали, відомості з питань, що виникають під час перевірки.

6. У разі відмови суб'єкта у сфері медіа у проведенні перевірки його діяльності відповідно до вимог цього Закону уповноваженими особами Національної ради складається та підписується акт, до якого долучаються докази відмови у проведенні перевірки (відеозапис та/або інші докази) та який є підставою для прийняття рішення щодо застосування санкцій в порядку визначеному цим Законом.

Впродовж 30 днів з дня складання такого акта, Національна рада повторно призначає перевірку суб'єкта у сфері медіа, предмет перевірки має відповідати предмету попередньої позапланової перевірки, яка не була проведена через відмову суб'єкта у сфері медіа.

У разі повторної відмови суб'єкта у сфері медіа у проведенні перевірки його діяльності відповідно до вимог цього Закону уповноваженими особами Національної ради складається та підписується акт який є підставою для прийняття рішення щодо застосування санкцій в порядку визначеному цим Законом.

Відмовою суб'єкта у сфері медіа у проведенні перевірки вважається:

1) відсутність суб'єкта у сфері медіа за місцезнаходженням, зазначеним у Реєстрі на дату призначення перевірки;

2) перешкоджання уповноваженим особам Національної ради у проведенні перевірки, у тому числі безпідставне ненадання суб'єктом у сфері медіа запитуваних Національною радою документів, необхідних для проведення перевірки;

3) перешкоджання в доступі уповноважених осіб Національної ради до головної станції провайдера аудіовізуальних сервісів для проведення перевірки та/або здійснення моніторингу діяльності такого провайдера.

7. За результатами перевірки складається акт у двох примірниках, який підписують уповноважені особи Національної ради, які здійснювали перевірку.

Один примірник акта про результати перевірки передається суб'єкту у сфері медіа, діяльність якого перевірялася, або уповноваженій ним особі.

8. Суб'єкт у сфері медіа, діяльність якого перевірялася, має право надати Національній раді письмові пояснення щодо проведеної перевірки та виявлених порушень впродовж п'яти робочих днів з дня отримання акта про результати перевірки. Такі пояснення долучаються до акта про результати перевірки та стають його невід'ємною частиною.

Стаття 105. Права суб'єкта, щодо якого прийнято рішення про проведення перевірки

1. Суб'єкт, щодо якого прийнято рішення про призначення перевірки, має право:

1) ознайомлюватися з матеріалами перевірки;

2) подавати Національній раді докази, клопотання, усні й письмові пояснення (заперечення).

3) одержувати копії рішень Національної ради, прийнятих щодо перевірки

(витяги з них).

4) користуватися правовою допомогою при проведенні перевірки та розгляді Національною радою її результатів.

Стаття 106. Інформація, що береться Національною радою до уваги під час розгляду питання про порушення суб'єктом законодавства у сфері медіа

1. Інформацією, що береться Національною радою до уваги під час розгляду питання про порушення суб'єктом законодавства у сфері медіа є будь-які фактичні дані, що дають можливість встановити наявність або відсутність порушення, які встановлюються на підставі:

- 1) результатів офіційного моніторингу Національної ради;
- 2) пояснень суб'єкта у сфері медіа, посадових і службових осіб, інших осіб;
- 3) висновків експертів;
- 4) інформація, яка надана іншими державними органами в межах їх компетенції;
- 5) матеріалів перевірок, проведених Національною радою.

Стаття 107. Строк давності притягнення до відповідальності за порушення законодавства у сфері медіа

1. Суб'єкт у сфері медіа не може бути притягнений до відповідальності за порушення законодавства та/або умов ліцензії, якщо минув строк давності притягнення до відповідальності.

2. Строк давності притягнення до відповідальності за порушення законодавства та/або умов ліцензії становить один рік з дня вчинення порушення, а в разі триваючого порушення - один рік з дня закінчення вчинення порушення або останнього факту встановлення наявності порушення.

3. Перебіг строку давності притягнення до відповідальності за порушення законодавства та/або умов ліцензії зупиняється на час розгляду Національною радою питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії.

Стаття 108. Особливості розгляду порушень у сферах спільного регулювання

1. До закінчення строку прийняття Національною радою рішення щодо застосування заходів реагування або санкцій Національна рада або суб'єкт, щодо якого призначена перевірка, має право звернутися до експертної колегії органу спільного регулювання для отримання висновку щодо застосування положень цього Закону у сферах спільного регулювання в порядку, визначеному статтею 96 цього Закону.

2. Національна рада зупиняє розгляд питання щодо порушення законодавства у сфері медіа та надає органу спільного регулювання необхідні матеріали для отримання висновку.

3. Орган спільного регулювання передає отримані матеріали відповідній експертній колегії. Експертна колегія органу спільного регулювання розглядає звернення та ухвалює свій висновок не пізніше двадцяти робочих днів з дня отримання матеріалів від Національної ради.

4. Експертна колегія органу спільного регулювання може запитати від Національної ради додаткові матеріали необхідні для ухвалення висновку. Такі матеріали мають бути надані Національною радою упродовж п'яти робочих днів. У випадку ненадання або відсутності запитуваних матеріалів експертна рада зобов'язана про це вказати у висновку.

5. Якщо висновок експертної колегії органу спільного регулювання не був ухвалений у строк, визначений частиною третьою цієї статті, Національна рада повідомляє про це суб'єкта стосовно якого було прийнято рішення щодо проведення перевірки. Ненадання такого висновку є підставою для поновлення строку розгляду питань щодо порушення законодавства у сфері медіа.

6. За вмотивованим клопотанням експертної колегії органу спільного регулювання, у зв'язку зі складністю питання, що розглядається, Національна рада має право продовжити строк на підготовку висновку, але не більше ніж на строк визначений у частині третій цієї статті.

7. Висновок експертної колегії органу спільного регулювання має містити короткий виклад поставленого питання, мотивувальну та резолютивну частину.

Висновок експертної колегії органу спільного регулювання направляється Національній раді та суб'єкту у сфері медіа, стосовно якого була призначена перевірка, упродовж двох робочих днів з дня його ухвалення.

Стаття 109. Рішення за результатами перевірки щодо порушення законодавства у сфері медіа

1. За результатами розгляду питання про порушення законодавства та/або умов ліцензії Національна рада ухвалює одне з таких рішень:

- 1) про відсутність порушення законодавства та/або умов ліцензії;
- 2) про застосування до суб'єкта у сфері медіа санкцій передбачених цим Законом;
- 3) про звернення до суду з позовом про анулювання ліцензії, скасування реєстрації чи заборону поширення онлайн-медіа на території України.

2. За результатами розгляду питання про дотримання вимог щодо прозорості структури власності Національна рада ухвалює одне з таких рішень:

- 1) про визнання структури власності непрозорою;
- 2) про визнання структури власності прозорою.

3. Рішення за результатами перевірки щодо порушення законодавства у сфері медіа має бути обґрунтованим.

4. Рішення за результатами перевірки щодо порушення законодавства у сфері медіа опубліковується на веб-сайті Національної ради, розміщується в електронному кабінеті, а також надсилається у письмовій формі суб'єкту упродовж трьох робочих днів з дня його оприлюднення.

Стаття 110. Відповідальність суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа

1. Порухення суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа вимог законодавства та/або умов ліцензії, за які Національна рада має право застосовувати санкції, поділяються на:

- 1) незначні;
- 2) значні;
- 3) грубі.

2. До незначних порушень відноситься:

- 1) порушення умов ліцензії у частині програмної концепції;
- 2) ненадання, порушення строків надання інформації за запитом Національної ради у випадках та з підстав передбачених цим Законом;
- 3) порушення строків подання Національній раді заяв про внесення змін до Реєстру та оновлених відомостей про структуру власності на строк, що не перевищує десяти днів;
- 4) не розміщення актуальних відомостей про структуру власності на своєму веб-сайті (в разі його наявності);
- 5) порушення встановлених статтею 37 цього Закону вимог щодо повідомлення вихідних даних;
- 6) порушення встановлених статтею 44 цього Закону вимог мовлення в дні трауру (скорботи, жалоби) та дні пам'яті;
- 7) порушення встановленого статтею 46 цього Закону порядку надання доступу до подій значного суспільного інтересу;
- 8) порушення встановлених статтею 47 цього Закону вимог щодо поширення програм з платними інтерактивними конкурсами (іграми, вікторинами);
- 9) порушення встановлених статтею 48 цього Закону вимог щодо обліку і зберігання програм;
- 10) порушення не більш як на 10 відсотків встановлених Законом України «Про рекламу» вимог та обмежень, які виражені у відсотках чи хвилинах, щодо порядку поширення (розповсюдження) реклами та спонсорства суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа;
- 11) порушення ліцензіатами та/чи реєстрантами строків внесення змін до Реєстру, які ліцензіат чи реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру відповідно до частини сімнадцятої статті 60, частини восьмої статті 64 цього Закону;
- 12) порушення вимог щодо забезпечення частки пісень державною мовою, передбачених пунктами 1-2 частини третьої статті 40 цього Закону не більше ніж на 5 відсотків.

3. До значних порушень відноситься:

- 1) висловлювання, що є дискримінаційними щодо окремих осіб та їх груп на основі етнічного походження, громадянства, раси, релігії та вірувань, віку, статі, фізичних вад, стану здоров'я або за іншою ознакою;
- 2) розповсюдження, надання доступу до фільмів, розповсюдження та демонстрування яких заборонено відповідно до Закону України «Про

кінематографію”;

3) поширення програм, що містять пропаганду вживання наркотичних засобів, психотропних речовин;

4) поширення програм, що містять пропаганду жорстокого поводження з тваринами;

5) поширення програм, у яких надаються інструкції або поради щодо виготовлення, придбання або використання вибухових, наркотичних чи психотропних речовин;

6) поширення програм, у яких заперечується або виправдовується злочинний характер комуністичного тоталітарного режиму 1917-1991 років в Україні, злочинний характер націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму, створюється позитивний образ осіб, які обіймали керівні посади у комуністичній партії (посаду секретаря районного комітету і вище), вищих органах влади та управління СРСР, УРСР (УСРР), інших союзних та автономних радянських республік (крім випадків, пов'язаних з розвитком української науки та культури), працівників радянських органів державної безпеки, виправдовується діяльність радянських органів державної безпеки, встановлення радянської влади на території України або в окремих адміністративно-територіальних одиницях, переслідування учасників боротьби за незалежність України у XX столітті;

7) поширення програм, в яких демонструється символіка комуністичного або націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарного режиму з метою виправдання чи заперечення їх злочинного характеру;

8) порушення більш як на 5 відсотків вимог щодо обсягів європейського та/або національного продукту;

9) порушення встановлених статтею 40 цього Закону вимог щодо мови у сфері аудіовізуальних медіа, крім порушень, передбачених пунктом 10 цієї частини;

10) порушення вимог щодо забезпечення частки пісень державною мовою, передбачених пунктами 1-2 частини третьої статті 40 цього Закону більше ніж на 5 відсотків;

11) поширення інформації, що може завдати шкоду фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, без спеціальних графічних попереджень та/або з порушенням часу розповсюдження;

12) порушення встановлених Законом України «Про рекламу» вимог та обмежень щодо порядку поширення (розповсюдження) реклами суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа, крім порушень, які відносяться до незначних порушень;

13) порушення вимог законодавства України щодо форми, маркування, порядку поширення (опублікування), джерел та порядку фінансування передвиборної агітації, інших обмежень визначених законодавством для передвиборної агітації в медіа під час виборів та референдумів, а також порушення вимог законодавства України щодо участі медіа в інформаційному забезпеченні виборів та референдуму;

14) одночасне поширення одного і того самого телеканалу, радіоканалу чи

частини розкладу програм телеканалу або радіоканалу з використанням радіочастотного ресурсу України на одній території, в тому числі в різних територіальних категоріях мовлення, крім випадку, коли таке поширення здійснюється під час зміни технології з метою забезпечення надання сервісу в технології що запроваджується і в діючій технології;

15) неподання у визначені цим Законом строки заяви про внесення змін до Реєстру (крім змін, які ліцензіат чи реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру відповідно до частини сімнадцятої статті 60, частини восьмої статті 64 цього Закону);

16) розповсюдження аудіовізуальними медіа аудіовізуальних творів (фільмів, програм), одним із учасників яких є особа, внесена до Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України, який затверджує Національна рада в порядку, визначеному статтею 126 цього Закону;

17) невиконання умов ліцензії, крім вимог до програмної концепції.

18) відсутність мовлення лінійного медіа упродовж 14 днів поспіль крім випадків, коли це спричинено обставинами, які не залежать від волі суб'єкта;

19) невиконання припису Національної ради щодо надання відомостей про структуру власності;

20) поширення висловлювань або матеріалів, що принижують або зневажають державну мову.

4. До грубих порушень відноситься:

1) заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу України, розв'язування або ведення агресивної війни або воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності України, у тому числі визнання правомірною окупації території України, заперечення територіальної цілісності України, поширення матеріалів або інформації, які виправдовують чи пропагують дії, спрямовані на насильницьку зміну, повалення конституційного ладу України, розв'язування або ведення агресивної війни або воєнного конфлікту, порушення територіальної цілісності України, у тому числі визнання правомірною окупації території України, заперечення територіальної цілісності України;

2) висловлювання, що розпалюють національну, расову чи релігійну ворожнечу чи ненависть до окремих осіб чи їх груп;

3) пропаганда або заклики до тероризму та терористичних актів, поширення матеріалів або інформації, що виправдовують такі дії;

4) поширення порнографічних матеріалів, а також матеріалів, що заохочують сексуальну експлуатацію та насильство над дітьми, демонструють статеві відносини дітей;

5) відмова в поширенні офіційних повідомлень про надзвичайні ситуації у випадках, встановлених статтею 45 цього Закону;

6) порушення вимог розділу IX цього Закону, крім передбачених пунктом третім частини першої статті 119 цього Закону;

7) відмова у проведенні перевірки;

8) подання суб'єктом недостовірних відомостей про структуру власності;

9) невиконання вимог Національної ради щодо приведення структури

власності у відповідність до вимог статті 25 цього Закону;

10) здійснення діяльності, яка відповідно до цього Закону може здійснюватися виключно за умови отримання ліцензії та/або реєстрації (обов'язкова реєстрація), без отримання відповідної ліцензії та/або без реєстрації.

5. За грубі порушення до суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа застосовується штраф у розмірі 25 відсотків від розміру ліцензійного збору для ліцензіатів або від 10 до 75 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення для реєстрантів.

За значні порушення до суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа застосовується штраф у розмірі 10 відсотків від розміру ліцензійного збору для ліцензіатів або від 5 до 50 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення для реєстрантів.

За незначні порушення до суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа застосовується штраф у розмірі 5 відсотків від розміру ліцензійного збору для ліцензіатів або від одного до 25 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення для реєстрантів.

Якщо ліцензіат має декілька ліцензій з різною програмною концепцією, розмір штрафу розраховується виходячи із розміру ліцензійного збору лише тієї ліцензії, яка дає право на здійснення діяльності щодо якої мало місце порушення.

Якщо ліцензіат має декілька ліцензій з однаковою програмною концепцією мовлення на різних територіях мовлення, розмір штрафу встановлюється шляхом складання сум штрафів, що підлягають нарахуванню за відповідні порушення.

До суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа громад за значні та незначні порушення застосовуються штрафи у розмірі 10 відсотків від розмірів, визначених абзацами другим-третьім частини п'ятої цієї статті.

6. У разі поширення суб'єктом у сфері аудіовізуальних медіа, який не відповідає ознакам, передбаченим частинами восьмою-десятою статті 2 цього Закону, але чиї медіа-сервіси є доступними на території України, інформації, визначеної у статті 36 та/або у статті 119 цього Закону, Національна Рада надсилає такому суб'єкту припис з вимогою видалити відповідну інформацію або забезпечити обмеження доступу до такої інформації на території України. Національна рада має право звернутися до регуляторного органу держави, під юрисдикцією якої знаходиться відповідний суб'єкт у сфері аудіовізуальних медіа, з проханням сприяти виконанню зазначеного припису.

Стаття 111. Відповідальність суб'єктів у сфері друкованих медіа

1. Порушення суб'єктами у сфері друкованих медіа вимог законодавства, за які Національна рада має право застосовувати санкції, поділяються на:

- 1) незначні;
- 2) значні;
- 3) грубі.

2. До незначних порушень відноситься:

1) порушення встановлених статтею 48 цього Закону вимог щодо зберігання примірників друкованих медіа;

2) порушення строків внесення змін до Реєстру, які реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру відповідно до частини восьмої статті 64 цього Закону;

3) ненадання, порушення строків надання інформації за запитом Національної ради у випадках та з підстав передбачених цим Законом.

3. До значних порушень відноситься:

1) поширення друкованим медіа інформації з порушенням вимог статті 36 цього Закону;

2) порушення встановлених статтею 37 цього Закону вимог щодо зазначення вихідних даних;

3) поширення за допомогою друкованих медіа визначеної статтею 42 цього Закону інформації, що може завдати значну шкоду фізичному, психічному або моральному розвитку дітей, крім спеціалізованих друкованих медіа, що призначені для дорослої аудиторії, та мають обмеження на розповсюдження серед дітей;

4) порушення вимог законодавства України щодо форми, маркування, порядку поширення (опублікування), джерел та порядку фінансування передвиборної агітації, інших обмежень визначених законодавством для передвиборної агітації в медіа під час виборів та референдумів, а також порушення вимог законодавства України щодо участі медіа в інформаційному забезпеченні виборів та референдуму;

5) порушення встановлених Законом України «Про рекламу» порядку поширення (розповсюдження) реклами суб'єктами у сфері друкованих медіа;

6) неподання у визначені цим Законом строки заяви про внесення змін до Реєстру (крім змін, які реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру відповідно до частини восьмої статті 64 цього Закону);

7) неподання Національній раді на її вимогу відомостей про структуру власності;

8) здійснення без реєстрації діяльності, яка відповідно до цього Закону може здійснюватися виключно за умови реєстрації (обов'язкова реєстрація).

4. До грубих порушень відноситься:

1) невиконання вимог Національної ради щодо приведення структури власності у відповідність до вимог статті 25 цього Закону;

2) подання суб'єктом недостовірних відомостей про структуру власності;

3) відмова у проведенні перевірки;

4) порушення вимог розділу IX цього Закону (за винятком вимог частини другої статті 124 цього Закону).

5. Скасування реєстрації друкованого медіа тягне за собою припинення видання та розповсюдження медіа на території України.

Національна рада на підставі рішення суду щодо заборони розповсюдження друкованого медіа має право звертатись до правоохоронних органів, органів державної та виконавчої влади та посадових осіб із заявою про вилучення тиражу друкованого медіа, а так само про притягнення осіб, винних у

вчиненні порушень, зазначених у частині першій цієї статті (зокрема – осіб, відповідальних за виготовлення, випуск або розповсюдження друкованих медіа, власників та/або керівників друкованих медіа) до дисциплінарної, цивільно-правової, адміністративної або кримінальної відповідальності згідно з чинним законодавством України.

6. За грубі порушення до суб'єктів у сфері друкованих медіа застосовується штраф у розмірі від 10 до 15 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

За значні порушення до суб'єктів у сфері друкованих медіа застосовується штраф у розмірі від 5 до 10 розмірів мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

За незначні порушення до суб'єктів у сфері друкованих медіа застосовується штраф від одного до 5 розмірів мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення .

Стаття 112. Відповідальність суб'єктів у сфері онлайн-медіа

1. Порушення суб'єктами у сфері онлайн-медіа вимог законодавства, за які Національна рада має право застосовувати санкції, поділяються на:

- 1) незначні;
- 2) значні;
- 3) грубі.

2. До незначних порушень відноситься:

1) порушення суб'єктом у сфері онлайн-медіа строків внесення змін до Реєстру (у разі добровільної реєстрації);

2) порушення встановлених статтею 37 цього Закону вимог щодо зазначення вихідних даних (у разі добровільної реєстрації);

3) ненадання, порушення строків надання інформації за запитом Національної ради у випадках та з підстав передбачених цим Законом.

3. До значних порушень відноситься:

1) поширення онлайн-медіа інформації з порушенням вимог статті 36 цього Закону;

2) поширення за допомогою онлайн-медіа визначеної статтею 42 цього Закону інформації, що може завдати значну шкоду фізичному, психічному або моральному розвитку дітей поза визначеними проміжками часу (якщо йдеться про трансляцію чи одноразове поширення) або без використання системи умовного доступу (батьківського контролю) (до інформації, що залишається у постійному доступі на веб-сайті/сторінці онлайн-медіа);

3) порушення вимог законодавства України щодо форми, маркування, порядку поширення (опублікування), джерел та порядку фінансування передвиборної агітації, інших обмежень визначених законодавством для передвиборної агітації в медіа під час виборів та референдумів, а також порушення вимог законодавства України щодо участі медіа в інформаційному забезпеченні виборів та референдуму;

4) порушення встановлених Законом України «Про рекламу» порядку

поширення (розповсюдження) реклами та спонсорства суб'єктами у сфері онлайн-медіа;

5) неподання Національній раді на її вимогу відомостей про структуру власності.

4. До грубих порушень відноситься:

1) невиконання вимог Національної ради щодо приведення структури власності у відповідність до вимог статті 25 цього Закону;

2) подання суб'єктом недостовірних відомостей про структуру власності;

3) відмова у проведенні перевірки;

4) порушення вимог розділу IX цього Закону.

5. За грубі порушення до суб'єктів у сфері онлайн-медіа застосовується штраф у розмірі від 10 до 15 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

За значні порушення до суб'єктів у сфері онлайн-медіа застосовується штраф у розмірі від 5 до 10 розмірів мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

За незначні порушення до суб'єктів у сфері онлайн-медіа застосовується штраф від одного до 5 розмірів мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення .

Стаття 113. Відповідальність провайдерів аудіовізуальних сервісів

1. Порушення провайдерами аудіовізуальних сервісів вимог законодавства, за які Національна рада має право застосовувати санкції, поділяються на:

1) незначні;

2) значні;

3) грубі.

2. До незначних порушень відноситься:

1) порушення строків внесення змін до Реєстру, які реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до відповідно до частини восьмої статті 64 цього Закону;

2) ненадання, порушення строків надання інформації за запитом Національної ради у випадках та з підстав передбачених цим Законом;

3) порушення встановлених статтею 26 цього Закону строків подання Національній раді заяв про внесення змін до Реєстру та оновлених відомостей про структуру власності на строк, що не перевищує десяти днів;

4) не розміщення актуальних відомостей про структуру власності на своєму веб-сайті (в разі його наявності);

5) ненадання або невчасне надання відомостей про кількість користувачів його медіа-сервісів із зазначенням сервісів які надаються таким користувачам.

3. До значних порушень відноситься:

1) порушення встановлених статтею 28 цього Закону зобов'язань щодо універсального медіа-сервісу;

2) включення до пакетів телеканалів та радіоканалів телеканалу або

радіоканалу без укладення договору про надання прав з правовласником телеканалу або радіоканалу (у випадку якщо укладення такого договору є обов'язковим);

3) порушення встановлених статтею 40 цього Закону вимог щодо мови у сфері аудіовізуальних медіа;

4) неподання у визначені цим Законом строки заяви про внесення змін до Реєстру (крім змін, які ліцензіат чи реєстрант відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру відповідно до частини восьмої статті 64 цього Закону).

4. До грубих порушень відноситься:

1) надання сервісу доступу до пакетів телеканалів та радіоканалів без реєстрації;

2) включення до пакетів телеканалів та радіоканалів телеканалу або радіоканалу, який не отримав ліцензію або не зареєстрований Національною радою відповідно до вимог статей 50, 63, 66, 122 цього Закону;

3) відсутність системи умовного доступу (батьківського контролю) щодо телеканалів та радіоканалів, доступ дітей до яких має бути обмеженим відповідно до умов їх розповсюдження;

4) невиконання вимог Національної ради щодо приведення структури власності у відповідність до вимог статті 25 цього Закону;

5) подання суб'єктом недостовірних відомостей про структуру власності;

6) відмова у проведенні перевірки;

7) порушення вимог розділу IX цього Закону.

5. За грубі порушення до провайдерів аудіовізуальних сервісів застосовується штраф у розмірі від 10 до 75 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

За значні порушення до провайдерів аудіовізуальних сервісів застосовується штраф у розмірі від 5 до 50 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

За незначні порушення до провайдерів аудіовізуальних сервісів застосовується штраф у розмірі від одного до 25 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

6. Провайдер аудіовізуальних сервісів не несе відповідальності за зміст інформації, що розповсюджується іншими суб'єктами у сфері медіа.

Стаття 114. Відповідальність провайдерів платформ спільного доступу до відео.

1. Національна рада має право застосовувати санкції до провайдерів платформ спільного доступу до відео за такі значні порушення:

1) ненадання, порушення строків надання інформації за обґрунтованим запитом Національної ради у випадках та з підстав передбачених цим Законом;

2) порушення зобов'язань, передбачених частиною першою статті 23 цього Закону;

3) порушення строків внесення змін до Реєстру (у разі добровільної

реєстрації).

2. За значні порушення до провайдерів платформ спільного доступу до відео застосовується штраф у розмірі від 10 до 50 мінімальних заробітних плат на день вчинення порушення.

3. У разі виявлення ознак порушення провайдером платформи спільного доступу до відео вимог, передбачених частиною другою статті 23 цього Закону, Національна рада передає відповідну інформацію до правоохоронних органів та Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини для вжиття заходів, передбачених законодавством у сфері захисту персональних даних.

Стаття 115. Відповідальність постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу

1. Порушення постачальниками електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу, вимог законодавства та/або умов ліцензії, за які Національна рада має право застосовувати санкції, поділяються на:

- 1) незначні;
- 2) значні;
- 3) грубі.

2. До незначних порушень відноситься:

- 1) ненадання, порушення строків надання інформації за обґрунтованим запитом Національної ради у випадках та з підстав передбачених цим Законом;
- 2) порушення встановлених статтею 26 цього Закону строків подання заяв про внесення змін до Реєстру та оновлених відомостей про структуру власності на строк, що не перевищує десяти днів;
- 3) не розміщення актуальних відомостей про структуру власності на своєму веб-сайті (в разі його наявності);
- 4) порушення ліцензіатами строків внесення змін до Реєстру, які ліцензіат відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру відповідно до частини сімнадцятої статті 60 цього Закону.

3. До значних порушень відноситься:

- 1) неподання у визначені цим Законом строки заяви про внесення змін до Реєстру (крім змін, які ліцензіат відповідно до цього Закону самостійно вносить до Реєстру відповідно до частини сімнадцятої статті 60 цього Закону);
- 2) невиконання умов ліцензії;
- 3) здійснення без отримання ліцензії діяльності, яка відповідно до цього Закону може здійснюватися виключно за умови отримання ліцензії.

4. До грубих порушень відноситься:

- 1) неподання Національній раді відомостей про структуру власності, заяв про внесення змін до Реєстру та оновлених відомостей про структуру власності в строки, визначені цим Законом;
- 2) невиконання вимог Національної ради щодо приведення структури власності у відповідність до вимог статті 25 цього Закону;

3) подання суб'єктом недостовірних відомостей про структуру власності;
4) ненадання електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення упродовж 5 днів поспіль;

5) порушення вимог частини другої статті 24 цього Закону;

6) порушення вимог розділу IX цього Закону;

7) відмова у проведенні перевірки.

5. За грубі порушення до постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу застосовується штраф у розмірі 25 відсотків від розміру ліцензійного збору.

За значні порушення до постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу застосовується штраф у розмірі 10 відсотків від розміру ліцензійного збору.

За незначні порушення до постачальників електронних комунікаційних послуг для потреб мовлення з використанням радіочастотного ресурсу застосовується штраф у розмірі 5 відсотків від розміру ліцензійного збору.

6. Постачальник електронних комунікаційних послуг не несе відповідальності за зміст інформації, що розповсюджується іншими суб'єктами у сфері медіа.

Стаття 116. Застосування заходів реагування та санкцій Національною радою

1. У разі вчинення суб'єктом у сфері медіа незначного порушення, Національна рада має право застосувати до такого суб'єкта захід реагування у вигляді припису.

Вчинення суб'єктом у сфері медіа впродовж останніх 365 днів трьох незначних порушень, за які було застосовано захід реагування у вигляді припису і які не були скасовані у визначеному законом порядку, є підставою для застосування санкції у вигляді штрафу.

Вчинення суб'єктом у сфері медіа впродовж останніх 365 днів чотирьох і більше незначних порушення, за які було застосовано захід реагування у вигляді припису і які не були скасовані у визначеному законом порядку, є підставою для застосування санкції у вигляді штрафу у подвійному розмірі.

Застосування заходу реагування у вигляді припису здійснюється Національною радою без проведення перевірки.

2. У разі вчинення суб'єктом у сфері медіа значного порушення, Національна рада застосовує до такого суб'єкта санкцію у вигляді штрафу.

Вчинення суб'єктом у сфері медіа впродовж останніх 365 днів будь-якого другого значного порушення, якщо санкцію, накладену за перше значне порушення, не було скасовано у визначеному законом порядку, є підставою для застосування за друге порушення санкції у вигляді штрафу в подвійному розмірі.

Продовження вчинення суб'єктом у сфері медіа значного порушення, за яке впродовж останніх 365 днів було накладено санкцію у вигляді штрафу, якщо її не було скасовано у визначеному законом порядку, є підставою для застосування щодо суб'єкта другого штрафу у в подвійному розмірі.

Вчинення суб'єктом у сфері медіа впродовж останніх 365 днів будь-якого третього значного порушення або грубого порушення, якщо санкції, накладені за перше та друге значні порушення, не були скасовані у визначеному законом порядку, є підставою для застосування щодо третього значного порушення або грубого порушення санкції у вигляді скасування реєстрації, анулювання ліцензії або заборони поширення онлайн-медіа в Україні.

Продовження вчинення суб'єктом у сфері медіа значного порушення, за яке впродовж останніх 365 днів було двічі накладено санкцію у вигляді штрафу, якщо їх не було скасовано у визначеному законом порядку, є підставою для застосування щодо суб'єкта санкції у вигляді скасування реєстрації, анулювання ліцензії або заборони поширення онлайн-медіа в Україні.

3. У разі вчинення суб'єктом у сфері медіа грубого порушення, Національна рада застосовує до такого суб'єкта санкцію у вигляді штрафу.

Вчинення суб'єктом у сфері медіа впродовж останніх 365 днів будь-якого другого грубого порушення, якщо санкція, накладена за перше грубе порушення не була скасована у визначеному законом порядку, є підставою для застосування щодо другого грубого порушення санкції у вигляді скасування реєстрації, анулювання ліцензії або заборони поширення онлайн-медіа в Україні.

Продовження вчинення суб'єктом у сфері медіа грубого порушення, за яке впродовж останніх 365 днів було накладено санкцію у вигляді штрафу, якщо її не було скасовано у визначеному законом порядку, є підставою застосування до суб'єкта санкції у вигляді скасування реєстрації, анулювання ліцензії або заборони поширення онлайн-медіа в Україні.

4. У рішенні Національної ради щодо застосування до суб'єкта у сфері онлайн-медіа санкції у вигляді штрафу може міститися вимога щодо обмеження доступу до інформації, яка стала підставою для застосування штрафу.

5. У разі вчинення суб'єктом у сфері онлайн-медіа, особу якого не вдалося встановити, грубого порушення, Національна рада застосовує до такого суб'єкта захід реагування у вигляді припису.

Умовами, за яких неможливо встановити особу суб'єкта у сфері онлайн-медіа, яка порушує законодавство у сфері медіа є:

- 1) відсутність особи в Реєстрі;
- 2) неодержання інформації про особу суб'єкта на запит (запити) Національної ради;
- 3) відсутність інформації про особу власника веб-сайту у відкритому доступі або на веб-сайті компанії реєстратора.

У разі невиконання таким суб'єктом припису про припинення грубого порушення, Національна рада звертається до суду з вимогою заборонити поширення онлайн-медіа на території України.

Стаття 117. Звільнення від відповідальності

1. Суб'єкти у сфері медіа та їх працівники не несуть відповідальності за поширення інформації, забороненої цим Законом, а також інформації, що не відповідає дійсності, порушує права і законні інтереси особи, якщо ця

інформація:

1) є дослівним відтворенням матеріалів, опублікованих іншим зареєстрованим медіа або точним за змістом відтворенням матеріалів іноземного медіа з посиланням на них;

2) була отримана у відповідь на запит на інформацію, поданий відповідно до Закону України "Про доступ до публічної інформації", або у відповідь на звернення, подане відповідно до Закону України "Про звернення громадян";

3) містилася в офіційних повідомленнях або одержана від державних органів, органів місцевого самоврядування (в тому числі іноземних) у письмовій формі, в тому числі була оприлюднена на їх веб-сайтах та сторінках на платформах спільного доступу до інформації;

4) є дослівним відтворенням публічних виступів чи повідомлень юридичних осіб, суб'єктів владних повноважень, посадових і службових осіб державних органів, органів місцевого самоврядування, народних депутатів України, кандидатів на виборні посади;

5) поширювалася вперше, без попереднього запису, та містилася у виступах осіб, які не є працівниками відповідного суб'єкта у сфері медіа, якщо працівники такого суб'єкта вжили заходів щодо припинення порушення.

2. Суб'єкти у сфері медіа та їх працівники не несуть відповідальності за поширення інформації, що містить таємницю, яка спеціально охороняється законом, якщо ці відомості не було отримано журналістом незаконним шляхом.

3. Суб'єкти у сфері медіа та їх працівники не несуть відповідальності за поширення інформації з обмеженим доступом, якщо суд встановив, що ця інформація є суспільно необхідною (суспільно значимою).

4. Суб'єкти у сфері онлайн-медіа звільняються від відповідальності за поширення недостовірної інформації, а також інформації, заборона поширення якої передбачена статтями 36, 42 та 119 цього Закону, якщо така інформація була поширена користувачами у розділах для коментування чи розміщення користувацьких публікацій на веб-сайті чи веб-сторінці такого медіа, за умови, що суб'єкт у сфері онлайн-медіа обмежив доступ до такої інформації впродовж трьох робочих днів з моменту отримання відповідної скарги чи припису Національної ради.

5. Звільнення від відповідальності за поширення інформації може бути передбачено також іншими законами України.

РОЗДІЛ ІХ.

ОБМЕЖЕННЯ ПОВ'ЯЗАНІ ЗІ ЗБРОЙНОЮ АГРЕСІЄЮ

Стаття 118. Дія розділу в часі

1. Обмеження, передбачені цим Розділом ІХ, діють з моменту визнання Верховною Радою України певної держави державою-агресором (державою-окупантом) та до моменту прийняття Верховною Радою України рішення про скасування зазначеного статусу. У випадку правонаступництва щодо держави агресора (держави-окупанта) передбачені цим розділом обмеження стосуються

всіх суб'єктів, що є правонаступниками держави-агресора (держави-окупанта) до моменту прийняття Верховною Радою України рішення про скасування зазначеного статусу.

Стаття 119. Обмеження щодо змісту інформації у медіа, пов'язані зі збройною агресією

1. Суб'єктам у сфері аудіовізуальних, друкованих та онлайн-медіа забороняється поширювати:

1) матеріали, що містять популяризацію або пропаганду органів держави-агресора (держави-окупанта), її посадових осіб, осіб та організацій, що контролюються державою-агресором (державою-окупантом), та їх окремих дій, що виправдовують чи визнають правомірною збройну агресію, анексію, окупацію території України, зокрема і публічне заперечення зазначених дій;

2) недостовірні матеріали щодо збройної агресії та діянь держави-агресора (держави-окупанта), її посадових осіб, осіб та організацій, що контролюються державою-агресором (державою-окупантом), у разі, якщо наслідком цього є розпалювання ворожнечі та ненависті або заклики до насильницької зміни, повалення конституційного ладу чи порушення територіальної цілісності чи конституційного ладу;

3) програми та матеріали (крім інформаційних та інформаційно-аналітичних), серед учасників яких є особи, внесені до Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України, який затверджує Національна рада в порядку, визначеному статтею 126 цього Закону.

2. Забороняється виключно позитивне висвітлення діяльності органів влади держави-агресора (держави-окупанта), з метою їх популяризації. Інформація про їх діяльність має подаватися за дотримання принципів достовірності та збалансованості.

3. Особливості розповсюдження і демонстрування фільмів та ознаки і критерії для програм, що містять популяризацію органів держави-агресора (держави-окупанта), регулюються Законом України «Про кінематографію».

Стаття 120. Обмеження щодо структури власності та фінансування медіа під час збройної агресії

1. Суб'єктом у сфері медіа в Україні не може бути:

1) фізична особа, яка є громадянином держави-агресора (держави-окупанта) за виключенням осіб, що мають дозвіл на тимчасове або постійне проживання в Україні;

2) юридична особа, зареєстрована у державі-агресорі (державі-окупанті) або з місцезнаходженням в такій державі;

3) юридична особа, в якій кінцевим бенефіціарним власником, ключовим учасником чи власником істотної участі на будь-якому рівні ланцюга володіння корпоративними правами є особа, яка є громадянином або резидентом держави-агресора (держави-окупанта), чи юридична особа, зареєстрована в такій державі

або з місцезнаходженням в такій державі;

4) юридична особа, що отримує фінансування (кредити, займи, позики, інвестиції, внески спонсорів, благодійні внески, іншу фінансову допомогу) від фізичних осіб, що є громадянами держави-агресора (держави-окупанта), юридичних осіб, зареєстрованих в такій державі або з місцезнаходженням в такій державі

2. Національна рада відмовляє у реєстрації та не допускає до участі у конкурсі на отримання ліцензії суб'єктів, визначених частиною першої цієї статті.

3. У разі, якщо суб'єкти, визначені частиною першою цієї статті, є ліцензіатами, Національна рада звертається до суду з позовом про анулювання ліцензії впродовж одного місяця з дня виявлення відповідних відомостей у порядку, визначеному цим Законом.

4. Національна рада, як виняток, може дозволити реєстрацію та/або не скасовувати її та допустити до участі у конкурсі на отримання ліцензії та/або не анулювати ліцензію суб'єктів, визначених частиною першою цієї статті, причому відповідне рішення має бути належно обґрунтованим та враховувати інтереси забезпечення інформаційної безпеки України.

5. Рішення, передбачене частиною третьою цієї статті, може бути переглянуте Національною радою у випадку надання відповідними суб'єктами відомостей про приведення структури власності та механізмів фінансування у відповідність з законодавством України.

Стаття 121. Обмеження щодо реєстрації іноземних лінійних медіа

1. Національна рада відмовляє в реєстрації іноземного лінійного медіа або скасовує її у разі виявлення однієї з таких обставин:

1) таке медіа зареєстроване в державі-агресорі (державі-окупанті);

2) кінцевим бенефіціарним власником, ключовим учасником чи власником істотної участі на будь-якому рівні ланцюга володіння корпоративними правами такого медіа є особа, зазначена у частині першій статті 120 цього Закону;

3) виявлено ознаки, що редакційний контроль щодо такого медіа здійснюється особами, зазначеними у частині першій статті 120 цього Закону.

2. Рішення про скасування реєстрації іноземного лінійного медіа ухвалюється Національною радою впродовж 7 робочих днів з дня виявлення обставин, визначених частиною першою цієї статті.

3. Національна рада, як виняток, може зареєструвати або не скасовувати реєстрацію іноземного лінійного медіа попри виявлення обставин, визначених частиною першою цієї статті, причому відповідне рішення має бути належно обґрунтованим та враховувати інтереси забезпечення інформаційної безпеки України.

Стаття 122. Видача тимчасових дозволів на мовлення

1. З метою протидії інформаційній агресії Національна рада надає дозволи

на тимчасове мовлення на територіях з особливим режимом мовлення строком на один рік на позаконкурсних засадах та безоплатній основі.

Для цілей цього Закону територіями з особливим режимом мовлення є райони України, що межують з тимчасово окупованою територією України (Автономною Республікою Крим та містом Севастополем), райони Донецької і Луганської областей, прикордонні райони, що межують з територією держави-агресора (держави-окупанта), а також прикордонні райони, що межують з територією інших країн, з яких шляхом ефірного мовлення поширюються програми держави-агресора (держави-окупанта).

2. Національна рада самостійно визначає умови дозволу на тимчасове мовлення, затверджує їх відповідним рішенням та оприлюднює на своєму веб-сайті впродовж трьох робочих днів після прийняття такого рішення.

3. Заявник подає заяву на отримання дозволу на тимчасове мовлення через електронний кабінет. Під час подання заяви заявник вказує відомості, передбачені статтею 63 цього Закону, з урахуванням особливостей, визначених умовами дозволу.

4. Дозвіл на тимчасове мовлення надає мовнику право здійснювати відповідну діяльність, в тому числі з використанням радіочастотного ресурсу України, за умови наявності у володільців радіоелектронних засобів передбачених законом дозволів на їх експлуатацію.

5. Національна рада може видати дозвіл на тимчасове мовлення повторно за умови перегляду Національною радою умов дозволу та з урахуванням фактичних обставин, що визначають необхідність видачі дозволів на тимчасове мовлення на конкретній території.

6. Дія дозволу на тимчасове мовлення припиняється впродовж одного місяця з припинення дії в часі цього Розділу.

7. Національна рада затверджує порядок видачі та анулювання дозволу на тимчасове мовлення.

Стаття 123. Заборона поширення іноземного аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення на території України

1. Національна рада в інтересах забезпечення інформаційної безпеки України та за наявності підстав, визначених частиною другою цієї статті, має право звернутися до суду з вимогою про заборону поширення іноземного аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення на території України.

2. Підставами для заборони поширення іноземного аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення на території України є виявлення Національною радою однієї з таких обставин:

1) суб'єкт у сфері іноземних аудіовізуальних медіа на замовлення зареєстрований в державі-агресорі (державі-окупанті) або має місцезнаходження в такій державі;

2) кінцевим бенефіціарним власником, ключовим учасником чи власником істотної участі на будь-якому рівні ланцюга володіння корпоративними правами такого суб'єкта є особа, зазначена у частині першій статті 120 цього Закону;

3) медіа-сервіси, що надаються таким суб'єктом, повністю або переважно спрямовані на територію та аудиторію держави-агресора (держави-окупанта).

3. Національна рада впродовж 30 робочих днів з дня виявлення обставин, передбачених частиною другою цієї статті, ухвалює рішення про звернення до суду з вимогою про заборону поширення іноземного аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення на території України, якщо таке поширення створює загрозу інтересам забезпечення інформаційної безпеки України. Таке рішення має містити посилання на відповідну підставу та обґрунтування необхідності застосування такого заходу з огляду на інтереси забезпечення інформаційної безпеки України. За відсутності обґрунтування необхідності забезпечення інформаційної безпеки України Національна рада не може прийняти рішення про звернення до суду з вимогою про заборону поширення іноземного аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення на території України.

4. Заборона поширення іноземного аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення на території України здійснюється, зокрема, шляхом зобов'язання провайдерів (операторів) телекомунікацій обмежити доступ користувачів до відповідних сервісів.

5. У разі прийняття Верховною Радою України рішення про скасування визнання відповідної держави державою-агресором (державою-окупантом), рішення про заборону поширення іноземного аудіовізуального медіа-сервісу на замовлення на території України втрачають законну силу.

Стаття 124. Інші обмеження щодо діяльності суб'єктів у сфері медіа під час збройної агресії

1. До європейського та національного продукту не може відноситися програма, в тому числі фільм, якщо щонайменше один виробник, продюсер чи особа, за рахунок якої здійснено фінансування виробництва, є:

1) фізичною особою, яка є громадянином держави-агресора (держави-окупанта), за виключенням осіб, що мають дозвіл на тимчасове або постійне проживання в Україні;

2) юридичною особою, зареєстрованою у державі-агресорі (державі-окупанті) чи з місцезнаходженням в такій державі, або;

3) юридичною особою, в якій кінцевим бенефіціарним власником, ключовим учасником чи власником істотної участі на будь-якому рівні ланцюга володіння корпоративними правами є особа, яка є громадянином або резидентом держави-агресора (держави-окупанта), чи юридична особа, зареєстрована в такій державі або з місцезнаходженням в такій державі.

2. На час, визначений статтею 118 цього Закону, реєстрація суб'єктів у сфері друкованих медіа, є обов'язковою і здійснюється в порядку, визначеному статтею 63 цього Закону.

Стаття 125. Медіа Міністерства оборони України та військово-цивільних адміністрацій

1. Міністерство оборони України та військово-цивільні адміністрації можуть створювати суб'єктів у сфері аудіовізуальних медіа для задоволення інформаційних потреб населення територій з особливим режимом мовлення. Діяльність таких медіа здійснюється на підставі тимчасових дозволів на мовлення.

2. Міністерство оборони України може засновувати друковані медіа (суб'єктів у сфері друкованих медіа) на час, визначений статтею 118 цього Закону. Фінансування діяльності такого друкованого медіа здійснюється за рахунок коштів державного бюджету.

Інформація, що поширюється у такому друкованому медіа, має відповідати засадам достовірності, збалансованості, повноти та неупередженості. Поширення реклами політичних партій, виборчих блоків, інформації про діяльність їх керівників та членів, що має агітаційний характер, забороняється.

Впродовж трьох місяців після прийняття Верховною Радою України рішення про скасування визнання певної держави державою-агресором (державою-окупантом), Міністерство оборони України має привести друковане медіа у відповідність до вимог цього Закону.

Стаття 126. Перелік осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України

1. Національна рада затверджує та оновлює Перелік осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України (далі – Перелік). Оновлення Переліку здійснюється шляхом внесення змін та/або доповнень до попередньої редакції Переліку у разі виникнення підстав, визначених частинами другою та восьмою цієї статті.

2. До Переліку включаються фізичні особи - нерезиденти, щодо яких:

а) відкрито кримінальне провадження щодо вчинення ними злочинів проти основ національної безпеки, злочинів проти миру, людства та міжнародного правопорядку;

б) застосовані персональні спеціальні економічні чи інші обмежувальні заходи, передбачені Законом України «Про санкції»;

3. Фізичні особи включаються до переліку за ініціативою Національної ради чи на підставі звернень Ради національної безпеки і оборони України, Служби безпеки України та центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах культури та мистецтв.

4. У Переліку зазначається така інформація про особу:

1) ім'я, що залежно від національних традицій може складатися з прізвища, власного імені та по батькові;

2) громадянство (за відсутності відомостей про громадянство – інформація про відсутність в особі громадянства України);

3) вид діяльності (рід занять, за наявності);

4) підстави для включення особи до Переліку (за ініціативою Національної ради чи за зверненням органів, зазначених в частині третій цієї статті);

- 5) дата прийняття рішення про включення особи до Переліку;
- 6) строк, на який особу включено до Переліку;
- 7) дата та підстави виключення особи з Переліку згідно з частиною восьмою цієї статті.

5. У разі наявності підстав, визначених частиною другою цієї статті, будь-який суб'єкт з визначених у частині третій цієї статті надсилає до Національної ради звернення про включення особи (осіб) до Переліку. У зверненні зазначається:

- 1) підстава для включення особи до Переліку згідно з частиною другою цієї статті;

- 2) відомості, що ідентифікують особу, яку пропонується включити до Переліку: ім'я, що залежно від національних традицій може складатися з прізвища, власного імені та по батькові, творчий псевдонім, дата народження, громадянство (за відсутності відомостей про громадянство - інформація про відсутність в особі громадянства України), вид діяльності (рід занять, за наявності). За відсутності перерахованих відомостей використовуються інші дані, що дають змогу ідентифікувати відповідну особу;

- 3) строк, на який особу пропонується включити до Переліку.

6. Особа, щодо якої рішенням Ради національної безпеки і оборони, введеним в дію відповідним Указом Президента України, застосовані санкції, включається до Переліку на строк застосування санкцій.

7. Національна рада на найближчому засіданні розглядає звернення та ухвалює рішення щодо включення чи не включення особи до Переліку.

8. Особа виключається з Переліку у разі:

- 1) набрання законної сили рішенням суду про виключення особи з Переліку;

- 2) закінчення строку, на який особа була включена до Переліку;

- 3) закриття кримінального провадження, що було підставою для включення особи до Переліку, або набрання законної сили виправдувальним вироком суду щодо такої особи.

9. Національна рада на найближчому засіданні після виникнення підстав, визначених частиною восьмою цієї статті, ухвалює рішення про виключення особи з Переліку чи про продовження строку, на який особа була включена до Переліку.

10. Рішення Національної ради про затвердження та оновлення Переліку оприлюднюються на веб-сайті Національної ради в порядку, передбаченому статтею 87 цього Закону.

РОЗДІЛ X. ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування, крім випадків передбачених цим Розділом X.

2. Положення частини третьої статті 39 цього Закону в частині обсягу програм незалежних студій-виробників для телеканалів набирають чинність з 1

січня 2026 року. З 1 січня 2024 року до 1 січня 2026 року, частина третя статті 39 цього Закону діє в такій редакції:

«Для телеканалів європейський продукт, створений незалежними студіями-виробниками, має становити не менше 5% від загального тижневого обсягу мовлення, за виключенням часу, присвяченого новинам, рекламній інформації та трансляції спортивних подій.

Не менше половини таких програм мають бути створені впродовж попередніх п'яти років.»

3. Положення частини першої статті 40 цього Закону в частині обсягів програм державною мовою набирають чинність з 17 липня 2024 року. До 17 липня 2024 року, пункти 1-2 частини першої статті 40 цього Закону діють в такій редакції:

«1) для телеканалів загальнонаціональної і регіональної категорій мовлення, - не менше 75 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин);

2) для телеканалів місцевої категорії мовлення, - не менше 60 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин).»

4. Положення частини другої статті 40 цього Закону в частині обсягів програм державною мовою набирають чинність з 17 липня 2024 року. До 17 липня 2024 року, пункти 1-2 частини другої статті 40 цього Закону діють в такій редакції:

«1) для телеканалів, програми яких ретранслюються провайдерами аудіовізуальних сервісів на території виключно однієї області, - не менше 60 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин);

3) для телеканалів, які не підпадають під дію пункту 1 частини другої цієї статті, - не менше 75 відсотків від загальної тривалості програм (або їх частин).»

5. Положення пункту третього частини третьої статті 40 цього Закону в частині обсягу ведення програм державною мовою набирають чинність з 17 липня 2024 року. До 17 липня 2024 року пункт третій частини третьої статті 40 цього Закону діє в такій редакції:

«3) забезпечувати не менше 60 відсотків добового обсягу ведення програм, у тому числі новинно-аналітичних блоків, розважальних програм (дикторами, ведучими радіопрограм) державною мовою.

Обсяг частки пісень державною мовою або іноземними мовами, які є офіційними мовами Європейського Союзу, визначається в програмній концепції радіомовника.»

6. Положення частини четвертої статті 40 цього Закону в частині обсягів програм державною мовою набирають чинність з 17 липня 2024 року. До 17 липня 2024 року, частина четверта статті 40 цього Закону діє в такій редакції:

«4. Тижневий обсяг програм новин державною мовою телемовника або радіомовника, який є ліцензіатом або реєстрантом, має становити не менше 75 відсотків загальної тривалості всіх програм новин, поширених таким мовником у кожному проміжку часу між 07.00 та 18.00 і між 18.00 та 22.00.»

7. Пункт 2 частини восьмої статті 40 цього Закону втрачає чинність з 17 липня 2024 року.

8. Положення частини дванадцятої статті 40 цього Закону в частині розміру частки програм, виконаних державною мовою, набирають чинність через три роки з дня набрання чинності цим Законом. Через один рік з дня набрання чинності цим Законом частка програм, передбачених частиною дванадцятою статті 40 цього Закону має становити 10 відсотків, через два роки з дня набрання чинності цим Законом – 15 відсотків.

9. Положення частини чотирнадцятої статті 40 цього Закону в частині обсягу частки телеканалів та радіоканалів державною мовою у пакетах, доступ до яких надається користувачам провайдерами аудіовізуальних сервісів, набирають чинності через два роки з дня набрання чинності цим Законом. Через рік з дня набрання чинності цим Законом обсяг частки телеканалів та радіоканалів державною мовою у пакетах, доступ до яких надається користувачам провайдерами аудіовізуальних сервісів, має становити 50 відсотків.

10. Пункт 4 частини третьої статті 22, частина п'ята статті 26, частина четверта статті 52, частина друга статті 59, частина перша та сімнадцята статті 60, частина сьома статті 63, частина п'ята та восьма статті 64, частина третя статті 66, частина третя статті 122 цього Закону в частині подання інформації, документів та заяв через електронний кабінет набувають чинності з моменту ухвалення рішення Національної ради про введення в експлуатацію електронного кабінету. До введення в експлуатацію електронного кабінету відповідні інформація, документи та заяви подаються до Національної ради у письмовій формі або із застосуванням системи електронного документообігу в органах державної влади.

11. Частина четверта статті 58, частина тринадцята статті 59, частина шістнадцята статті 60 в частині отримання витягів з Реєстру через електронний кабінет набувають чинності з моменту ухвалення рішення Національної ради про введення в експлуатацію електронного кабінету. До введення в експлуатацію електронного кабінету витяг з Реєстру видається ліцензіату Національною радою у друкованій формі за підписами уповноважених посадових осіб Національної ради, скріпленими печаткою Національної ради.

12. До приведення законодавства у відповідність із цим Законом акти законодавства застосовуються в частині, що не суперечить цьому Закону.

13. До затвердження Національною радою методики обліку кількості користувачів медіа-сервісів провайдерів аудіовізуальних сервісів та порядку подання цієї інформації Національній раді провайдери аудіовізуальних сервісів подають інформацію щодо кількості користувачів медіа-сервісів, передбачену пунктом 4 частини третьої статті 22, у довільній формі.

14. Впродовж шести місяців з дня набрання чинності цим Законом суб'єкти у сфері медіа, структура власності яких не відповідає вимогам цього Закону, зобов'язані привести структуру власності у відповідність до вимог цього Закону.

15. За виключенням випадку, передбаченого пунктом 16 цих Перехідних положень, ліцензії, видані Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення до введення в дію цього Закону, діють до закінчення визначеного в них строку дії.

Для ліцензіата, який отримав ліцензію до моменту набрання чинності цим Законом, умовами такої ліцензії є вимоги до обсягів інформаційних, освітніх та дитячих програм (якщо вони передбачені в ліцензії на момент набрання чинності цим Законом).

Після закінчення строку дії такої ліцензії, суб'єкт має право здійснювати відповідну діяльність після проходження процедури продовження ліцензії або реєстрації у порядку, встановленому цим Законом.

При продовженні ліцензії, що була отримана до моменту набрання чинності цим Законом, Національна рада має право відмовити у продовженні ліцензії, якщо до ліцензіата до набрання чинності цим Законом за останній період дії ліцензії було застосовано дві і більше санкції (попередження та\або штраф), що не були скасовані у встановленому законом порядку.

При реєстрації в порядку, визначеному цим Законом, суб'єкта, який до набрання чинності цим Законом був ліцензіатом, Національна рада має право відмовити у реєстрації, якщо до заявника до набрання чинності цим Законом за останній період дії ліцензії було застосовано дві і більше санкції (попередження та\або штраф), що не були скасовані у встановленому законом порядку.

16. Впродовж десяти місяців з дня набрання чинності цим Законом суб'єкти, які на момент набрання чинності цим Законом мали ліцензію (ліцензії) провайдера програмної послуги багатоканальної телемережі у стандарті DVB-T/DVB-T2 зобов'язані подати заяву з дотриманням вимог, визначених статтею 52 цього Закону. Національна рада, за умови надання всієї необхідної інформації та документів, визначених статтею 52 Закону невідкладно, але не пізніше 59 днів з дня отримання заяви видає такому суб'єкту ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення на позаконкурсних засадах без стягнення ліцензійного збору.

У випадку, якщо на момент набрання чинності цим Законом, строк дії ліцензії провайдера програмної послуги багатоканальної телемережі стандарті DVB-T/DVB-T2 не спливає, проте останній день дії ліцензії спливає раніше однорічного строку з дня набрання чинності цим Законом, дія такої ліцензії вважається автоматично продовженою на 364 календарних дні, що обраховуються від дати набрання чинності цим Законом.

Дія ліцензії провайдера програмної послуги багатоканальної телемережі стандарті DVB-T/DVB-T2 припиняється одночасно з видачею відповідної ліцензії на постачання послуг для потреб мовлення або у випадку, якщо по закінченні року з дня набрання чинності цим Законом суб'єкт не подав відповідної заяви.

17. Впродовж року з дня набрання чинності цим Законом суб'єкти у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа, що діють на момент набрання чинності цим Законом, проходять реєстрацію з дотриманням вимог статті 61 цього Закону. Плата за таку реєстрацію не стягується.

18. Впродовж року з дня набрання чинності цим Законом та з урахуванням дії в часі Розділу IX цього Закону суб'єкти у сфері друкованих медіа, що діють на момент набрання чинності цим Законом на підставі свідоцтв про реєстрацію друкованих засобів масової інформації, проходять реєстрацію з дотриманням вимог статті 61 цього Закону. Плата за таку реєстрацію не стягується. Після

спливу цього строку свідоцтва про реєстрацію друкованих засобів масової інформації втрачають чинність.

19. Впродовж року з дня набрання чинності цим Законом інформаційні агентства, що діють на момент набрання чинності цим Законом на підставі свідоцтв про державну реєстрацію інформаційного агентства як суб'єкта інформаційної діяльності, можуть пройти реєстрацію як суб'єкти у сфері друкованих медіа або як суб'єкти у сфері онлайн-медіа з дотриманням вимог статті 61 цього Закону. Плата за таку реєстрацію не стягується. Після спливу цього строку свідоцтва про державну реєстрацію інформаційного агентства як суб'єкта інформаційної діяльності втрачають чинність.

20. Впродовж шести місяців з дня набрання чинності цим Законом провайдери аудіовізуальних сервісів чи інші особи, які уповноважені іноземними лінійними медіа, зобов'язані подати до Національної ради заяви про реєстрацію іноземних лінійних медіа в порядку, передбаченому цим Законом. Впродовж цього строку провайдери аудіовізуальних сервісів вправі включати до пакетів телеканалів та радіоканалів іноземні лінійні медіа, включені рішеннями Національної ради до набрання чинності цим Законом до Переліку іноземних програм, зміст яких відповідає вимогам Європейської конвенції про трансграничне телебачення і законодавства України.

21. Інформація про суб'єктів у сфері медіа, створена та внесена до набрання чинності цим Законом до реєстрів Національної ради, створених за законодавством, що діяло до набрання чинності цим Законом, підлягає перенесенню Національною радою до Реєстру суб'єктів у сфері медіа, створеного відповідно до вимог цього Закону, у обсязі відповідно до цього Закону.

22. Набрання чинності цим Законом не є підставою для припинення повноважень членів Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення.

23. У разі, якщо положення цього Закону передбачають затвердження Національною радою після розробки спільно з органом спільного регулювання певних вимог та критеріїв, до їх затвердження Національна рада при застосуванні відповідних положень має керуватися винятково нормами Закону, з урахуванням попередньої практики застосування аналогічних норм законодавства.

24. Звернення про створення органу спільного регулювання, передбачене частинами другою та третьою статті 93 цього Закону може бути подане не раніше, ніж через шість місяців після набуття чинності цим Законом. Звернення, які надійдуть до Національної ради до спливу цього строку, Національна рада залишає без розгляду.

25. До затвердження Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України, заборона на поширення інформації, передбачена пунктом третім частини першої статті 119 цього Закону, поширюється на програми та матеріали (крім інформаційних та інформаційно-аналітичних), серед учасників яких є особи, внесені до Переліку осіб, які створюють загрозу національній

безпеці, оприлюдненого на веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв.

Перелік осіб, які створюють загрозу національній безпеці, оприлюднений на веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв, втрачає чинність по завершенню періоду, зазначеного в підпункті 1 пункту 32 Перехідних положень цього Закону.

26. У цілях застосування цього Закону враховується, що станом на день його прийняття державою-агресором (державою-окупантом) є Російська Федерація.

27. Визнати такими, що втратили чинність:

1) Закон України "Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, № 1, ст. 1);

2) Закон України "Про телебачення і радіомовлення" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 10, ст. 43; 2006, № 18, ст.155).

3) Закон України "Про інформаційні агентства" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 13, ст. 83);

4) Закон України "Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 48, ст.296);

5) Закон України "Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 49, ст. 299).

28. Внести зміни до таких законів України:

29.1. у тексті Господарського процесуального кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 1992, № 6, ст.56) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.2. у Земельному кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2002, № 3, ст.27):

1) частину другу статті 92 доповнити пунктом "є" такого змісту:

"є) акціонерне товариство "Національна суспільна телерадіокомпанія України", утворене відповідно до Закону України "Про Суспільні медіа України";

2) у тексті кодексу слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.3. у частині третій статті 112 Господарського кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2003, № 18, № 19-20, № 21-22, ст.144) слова «засобів масової інформації,» замінити словами «суб'єктів у сфері медіа (з урахуванням обмежень, встановлених Законом України «Про медіа»),»;

29.4. у тексті Цивільного кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2003, № 40-44, ст.356) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.5. у тексті Кримінально-виконавчого кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2004, № 3-4, ст. 21) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.6. у тексті Цивільного процесуального кодексу України (Відомості

Верховної Ради України, 2004, № 40-41, 42, ст.492) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.7. у Кодексі адміністративного судочинства України (Відомості Верховної Ради України, 2005, №№ 35-37, ст. 446):

1) доповнити частину першу статті 19 пунктом шістнадцять наступного змісту:

«16) спорах щодо здійснення державного регулювання, нагляду і контролю у сфері медіа»;

2) абзац четвертий пункту 2 частини першої статті 20 викласти у такій редакції:

«оскарження дій чи бездіяльності суб'єктів у сфері медіа, підприємств, установ, організацій, їх посадових та службових осіб, творчих працівників суб'єктів у сфері медіа, що порушують законодавство про вибори та референдум»;»;

3) у статті 272:

а) доповнити частину другу після цифр 280-288 цифрами 289²;

б) доповнити частину четверту після цифри 288, цифрами 289² виклавши в такій редакції: «Судові рішення суду апеляційної інстанції у справах, визначених статтями 280, 281, 287, 288 та 289² цього Кодексу, можуть бути оскаржені до суду касаційної інстанції.»;

4) у статті 275:

а) назву статті викласти у такій редакції:

«Стаття 275. Особливості провадження у справах щодо оскарження рішень, дій або бездіяльності органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, суб'єктів у сфері медіа, підприємств, установ, організацій, їхніх посадових та службових осіб, творчих працівників суб'єктів у сфері медіа, які порушують законодавство про вибори та референдум»;

б) частину першу викласти у наступній редакції:

«1. Право оскаржувати рішення, дії чи бездіяльність органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, суб'єктів у сфері медіа, підприємств, установ, організацій, їхніх посадових та службових осіб, творчих працівників суб'єктів у сфері медіа, що порушують законодавство про вибори та референдум, мають виборча комісія, кандидат, партія (блок), місцева організація партії, які є суб'єктами відповідного виборчого процесу, комісія з референдуму, ініціативна група референдуму, інші суб'єкти ініціювання референдуму.»;

в) друге речення частини третьої викласти у такій редакції:

«Позовна заява щодо дій чи бездіяльності суб'єктів у сфері медіа, підприємств, установ, організацій, їхніх посадових та службових осіб, творчих працівників суб'єктів у сфері медіа, що порушують законодавство про вибори та референдум, подається до місцевого загального суду як адміністративного суду за їхнім місцезнаходженням.»;

г) частину шосту викласти у такій редакції:

«6. У разі встановлення судом при розгляді виборчого спору порушення суб'єктом у сфері медіа вимог закону про вибори суд невідкладно повідомляє про це Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення,

Центральну виборчу комісію, відповідну територіальну (окружну) виборчу комісію.»;

5) доповнити статтею 289² такого змісту:

«289². Особливості провадження у справах щодо здійснення державного регулювання, нагляду і контролю у сфері медіа.

1. Справи щодо здійснення державного регулювання, нагляду і контролю у сфері медіа розглядаються окружним адміністративним судом, територіальна юрисдикція якого поширюється на місто Київ.

2. Питання про відкриття провадження в адміністративній справі суд вирішує не пізніше наступного дня з дня надходження позовної заяви. Про подання позовної заяви та відкриття провадження в адміністративній справі суд повідомляє відповідача за допомогою кур'єра, телефону, факсу, електронної пошти чи іншого технічного засобу зв'язку не пізніше наступного дня після відкриття провадження у справі.

3. Адміністративні справи, визначені цією статтею, розглядаються судом впродовж тридцяти днів з дня подання позовної заяви.

4. У випадках реальної загрози інтересам національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення і за наявності обґрунтованих підстав та відповідного клопотання в адміністративному позові (заяві) органу, який здійснює державне регулювання у сфері медіа, суд розглядає адміністративну справу впродовж двох днів з дня подання позовної заяви.

5. Апеляційні та касаційні скарги на судові рішення у адміністративних справах, визначених цією статтею, можуть бути подані впродовж десяти днів з дня його проголошення.

6. Суд апеляційної та касаційної інстанції розглядає справу у десятиденний строк після закінчення строку на апеляційне, касаційне оскарження з повідомленням учасників справи.

7. Рішення суду у адміністративних справах, визначених цією статтею, складається і підписується у день його ухвалення згідно з правилами, передбаченими статтями 243, 250 цього Кодексу, без права суду відкласти складання повного рішення.

Копії повного рішення видаються особам, які брали участь у справі негайно після проголошення такого рішення.

8. У разі, якщо неможливо ідентифікувати особу, яка порушує законодавство у сфері медіа, суд може за заявою органу, який здійснює державне регулювання у сфері медіа, встановити факт порушення та вжити заходів, визначених законодавством. Така заява розглядається за правилами Кодексу адміністративного судочинства України з особливостями визначеними даною статтею.»;

б) у тексті кодексу слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.8. у частині другій статті 96 Повітряного кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2011, № 48-49, ст.536) слова "засобах масової інформації" замінити словом "медіа";

29.9. у тексті Кодексу цивільного захисту України (Відомості Верховної Ради України, 2013, № 34-35, ст.458) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.10. у Виборчому кодексі України (Виборчий кодекс України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2020, № 7, № 8, № 9, ст.48):

1) доповнити статтю 23 частиною восьмою такого змісту:

«8. Журналістам та іншим працівникам суб'єктів у сфері медіа, які займаються підготовкою інформації для медіа, гарантується безперешкодний доступ на всі публічні заходи, пов'язані з усіма типами виборами, а на засідання виборчих комісій та на виборчу дільницю у день голосування (повторного голосування) - на умовах, визначених цим Кодексом. Виборчі комісії, органи державної влади, органи влади Автономної Республіки Крим та органи місцевого самоврядування, посадові і службові особи цих органів зобов'язані в межах своїх повноважень і компетенції надавати їм інформацію щодо ходу підготовки і проведення виборів.»;

2) в частині четвертій статті 48 слова «електронних (аудіовізуальних) та друкованих засобів масової інформації» замінити словами «аудіовізуальних та друкованих медіа»;

3) в статті 49:

а) назву статті викласти у такій редакції:

«Стаття 49. Засади участі медіа в інформаційному забезпеченні виборів»;

б) частину другу, третю та четверту викласти у такій редакції:

«2. Медіа поширюють повідомлення про перебіг виборчого процесу, події, пов'язані з виборами, базуючись на засадах достовірності, повноти, збалансованості та неупередженого подання.

Медіа поширюють повідомлення про перебіг виборчого процесу, події, пов'язані із виборами відповідно до засад визначених абзацом першим цієї частини статті, якщо:

- інформація про вибори висвітлюється без перекручування, відповідно до фактів;

- інформація про суб'єктів відповідного виборчого процесу поширюється без надання необґрунтованих переваг;

- збалансовано поширюється інформація про кандидатів та партій – суб'єктів відповідного виборчого процесу та висвітлюються коментарі кандидатів та партій – суб'єктів відповідного виборчого процесу;

- інформація становить суспільний інтерес (є суспільно необхідною інформацією).

Суб'єкти у сфері лінійних аудіовізуальних медіа самостійно визначають кількість ефірного часу, присвяченого висвітленню фактів та подій, пов'язаних з виборчим процесом.

3. Суб'єкти у сфері лінійних аудіовізуальних медіа мають право створювати та поширювати у прямому ефірі програми за участю кандидатів, представників партій (організацій партій) - суб'єктів виборчого процесу, їх уповноважених, довірених осіб у формі передвиборних дебатів чи дискусій. Такі програми повинні бути організовані у цикл програм однакового формату з метою

дотримання принципу рівних умов та рівного доступу.

Суб'єкт у сфері лінійних аудіовізуальних медіа, який має намір поширювати зазначені програми, оприлюднює відповідну пропозицію, в якій зазначаються формат програми, строк, впродовж якого необхідно надати згоду на участь у програмі, та вартість участі у такій програмі.

Формат програми (циклу програм) включає: порядок визначення учасників програми за участю представників двох або більше кандидатів чи партій - за згодою учасників, за жеребкуванням тощо; тривалість програми та обсяг ефірного часу, що надається для виступів кожному з учасників; наявність інших присутніх у студії під час програми (експерти, журналісти, аудиторія в студії тощо), їх роль та порядок їх обрання чи визначення; регламент та правила поведінки учасників програми; тема обговорення або порядок її визначення; умови поширення під час програми іншої інформації (результатів опитування думки громадян, інтерактивного голосування, статистичних відомостей, освітньої та довідкової інформації, концертних виступів тощо); інші умови створення програми.

Вартість участі у програмі є однаковою для всіх суб'єктів виборчого процесу і визначається відповідно до обсягу ефірного часу, що надається кожному з учасників програми.

Обсяг ефірного часу, що надається учасникам програми для участі в дискусії або для відповіді на запитання, повинен визначатися за однаковими правилами.

Суб'єкти у сфері лінійних аудіовізуальних медіа, крім створення та поширення передвиборних дебатів, з дотриманням вимог частини 2 цієї статті мають право створювати та поширювати у прямому ефірі програми в інших форматах за участі осіб, які мають статус суб'єктів виборчого процесу або їх представників у виборчому процесі. В таких програмах забороняється передвиборна агітація, у тому числі використання символіки (гімн, прапор, розпізнавальний знак, девіз) або логотипів партій - суб'єктів відповідного виборчого процесу та передвиборних слоганів, гасел кандидатів, партій (організацій партій) - суб'єктів відповідного виборчого процесу, заклики голосувати за або проти суб'єкта виборчого процесу.

4. Нагляд та контроль за дотриманням вимог цього Кодексу в частині участі медіа в інформаційному забезпеченні виборів, а також при проведенні передвиборної агітації здійснює Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення.

При здійсненні такого нагляду та контролю можуть використовуватися матеріали моніторингу, надані громадськими організаціями, до статутної діяльності яких належать питання виборчого процесу та спостереження за ним.

У разі виявлення порушень за результатами здійснення такого нагляду та контролю Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення вживає заходів, передбачених чинним законодавством.

Національна рада з питань телебачення і радіомовлення може укласти угоди та меморандуми з власниками платформ спільного доступу до інформації (в тому числі – іноземними). Такими угодами та меморандумами, зокрема, може

бути передбачено забезпечення вимог та обмежень щодо інформації, що поширюється на платформах спільного доступу до інформації та доступна на території України, механізми співрегулювання, співпраця у сфері протидії поширення дезінформації та забезпечення прозорості фінансування передвиборної агітації на платформах, дотримання інших вимог виборчого законодавства України з боку користувачів.

Користувачі мережі Інтернет, платформ спільного доступу до інформації при поширенні будь-яких матеріалів про виборчий процес в Україні зобов'язані дотримуватись вимог виборчого законодавства України щодо інформаційного забезпечення та здійснення передвиборної агітації.»;

4) в статті 50:

а) частину шосту викласти в такій редакції:

«6. У разі оприлюднення суб'єктом у сфері лінійних аудіовізуальних медіа результатів інтерактивного опитування аудиторії, що проводиться під час програми, пов'язаної з виборами, або за участю кандидатів, представників партій (організацій партій) - суб'єктів виборчого процесу, учасникам програми забороняється коментувати результати таких опитувань або іншим чином посилатися на них. Впродовж всього часу оприлюднення результатів інтерактивного опитування аудиторії повинно супроводжувати текстове повідомлення "Це опитування відображає думку лише цієї аудиторії", яке має демонструватися на екрані (для телепрограм) у формі, сприйнятній для глядача, чи бути озвученим (для радіопрограм) чітким текстом ведучого програми безпосередньо перед і після оприлюднення зазначених результатів.»;

5) в статті 51:

а) в пункті четвертому абзацу другої частини першої слова «(електронних) засобах масової інформації» замінити словом «медіа»;

б) частину четверту доповнити абзацом третім такого змісту:

«Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення в порядку, визначеному угодами та меморандумами про співпрацю надає власникам (адміністраціям) платформ спільного доступу до інформації перелік кандидатів, партій - суб'єктів виборчого процесу та інформацію про їх рахунки виборчого фонду, з яких може здійснюватися оплата передвиборної агітації. У випадку отримання інформації щодо поширення матеріалів передвиборної агітації не оплаченої з джерел, визначених законодавством України, адміністрація відповідної платформи спільного доступу до інформації зобов'язана вжити заходів для припинення їх поширення.»;

в) частину дев'яту викласти в такій редакції:

«9. Суб'єкти у сфері медіа, які надають приміщення для проведення прес-конференцій, надають такі приміщення кандидатам, суб'єктам їх висування на умовах рівного доступу та рівної оплати. Суб'єкт виборчого процесу здійснює оплату за використання приміщення для проведення прес-конференцій, за рахунок коштів свого виборчого фонду. Без укладання договору і попередньої оплати з відповідного виборчого фонду приміщення для проведення прес-конференцій не надається.»;

г) доповнити частиною одинадцятою такого змісту:

«11. Вимоги виборчого законодавства України щодо змісту, форми, маркування, обмежень та джерел фінансування застосовуються до матеріалів передвиборної агітації, які поширюються в мережі Інтернет, в тому числі платформах спільного доступу до інформації.

У випадку виявлення порушень вимог чинного законодавства України щодо передвиборної агітації на платформі спільного доступу до інформації Національна рада з питань телебачення і радіомовлення звертається до відповідного власника платформи спільного доступу до інформації для вжиття заходів щодо припинення порушення, в тому числі шляхом обмеження доступу до такої агітації до кінця виборчого процесу.»;

б) у статті 55:

а) назву статті викласти в такій редакції:

«Стаття 55. Порядок розміщення передвиборної агітації в аудіовізуальних медіа»;

б) у частині другій слово «радіопрограми» замінити словом «радіопередачі»;

в) у частинах четвертій та п'ятій слово «передач» замінити словом «програм»;

г) у частині шостій слова «політичної реклами» замінити словами «передвиборної агітації»;

г) у частині сьомій слова «електронних (аудіовізуальних) засобів масової інформації» замінити словами «аудіовізуальних медіа»;

7) у статті 57:

а) пункт 2 частини першої викласти в такій редакції:

«2) органам державної влади, органам влади Автономної Республіки Крим та органам місцевого самоврядування, правоохоронним органам і судам, їх посадовим і службовим особам (крім випадків, якщо така особа є кандидатом на відповідних виборах і здійснює агітацію у неробочий час);»;

б) частини третю, четверту та п'яту викласти в такій редакції:

«3. У передвиборній агітації забороняється:

1) поширення у будь-якій формі матеріалів, що містять заклики до ліквідації незалежності України, зміни конституційного ладу насильницьким шляхом, порушення суверенітету і територіальної цілісності держави, підриву її безпеки, незаконного захоплення державної влади, пропаганду війни, насильства та розпалювання міжетнічної, расової, релігійної ворожнечі, посягання на права і свободи людини;

2) вміщувати твердження, які є дискримінаційними за ознаками походження людини, її соціального і майнового стану, расової та національної належності, статі, освіти, політичних поглядів, ставлення до релігії, родом і характером занять, місцем проживання, за мовними або іншими ознаками;

2) подавати відомості або закликати до дій, які можуть спричинити порушення законодавства, завдають чи можуть завдати шкоди здоров'ю або життю людей та/чи довкіллю, а також спонукають до нехтування засобами безпеки;

3) використовувати засоби і технології, які діють на підсвідомість

виборців;

4) використовувати або імітувати зображення Державного Герба України, звучання Державного Гімну України, зображення державних символів інших держав та міжнародних організацій, а також офіційні назви державних органів, органів місцевого самоврядування;

5) вміщувати зображення фізичної особи або використовувати її ім'я без письмової згоди цієї особи;

6) вміщувати елементи жорстокості, насильства, порнографії, цинізму, приниження людської честі та гідності;

7) використовувати зображення дітей у небезпечних ситуаціях чи за обставин, що у разі їх імітації можуть завдати шкоди дітям або іншим особам, а також інформації, здатної викликати зневажливе ставлення дітей до небезпечних для здоров'я і життя ситуацій;

8) використовувати матеріали, які можуть завдавати дітям моральної чи фізичної шкоди, викликати у них відчуття неповноцінності.

4. Суб'єктам у сфері медіа, їх посадовим та службовим особам і творчим працівникам під час виборчого процесу у своїх матеріалах і програмах, не обумовлених угодами, укладеними відповідно до вимог частини третьої статті 55 і частини другої статті 56 цього Кодексу, забороняється агітувати за або проти кандидатів, партій (організацій партій) або надавати їм перевагу в будь-якій формі.

5. Кандидат, партія (організація партії) – суб'єкт виборчого процесу – мають право звернутися до суб'єкта у сфері медіа, що оприлюднив інформацію, яку вони вважають недостовірною, з вимогою опублікувати їх відповідь. Суб'єкт у сфері медіа, що оприлюднив відповідну інформацію, не пізніше як через два дні з дня звернення з вимогою про відповідь, але не пізніше передостаннього дня перед днем виборів зобов'язаний надати кандидату, партії (організації партії) щодо яких поширено інформацію оголошену, як недостовірну, можливість оприлюднити відповідь: надати такий самий ефірний час на телебаченні і радіо або таку саму площу в друкованих та онлайн-медіа. В друкованих та онлайн-медіа матеріал, наданий місцевою організацією партії чи кандидатом повинен бути виконаний таким самим шрифтом і розміщений під рубрикою «Відповідь» на тому ж місці де було опубліковано інформацію, оголошену як недостовірну, на телебаченні і радіо такий матеріал має бути оголошено або оприлюднено у той же час, коли було поширено інформацію, оголошену, як недостовірну. Відповідь повинна містити посилання на відповідну публікацію в медіа та зазначення відповідних фрагментів публікації, які містять інформацію, оголошену, як недостовірну. Відповідь не повинна містити прямих закликів до голосування за або неголосування за певну місцеву організацію партії, кандидата. Відповідь має бути оприлюднена без додатків, коментарів та скорочень за рахунок суб'єкта у сфері медіа. Суб'єкт у сфері медіа має право відмовити в опублікуванні відповіді, якщо обсяг відповіді перевищує обсяг інформації, яка містить факти, оголошені як недостовірні або не обмежується фактами, оголошеними, як недостовірні. Відповідь на відповідь не надається.»;

в) у частині дев'ятій слова «політичної реклами» замінити словами

«передвиборної агітації»;

г) доповнити частиною дев'ятнадцятою такого змісту:

«19. У разі порушення кандидатом, партією (організацією партії) - суб'єктом виборчого процесу заборон щодо змісту передвиборної агітації, визначених цим Кодексом, Центральна виборча комісія під час загальнодержавних виборів або головна виборча комісія на відповідних місцевих виборах виносить такому суб'єкту виборчого процесу попередження. Суб'єкти у сфері медіа не несуть відповідальності за зміст передвиборної агітації, яка була розміщена відповідно до угод із замовниками, крім випадку, передбаченого пунктом першим частини третьою цієї статті.»;

8) у статті 108:

а) у частині першій слова «електронних (аудіовізуальних) засобів масової інформації» замінити словами «аудіовізуальних медіа»;

б) у частині шостій слово «передач» замінити словом «програма»;

в) у тексті статті слово «передача» в усіх відмінках і числах замінити словом «програма» у відповідних відмінках і числах;

9) у тексті кодексу слово «телерадіоорганізації» в усіх відмінках і числах замінити словами «суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа» у відповідних відмінках і числах;

10) у тексті кодексу слова «інформаційне агентство» в усіх відмінках і числах виключити;

11) у тексті кодексу слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.11. у текстах Законів України:

1) "Про господарські товариства" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1991, № 49, ст.682),

2) "Про протидію поширенню хвороб, зумовлених вірусом імунодефіциту людини (ВІЛ), та правовий і соціальний захист людей, які живуть з ВІЛ" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 11, ст.152),

3) "Про оперативно-розшукову діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 22, ст.303),

4) "Про Службу безпеки України " (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 27, ст.382),

5) "Про військовий обов'язок і військову службу" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 27, ст.385),

6) "Про ветеринарну медицину" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 36, ст.531),

7) "Про національні меншини в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 36, ст.529),

8) "Про державну статистику" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 43, ст.608)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.12. у Законі України "Про інформацію" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 48, ст.650):

1) частину другу статті 22 виключити;
2) в частині першій статті 24 слова «засобу масової інформації» замінити словами «суб'єкта у сфері медіа»

3) в статті 25:

а) в частині четвертій слова «засобу масової інформації» замінити словом «суб'єкта у сфері медіа»;

б) частину сьому викласти в такій редакції:

«7. Права та обов'язки журналіста, працівника суб'єкта у сфері медіа, визначені цим Законом, поширюються на зарубіжних журналістів, працівників зарубіжних суб'єктів у сфері медіа, які працюють в Україні.»;

4) Статтю 26 викласти в такій редакції:

«Стаття 26. Акредитація журналістів

1. З метою створення сприятливих умов для здійснення журналістами професійної діяльності суб'єкт владних повноважень може здійснювати їх акредитацію.

Усі дії, пов'язані з акредитацією, мають ґрунтуватися на принципах відкритості, рівності, справедливості з метою забезпечення права громадськості на одержання інформації через медіа. Відсутність акредитації не може бути підставою для відмови в допуску журналіста на відкриті заходи, що проводить суб'єкт владних повноважень.

2. Акредитація журналіста здійснюється безоплатно на підставі його заяви або подання суб'єкта у сфері медіа.

У заяві, поданій журналістом зазначаються його прізвище, ім'я та по батькові, адреса, номер засобу зв'язку, адреса електронної пошти (за наявності). До заяви додаються копії документів, що посвідчують особу та засвідчують її професійну належність.

У поданні суб'єкта у сфері медіа зазначаються його повне найменування, вид медіа, його ідентифікатор в Реєстрі суб'єктів у сфері медіа, адреса, адреса електронної пошти (за наявності), номер засобу зв'язку, прізвище, ім'я та по батькові журналіста, щодо якого вноситься подання. До подання додаються копії документів, що посвідчують особу.

В акредитації не може бути відмовлено в разі подання усіх документів, передбачених цією частиною.

Суб'єкт владних повноважень може встановлювати спрощений порядок акредитації.

3. Порядок акредитації, визначений суб'єктом владних повноважень, підлягає оприлюдненню.

4. Суб'єкти владних повноважень, що здійснили акредитацію журналістів, зобов'язані сприяти провадженню ними професійної діяльності; завчасно сповіщати їх про місце і час проведення сесій, засідань, нарад, брифінгів та інших публічних заходів; надавати їм інформацію, призначену для медіа; а також сприяти створенню умов для здійснення запису і передачі інформації, проведення інтерв'ю, отримання коментарів посадових осіб.

5. У разі якщо захід проводиться відповідно до міжнародних або інших спеціальних протоколів, можуть встановлюватися особливі умови допуску

журналістів. Такі особливі умови оприлюднюються на офіційному веб-сайті відповідного суб'єкта владних повноважень до проведення заходу.

6. Журналіст зобов'язаний дотримуватися встановлених суб'єктом владних повноважень правил внутрішнього трудового розпорядку, не перешкоджати діяльності його службових та посадових осіб.

7. Суб'єкти владних повноважень, що акредитували журналіста, приймають рішення про припинення акредитації у разі:

подання ним відповідної заяви;

неодноразового грубого порушення ним обов'язків, визначених цією статтею;

звернення суб'єкта у сфері медіа, за поданням якого здійснена акредитація.

8. У рішенні про припинення акредитації зазначаються посадова особа чи службова особа (суб'єкт владних повноважень), яка прийняла відповідне рішення, дата прийняття рішення, підстава для прийняття рішення та порядок його оскарження. Письмове повідомлення про припинення акредитації видається або надсилається суб'єкту у сфері медіа або журналістові, впродовж п'яти робочих днів з дня прийняття відповідного рішення.

9. Рішення про припинення акредитації може бути оскаржено до суду в установленому порядку.

10. Передбачений цією статтею порядок акредитації журналістів поширюється також на інших працівників суб'єктів у сфері медіа, які професійно збирають, одержують, створюють, редагують, поширюють і займаються підготовкою інформації для медіа.»

5) в статті 30:

а) в абзаці другому частини другої слова «у тому самому засобі масової інформації» замінити словами «у тому самому медіа»;

б) частину четверту викласти в такій редакції:

«4. Додаткові підстави звільнення від відповідальності медіа та журналістів встановлюються Законом України "Про медіа" та іншими законами України.»;

б) у тексті Закону слова «засоби масової інформації» в усіх відмінках і числах замінити словом «медіа»;

29.13. у текстах Законів України:

1) "Про охорону праці" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 49, ст.668),

2) "Про основи містобудування" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, N 52, ст.683),

3) "Про дорожній рух" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, № 31, ст.338),

4) "Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, N 35, ст.358),

5) "Про колективні договори і угоди" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, N 36, ст.361),

6) "Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, № 44, ст.416),

7) "Про Антимонопольний комітет України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, № 50, ст.472),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.14. у Законі України «Про авторське право і суміжні права» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 13, ст.64):

1) частину третю статті 13 виключити;

2) частину першу статті 21 доповнити пунктом 12 такого змісту: «відтворення засобами малювання, фотографування, відеозапису, публічне сповіщення, публічне демонстрування, публічний показ творів архітектури, скульптури та образотворчого мистецтва, що постійно розташовані у громадських місцях, доступних для публіки, у тому числі з комерційною метою»;

3) у тексті Закону слова «засоби масової інформації» в усіх відмінках і числах замінити словом «медіа»;

29.15. у текстах Законів України:

1) "Про фізичну культуру і спорт" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 14, ст.80),

2) "Про державну таємницю" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 16, ст.93),

3) "Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянину незаконними діями органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, органів досудового розслідування, прокуратури і суду" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 1, ст. 1),

4) "Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 6, ст. 35),

5) "Про наукову і науково-технічну експертизу" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 9, ст.56),

6) "Про заходи протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів та зловживанню ними" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, N 10, ст.62),

7) "Про використання ядерної енергії та радіаційну безпеку" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 12, ст.81),

8) "Про комітети Верховної Ради України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 19, ст.134),

9) "Про страхування" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 18, ст. 78),

10) "Про звернення громадян" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 47, ст.256),

11) "Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 51, ст.292),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.16. у Законі України "Про місцеве самоврядування в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 24, ст.170):

1) пункт 8 частини першої статті 26 викласти в такій редакції:

«8) заснування місцевих публічних аудіовізуальних медіа;»;

2) пункт «а» частини першої статті 32 доповнити підпунктом 10 в такій редакції:

«10) забезпечення інформаційних потреб населення шляхом заснування та фінансування діяльності місцевих публічних аудіовізуальних медіа, відповідно до Закону України «Про медіа»;

3) пункт 7 частини першої статті 43 викласти в такій редакції:

«7) заснування місцевих публічних аудіовізуальних медіа;»;

4) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.17. у Законі України "Про видавничу справу" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 32, ст.206):

1) у статті 4 слова "Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні" замінити словами «Про забезпечення функціонування української мови як державної»;

2) у тексті закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.18. у Законі України «Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 50, ст. 302):

1) назву Закону викласти в такій редакції:

«Про державну підтримку медіа, гарантії професійної діяльності та соціальний захист журналіста»;

2) у частині першій статті 1:

а) в абзаці другому слова «засобів масової інформації» замінити словами «суб'єктів у сфері медіа»;

б) абзаци третій, четвертий, п'ятий, шостий, сьомий та дев'ятий виключити;

в) абзац десятий викласти в такій редакції:

«журналіст – творчий працівник суб'єкта у сфері медіа, який професійно збирає, одержує, створює, редагує, поширює і займається підготовкою інформації для медіа. Статус журналіста підтверджується документом, виданим суб'єктом у сфері медіа, професійною чи творчою спілкою журналістів. Документ, який підтверджує статус журналіста має містити найменування та вид медіа, його ідентифікатор в Реєстрі суб'єктів у сфері медіа або найменування професійної чи творчої спілки, фото, прізвище, ім'я та по-батькові журналіста, номер документу, дату видачі і строк його дії, підпис особи, яка видала документ;»;

г) абзац одинадцятий викласти в такій редакції:

«медіа рекламного характеру - медіа, в якому реклама перевищує: 40 відсотків обсягу одного номера друкованого медіа, 15 відсотків - загального обсягу мовлення телеканалу або радіоканалу;»

д) в абзаці дванадцятому слова «засіб масової інформації» замінити словом «медіа»;

е) абзац тринадцятий викласти в такій редакції:

«собівартість виготовлення одного примірника передплатного друкованого медіа - будь-які прямі матеріальні і загальновиробничі витрати, пов'язані із створенням друкованого медіа, без урахування колірності друку та витрат на оформлення передплати, доставку передплатникам чи будь-яких інших витрат розповсюджувача»;

3) статтю 2 викласти в такій редакції:

«Стаття 2. Сфера дії закону

Визначені цим Законом норми державної підтримки застосовуються до всіх суб'єктів у сфері медіа, які діють відповідно до Конституції України, незалежно від форм власності, крім медіа, зазначених у частині третій цієї статті.

Не застосовуються норми державної підтримки суб'єктам у сфері медіа, які:

поширюють медіа рекламного характеру;

поширюють медіа еротичного характеру;

засновані в Україні міжнародними організаціями або за участю юридичних чи фізичних осіб інших держав, осіб без громадянства;

поширюють медіа, у яких понад 50 відсотків загального обсягу випуску становлять матеріали іноземних медіа.

Норми соціального захисту відповідно до цього Закону застосовуються до журналістів і, в межах, визначених його окремими статтями, прирівняних до них інших творчих працівників зазначених суб'єктів у сфері медіа.

Забезпечення реалізації норм цього Закону, включаючи визначення порядку регулювання та надання державної підтримки суб'єктам у сфері медіа, запровадження з цією метою відповідних тарифів і створення сприятливих умов розвитку, методики і порядку регулювання заробітної плати, охорони праці і соціального захисту журналістів, здійснення інших заходів покладається на Кабінет Міністрів України.»;

4) статтю 3 викласти у такій редакції:

«Стаття 3. Підстави та умови надання державної адресної підтримки суб'єктам у сфері медіа

Державна адресна підтримка надається виключно суб'єктам у сфері медіа, які поширюють медіа для дітей та юнацтва, для осіб з інвалідністю, спеціалізовані наукові друковані медіа, що видаються науковими установами та навчальними закладами не нижче третього рівня акредитації, медіа, які цілеспрямовано сприяють розвитку мов та культур національних меншин та корінних народів України, а також друковані медіа літературно-художнього напрямку.

Державна підтримка суб'єкта у сфері медіа припиняється у разі встановлення судом порушень відповідним суб'єктом вимог Конституції України, фактів зловживання свободою діяльності медіа, що завдає матеріальної і моральної шкоди юридичним і фізичним особам. Відновлення державної підтримки можливе лише після виконання судового рішення у повному обсязі та не раніше ніж через рік після її припинення.»;

5) у статті 4:

а) назву статті викласти в такій редакції:

«Стаття 4. Організація фінансово-економічної та іншої державної підтримки суб'єктів у сфері медіа»;

б) у частині першій слова «засобів масової інформації» замінити словами «суб'єктів у сфері медіа»;

в) абзац другий частини третьої виключити;

г) абзац третій частини третьої викласти в такій редакції:

«фінансової допомоги суб'єктам у сфері медіа, визначеним у статті 3 цього Закону;»

б) у статті 5:

а) у частині першій слова «періодичних видань друкованих засобів масової інформації» замінити словами «друкованих медіа»;

б) у частині другій слова «редакцій (юридичних осіб) засобів масової інформації» замінити словами «суб'єктів у сфері медіа»;

в) частини третю, четверту, п'яту та шосту виключити;

7) у статті 6:

а) частину першу виключити;

б) у частині третій слова «телерадіоорганізації, редакції періодичних видань, заснованих» замінити словами «суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа, суб'єкти у сфері друкованих медіа, засновані»;

8) статті 7 та 8 виключити;

9) у статті 9:

а) частину першу та четверту виключити;

б) частину другу викласти в такій редакції:

«Тариф на оформлення передплати та доставку передплатникам друкованих медіа повинен становити не більше 40 відсотків собівартості виготовлення одного примірника передплатного друкованого медіа.»;

в) у частині третій слова «періодичних друкованих видань» замінити словами «друкованих медіа»;

10) Розділ III виключити;

11) Розділ IV доповнити статтею 11¹ такого змісту:

«Стаття 11¹. Права та обов'язки журналіста

1. Журналіст має право:

1) під час виконання професійних обов'язків здійснювати письмові, аудіо- та відеозаписи із застосуванням необхідних технічних засобів, за винятком випадків, передбачених законом;

2) безперешкодно відвідувати приміщення суб'єктів владних повноважень, відкриті заходи, які ними проводяться, та бути особисто прийнятим у розумні строки їх посадовими і службовими особами, крім випадків, визначених законодавством;

3) не розкривати джерело інформації або інформацію, яка дозволяє встановити джерело інформації, крім випадків, коли його зобов'язано до цього рішенням суду на основі закону;

4) після пред'явлення документа, який підтверджує статус журналіста, має право збирати інформацію в районах стихійного лиха, катастроф, у місцях аварій, масових безпорядків, воєнних дій, крім випадків, передбачених законом;

5) поширювати підготовлені ним матеріали (фонограми, відеозаписи, письмові тексти тощо) за власним підписом (авторством) або під умовним ім'ям (псевдонімом);

6) відмовитися від авторства (підпису) на матеріал, якщо його зміст після редакційної правки (редагування) суперечить його переконанням;

7) на вільний доступ до статистичних даних, архівних, бібліотечних і музейних фондів; обмеження цього доступу зумовлюються лише специфікою цінностей та особливими умовами їх схоронності, що визначаються чинним законодавством України.

2. Журналіст зобов'язаний:

1) подавати для поширення достовірну інформацію та дотримуватись вимог Кодексу етики українського журналіста;

2) задовольняти прохання осіб, які надають інформацію, щодо їх авторства або збереження таємниці авторства;

3) відмовлятися від доручення редактора (керівника медіа) чи редакції, якщо воно не може бути виконано без порушення Закону;

4) представлятися та у разі особистої присутності пред'являти документ, що підтверджує його професійну належність;

5) утримуватися від поширення в комерційних цілях інформаційних матеріалів, які містять рекламні відомості про реквізити виробника продукції чи послуг (його адресу, контактний телефон, банківський рахунок), комерційні ознаки товару чи послуг тощо.

3. Права та обов'язки журналіста, визначені цим Законом, поширюються на зарубіжних журналістів, працівників зарубіжних медіа, які працюють в Україні.»;

12) у статті 12:

а) частину другу виключити;

б) у частині третій слова «засоби масової інформації» у всіх відмінках замінити словами «суб'єкт у сфері медіа» у відповідному відмінку і числі;

13) у статті 13:

а) у частині третій слова «власників (засновників, співзасновників) засобів масової інформації» замінити словами «суб'єктів у сфері медіа»;

б) у частині четвертій слова «власниками (засновниками, співзасновниками) засобу масової інформації» замінити словами «суб'єктами у сфері медіа»;

14) у статті 14:

а) частину четверту виключити;

б) частину п'яту викласти у такій редакції:

«Заробітна плата керівника суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа не може бути нижчою від заробітної плати заступника керівника державного органу, який є засновником (співзасновником) цього суб'єкта. У випадках, коли засновником (співзасновником) суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа є орган виконавчої влади чи орган місцевого самоврядування, заробітна плата керівника такого суб'єкта не може бути нижчою від заробітної плати заступника керівника секретаріату (апарату) відповідного органу виконавчої влади чи органу

місцевого самоврядування. В разі відсутності посади заступника керівника секретаріату (апарату) відповідного органу виконавчої влади чи органу місцевого самоврядування заробітна плата керівника суб'єкта у сфері аудіовізуальних медіа не може бути нижчою від заробітної плати керівника секретаріату (апарату) державного органу, який є засновником (співзасновником) такого суб'єкта»;

в) частину шосту викласти у такій редакції:

«Прирівняння розміру заробітної плати журналіста державного або комунального суб'єкта у сфері медіа до середньої заробітної плати працівника відповідної кваліфікації та посадового рівня державного органу чи органу місцевого самоврядування, який є засновником (співзасновником) такого суб'єкта, здійснюється за методикою та в порядку, які визначаються Кабінетом Міністрів України.»;

15) у статті 15:

а) у частині першій слова «Редакції (юридичні особи) засобів масової інформації» замінити словами «Суб'єкти у сфері медіа»;

б) частину другу викласти в такій редакції:

«До журналістів для цілей цієї статті, статей 12 і 13 цього Закону прирівнюються кіно- і телеоператори, режисери та інші працівники суб'єктів у сфері медіа, якщо вони за необхідності входять до складу відряджених творчих груп.»;

в) у частині третій слова «засоби масової інформації» замінити словами «суб'єкти у сфері медіа»;

г) частину четверту викласти в такій редакції:

«Суб'єкти у сфері медіа зобов'язані забезпечувати відряджених журналістів належними документами, знаковими, сигнальними та іншими засобами позначення особи представника медіа.»;

16) у частині першій статті 16 слова «засобів масової інформації» замінити словами «суб'єктів у сфері медіа»;

17) у статті 17 слова «засіб масової інформації» у всіх відмінках замінити словами «суб'єкт у сфері медіа» у відповідному відмінку;

18) у статті 18:

а) у частині другій слова «засобів масової інформації» замінити словами «суб'єктів у сфері медіа»

б) частину четверту викласти в такій редакції:

«Суб'єктом у сфері медіа у разі смерті журналіста його сім'ї подається матеріальна допомога та допомога в організації похорону. Витрати на похорон журналіста, який загинув при виконанні службових обов'язків, ритуальні послуги, спорудження надгробка повністю здійснюються за рахунок суб'єкта у сфері медіа.»;

19) статті 19 та 20 виключити;

20) назву статті 21 викласти в такій редакції:

«Стаття 21. Відповідальність за порушення законодавства про державну підтримку медіа, гарантії професійної діяльності та соціальний захист журналіста»;

21) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.19. у текстах Законів України:

1) "Про професійних творчих працівників та творчі спілки" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 52, ст.312),

2) "Про торгово-промислові палати в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 13, ст.52),

3) "Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 19, ст. 98),

4) "Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 20, ст.99)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.20. у Законі України «Про кінематографію» (Відомості Верховної Ради України, 1998, N 22, ст.114):

1) у статті 3:

а) абзац десятий, одинадцятий викласти у такій редакції:

«демонстрування (публічний показ, публічна демонстрація та публічне сповіщення (доведення до загального відома)) фільму - професійна кінематографічна діяльність, що полягає в показі фільму глядачам у призначених для цього приміщеннях (кінотеатрах, інших кіновидовищних закладах), на відеоустановках, а також аудіовізуальними медіа, в тому числі нелінійними;

держава-агресор (держава-окупант) – держава, яка визнана Верховною Радою України державою-агресором або державою-окупантом;»;

б) доповнити статтю частиною другою наступного змісту:

«Термін «суб'єкти у сфері аудіовізуальних медіа» вживається у значенні, визначеному Законом України «Про медіа».»;

2) в абзаці сьомому частини першої статті п'ятої слова «(публічному показі)» виключити;

3) абзац п'ятий частини першої статті 7 викласти в такій редакції:

«демонстрування (публічного показу, публічної демонстрації та публічного сповіщення (доведення до загального відома)) фільмів - кінотеатри, кіноустановки, відеоустановки, аудіовізуальні медіа, в тому числі нелінійні (незалежно від способу та технології демонстрування фільмів);»;

4) у статті 9-2:

а) підпункт одинадцятий частини першої виключити;

б) в підпункті чотирнадцятому частини першої слова «передбачених державним посвідченням на право розповсюдження і демонстрування фільмів, та за наявності зазначеного державного посвідчення;» замінити словами «передбачених у Державному реєстрі фільмів;»;

5) у частині другій статті 14 після слів «Законом України "Про забезпечення функціонування української мови як державної"» доповнити словами «а щодо суб'єктів у сфері медіа – Законом України "Про медіа".»;

б) статтю 15 викласти в такій редакції:

«Стаття 15.

Виробники, дистриб'ютори (прокатники) фільмів, кінокопіювальні підприємства, фонди фільмів, архіви кіно-, фото-, фонодокументів мають право на розповсюдження, а кінотеатри, кіноустановки, відеоустановки, аудіовізуальні медіа мають право на демонстрування національних та іноземних фільмів на будь яких видах носіїв зображення за умови внесення фільму до Державного реєстру фільмів та відповідно до визначених у такому реєстрі умов розповсюдження і демонстрування фільму.

Положення про Державний реєстр фільмів затверджується Кабінетом Міністрів України.

Держателем та технічним адміністратором Державного реєстру фільмів є центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, який:

- 1) забезпечує створення, функціонування та ведення Державного реєстру фільмів;
- 2) забезпечує збереження та захист Державного реєстру фільмів та реєстрової інформації;
- 3) забезпечує безоплатний цілодобовий доступ до Державного реєстру фільмів на веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії;
- 4) забезпечує оприлюднення реєстрової інформації у вигляді відкритих даних.

Фільм вноситься до Державного реєстру фільмів за заявою особи, якій належать, або яка має намір отримати права на розповсюдження або демонстрування фільму на території України.

Фільм вноситься до Державного реєстру фільмів протягом десяти робочих днів з дня подання заяви та інших документів і матеріалів, визначених Кабінетом Міністрів України.

Термін розгляду заяви про внесення фільму до Державного реєстру фільмів може бути продовжений на двадцять п'ять робочих днів у разі виникнення розбіжностей щодо індексу фільму та перегляду фільму експертною комісією з питань розповсюдження і демонстрування фільмів.

У разі якщо фільм вже внесено до Державного реєстру фільмів за заявою іншої особи, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, залишає заяву про внесення фільму до Державного реєстру фільмів без розгляду.

Особа, якій належать, або яка має намір отримати права на розповсюдження або демонстрування на території України фільму, який вже внесено до Державного реєстру фільмів, має право звернутись до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, з заявою щодо перегляду умов розповсюдження або демонстрування фільму, у порядку, передбаченому Положенням про Державний реєстр фільмів.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, ухвалює рішення про відмову у внесенні фільму до Державного реєстру фільмів за наявності принаймні однієї з таких підстав:

заява чи інші документи, що подані заявником не відповідають вимогам

Положення про Державний реєстр фільмів та цього Закону;

наявності у фільмі матеріалів (висловлювань, дій тощо), які пропагують війну, насильство, жорстокість, фашизм і неофашизм, спрямовані на ліквідацію незалежності України, розпалювання міжетнічної, расової, релігійної ворожнечі, приниження нації, приниження чи зневажання державної мови, неповагу до національних і релігійних святинь, приниження особистості, що пропагують невігластво, неповагу до батьків, а також наркоманію, токсикоманію, алкоголізм та інші шкідливі звички; фільми порнографічного характеру, що підтверджується висновком експертної комісії з питань розповсюдження і демонстрування фільмів;

одним з учасників фільму є фізична особа, включена до Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України, оприлюдненому в установленому порядку;

наявності обставин, передбачених частинами першою, другою та третьою статті 15-1 цього Закону.

Фільм може бути виключено з Державного реєстру фільмів рішенням центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, у разі:

виявлення в поданих заявником документах недостовірних відомостей;

виявлення обставин, передбачених частиною дев'ятою цієї статті, після внесення фільму до Державного реєстру фільмів, у тому числі внесення одного з учасників фільму до Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України, оприлюдненому в установленому порядку.

Рішення центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, про відмову у внесенні фільму до Державного реєстру фільмів та про виключення фільму з Державного реєстру фільмів може бути оскаржене до суду.

Перелік осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України, затверджує та оприлюднює Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення в порядку, визначеному Законом України «Про медіа.»;

7) частину п'яту статті 15-1 викласти в такій редакції:

«Фільми, передбачені частиною першою цієї статті, не вносяться до Державного реєстру фільмів.»;

8) статтю 15² викласти в такій редакції:

«З метою сприяння виробництву фільмів в Україні, а також доступу глядачів до перегляду творів національної кінематографічної спадщини демонстратори фільмів, які не є суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа, зобов'язані до 1 січня 2022 року щонайменше 15 відсотків загального щомісячного часу демонстрації фільмів, а після 1 січня 2022 року - щонайменше 30 відсотків загального щомісячного часу демонстрації фільмів здійснювати демонстрацію національних фільмів, інших фільмів, вироблених суб'єктами кінематографії України, і творів національної кінематографічної спадщини.»;

9) у частині восьмій статті 17 слова «та телебачення» виключити;

10) доповнити Розділ VII «Прикінцеві положення» новими пунктами 1², 1³

такого змісту:

«1². Впродовж двох років з дня набрання чинності Законом України «Про медіа» суб'єкти у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа:

1) зобов'язані подати до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії, заяви про внесення фільмів, включених до їх каталогів програм, до Державного реєстру фільмів, у разі якщо на такі фільми до набрання чинності Законом України «Про медіа» не видавались прокатні посвідчення. Впродовж цього строку суб'єкти у сфері нелінійних аудіовізуальних медіа звільняються від відповідальності, передбаченої Законом України «Про кінематографію» за демонстрування фільмів, не внесених до Державного реєстру фільмів.

2) звільняються від сплати зборів або інших платежів за внесення фільмів до Державного реєстру фільмів.

1³. Впродовж одного року з набрання чинності Законом України «Про медіа» державні посвідчення на право розповсюдження і демонстрування фільмів, чинні на момент набрання чинності Закону України «Про медіа» вважаються документами, що підтверджують право на розповсюдження і демонстрування відповідних фільмів та визначають умови їх розповсюдження і демонстрування.»;

29.21. у текстах Законів України:

1) "Основи законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 23, ст.121),

2) "Про Верховну Раду Автономної Республіки Крим" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 29, ст.191),

3) "Про Раду національної безпеки і оборони України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 35, ст.237),

4) "Про відходи" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 36-37, ст.242),

5) "Про статус ветеранів військової служби, ветеранів органів внутрішніх справ, ветеранів Національної поліції і деяких інших осіб та їх соціальний захист" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 40-41, ст.249),

6) "Про гідрометеорологічну діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 16, ст.95),

7) "Про обов'язковий примірник документів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 22-23, ст.199),

8) "Про Національний банк України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 29, ст.238),

9) "Про архітектурну діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 31, ст.246),

10) "Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 45, ст.397),

11) "Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 46-47, ст.403),

12) "Про гуманітарну допомогу" (Відомості Верховної Ради України

(ВВР), 1999, № 51, ст.451),

13) "Про вилучення з обігу, переробку, утилізацію, знищення або подальше використання неякісної та небезпечної продукції" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 12, ст.95),

14) "Про порядок допуску та умови перебування підрозділів збройних сил інших держав на території України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 17, ст.122),

15) "Про психіатричну допомогу" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 19, ст.143),

16) "Про бджільництво" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 21, ст.157),

17) "Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 22, ст.171),

18) "Про правовий режим надзвичайного стану" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 23, ст.176),

19) "Про захист населення від інфекційних хвороб" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 29, ст. 228)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.22. у Законі України "Про природні монополії" (Відомості Верховної Ради України, 2000, № 30, ст. 238):

1) абзац другий частини першої статті 4 після слів "може здійснюватися" доповнити словами "Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення";

2) частину першу статті 5 доповнити абзацом такого змісту:

"технічне обслуговування і експлуатація мереж ефірного телемовлення, мереж ефірного радіомовлення, ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі";

3) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.23. у тексті Закону України "Про зону надзвичайної екологічної ситуації" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 42, ст.348) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.24. у Законі України "Про захист економічної конкуренції" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 12, ст.64):

1) частину четверту статті 4 доповнити абзацом такого змісту:

"Державний контроль за додержанням законодавства про захист економічної конкуренції, захист інтересів суб'єктів господарювання та користувачів від його порушень у сфері медіа здійснюється органами Антимонопольного комітету України з врахуванням положень Закону України "Про медіа";

2) абзац другий частини першої статті 5 викласти в такій редакції:

«Узгодженими діями є також створення суб'єкта господарювання, об'єднання, метою чи наслідком створення якого є координація конкурентної поведінки між суб'єктами господарювання, що створили зазначений суб'єкт

господарювання, об'єднання, або між ними та новоствореним суб'єктом господарювання, або вступ до такого об'єднання, крім випадків, передбачених Законом України «Про медіа».»;

3) в абзаці першому частини четвертої статті 27 слова "засобах масової інформації" замінити словом "медіа";

29.25. у текстах Законів України:

1) "Про об'єкти підвищеної небезпеки" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 15, ст.73),

2) "Про розвідувальні органи України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 19, ст.94),

3) "Про політичні партії в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 23, ст.118),

4) "Про охорону дитинства" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 30, ст.142),

5) "Про народні художні промисли" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 41, ст.199),

6) "Про протидію захворюванню на туберкульоз" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 49, ст.258),

7) "Про дошкільну освіту" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 49, ст.259),

8) "Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 1, ст. 1),

9) "Про поштовий зв'язок" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 6, ст.39),

10) "Про кредитні спілки" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 15, ст.101),

11) "Про питну воду, питне водопостачання та водовідведення" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 16, ст.112),

12) "Про Червону книгу України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 30, ст.201),

13) "Про інноваційну діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 36, ст.266),

14) "Про статус депутатів місцевих рад" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 40, ст.290),

15) "Про Товариство Червоного Хреста України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 5, ст.47),

16) "Про контррозвідувальну діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 12, ст.89),

17) "Про державну підтримку книговидавничої справи в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 24, ст.162),

18) "Про боротьбу з тероризмом" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 25, ст.180),

19) "Про землеустрій" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 36, ст.282),

20) "Про іпотеку" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 38,

ст.313),

21) "Про порядок виділення в натурі (на місцевості) земельних ділянок власникам земельних часток (паїв)" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 38, ст.314),

22) "Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, №№ 49-51, ст. 376),

23) "Про іпотечне кредитування, операції з консолідованим іпотечним боргом та іпотечні сертифікати" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 1, ст. 1)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.26. у Законі України «Про гастрольні заходи в Україні» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 7, ст.56) частину четверту статті 3 викласти у редакції:

«Забороняється проведення гастрольного заходу, учасником якого є особа, внесена до Переліку осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України, який затверджує та оприлюднює Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення в порядку, визначеному Законом України «Про медіа.»;

29.27. у Законі України «Про рекламу» (Відомості Верховної Ради України, 2004, № 8, ст.62):

1) у статті 1:

а) абзац дев'ятий частини першої виключити;

б) абзац сімнадцятий частини першої викласти у такій редакції:

«соціальна реклама – суспільно-корисна інформація, спрямована на розвиток особистості та суспільства, популяризацію загальнолюдських цінностей, здорового способу життя, освіти, науки, культури, історії, розповсюдження якої не має на меті отримання прибутку та/або не спонукає виборців голосувати за або проти певного суб'єкта виборчого процесу. До соціальної реклами може відноситися інформація про висвітлення державних безкоштовних програм, спрямованих на захист державності, громадського порядку, підвищення обороноздатності держави тощо»;

в) у абзаці дев'ятнадцятому частини першої слова «на телебаченні» замінити словами «лінійними аудіовізуальними медіа»;

г) доповнити статтю новою частиною другою такого змісту:

«Терміни «медіа», «аудіовізуальні медіа», «аудіальні медіа», «лінійні аудіовізуальні медіа», «лінійні аудіальні медіа» вживаються у значеннях, визначених Законом України «Про медіа.»»;

2) у статті 5:

а) у частині першій слова «теле-, радіопередачах, матеріалах в інших засобах масової інформації» замінити словами «програмах аудіовізуальних медіа, матеріалах в інших медіа»;

б) у абзаці другому частини першій слова «телепередачах» замінити словами «програмах аудіовізуальних медіа»;

в) у частині п'ятій слово «видання» замінити словом «медіа»;

3) у статті 5¹:

а) у частині другій слова «телерадіоорганізаціями будь-якої форми власності» замінити словами «будь-якого лінійного аудіовізуального медіа»;

б) у частині третій слова «на телебаченні» замінити словами «в лінійних аудіовізуальних медіа»;

в) частину п'яту викласти в такій редакції:

«5. Обмеження щодо часу мовлення та частки телепродажу впродовж астрономічної години, визначені частиною першою статті 13 цього Закону, не поширюються на спеціалізовані з телепродажу лінійні аудіовізуальні медіа, а так само трансляцію телепродажу у вигляді окремої програми (телемагазину) не спеціалізованими з телепродажу лінійними аудіовізуальними медіа за умови дотримання вимог, передбачених частиною сьомою цієї статті.»;

г) у частині шостій слова «канали мовлення» замінити словами «лінійні аудіовізуальні медіа»;

г) частину сьому викласти в такій редакції:

«7. Трансляція телепродажу, що здійснюється не спеціалізованими з телепродажу лінійними аудіовізуальними медіа, у вигляді окремої програми (телемагазину) повинна мати безперервну мінімальну тривалість 15 хвилин. Максимальна кількість таких програм (телемагазинів) впродовж астрономічної доби у неспеціалізованих з телепродажу лінійних аудіовізуальних медіа не може перевищувати восьми, а загальна тривалість їх трансляції не повинна перевищувати трьох годин на добу.»;

д) доповнити статтю новою частиною восьмою такого змісту:

«8. Забороняється здійснення телепродажу послуг з ворожіння та гадання, народної чи нетрадиційної медицини.»;

4) у статті 8:

а) частину шосту викласти в такій редакції:

«6. Гучність звуку реклами, що транслюється лінійними аудіальними та аудіовізуальними медіа, не повинна перевищувати гучність звуку програми, після якої вона поширюється.»

б) доповнити статтю новою частиною десятою такого змісту:

«10. Розміщення реклами в мережі Інтернет на веб-сайтах, включених Всесвітньою організацією інтелектуальної власності до відповідного переліку (бази даних) веб-сайтів, до яких є претензії з боку правовласників, щодо дотримання прав інтелектуальної власності, забороняється.»

5) у статті 9:

а) у частині другій слова «у теле- і радіопередачах, програмах» замінити словами «у лінійних аудіальних та аудіовізуальних медіа»;

б) частину четверту викласти у такій редакції:

«4. Логотип лінійного аудіовізуального медіа не є рекламою, крім випадків поширення реклами такого лінійного аудіовізуального медіа в інших медіа чи за допомогою інших рекламних засобів.»

б) статтю 12 викласти в такій редакції:

«Стаття 12. Соціальна реклама

1. Рекламодавцем соціальної реклами може бути будь-яка особа.

На соціальну рекламу поширюються загальні вимоги до реклами.

2. Соціальна реклама не повинна містити посилань на конкретний товар та/або його виробника, на рекламодавця (крім випадків, коли рекламодавцем є громадське об'єднання чи благодійна організація, які не мають на меті отримання прибутку), на об'єкти права інтелектуальної власності, що належать виробнику товару або рекламодавцю соціальної реклами, крім реклами національних фільмів.

Соціальна реклама, яка розповсюджується на замовлення державного органу та/або органу місцевого самоврядування, їх посадових осіб не повинна містити інформації, яка сприяє формуванню і підтриманню обізнаності, інтересу до певної політичної партії, виборчого блоку, їх програм, угод, політичних заходів, які проводяться чи підтримуються ними, керівників або членів певної політичної партії, виборчого блоку, окремих кандидатів.

Не вважається соціальною рекламою інформація, спрямована на досягнення суспільно корисних цілей, популяризацію загальнолюдських цінностей і розповсюдження якої не має на меті отримання прибутку, якщо така інформація слугує цілям спонукання виборців голосувати за або проти певного суб'єкта виборчого процесу чи містить посилання на програму певної політичної партії, виборчого блоку, політичні заходи (діяльність), які проводяться чи підтримуються ними, керівників або членів певної політичної партії, виборчого блоку, окремих кандидатів.

3. Соціальна реклама у лінійних аудіальних та аудіовізуальних медіа повинна бути чітко відокремлена від інших програм на їх початку і наприкінці за допомогою аудіо-, відео-, комбінованих засобів, титрів, логотипу або коментарів ведучих з використанням слів "соціальна реклама".

Соціальна реклама в інших медіа повинна бути чітко відокремлена від іншої інформації з використанням слів "соціальна реклама".

На соціальну рекламу не поширюються вимоги абзацу шостого частини першої статті 8 цього Закону, якщо рекламодавцями цієї соціальної реклами є державні органи.

4. Суб'єкти у сфері медіа - розповсюдjuвачі реклами, діяльність яких повністю або частково фінансується з державного або місцевих бюджетів, зобов'язані розміщувати соціальну рекламу державних органів та органів місцевого самоврядування, громадських організацій безкоштовно в обсязі не менше 5 відсотків ефірного часу, друкованої площі, відведених для реклами.

Суб'єкт у сфері аудіовізуальних медіа, який безкоштовно транслює соціальну рекламу у обсязі, який перевищує 5 відсотків ефірного часу, має право пропорційно збільшити час мовлення відведений на рекламу і телепродаж, для аудіовізуальних медіа до 20 відсотків, а для аудіальних медіа до 25 відсотків впродовж кожної астрономічної години фактичного мовлення.

5. Суб'єкти у сфері медіа - розповсюдjuвачі реклами, що повністю або частково фінансуються з державного або місцевих бюджетів, зобов'язані надавати пільги при розміщенні соціальної реклами, замовником якої є заклади освіти, культури, охорони здоров'я, які утримуються за рахунок державного або місцевих бюджетів, а також благодійні організації.

6. У разі виникнення сумніву щодо відповідності реклами визначеним чинним законодавством вимогам до соціальної реклами, рекламодавець або розповсюджувач реклами може звернутись до Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення стосовно надання висновку щодо відповідності реклами визначеним чинним законодавством вимогам до соціальної реклами.

Поширення в медіа соціальної реклами у випадку наявності негативного висновку Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення щодо відповідності реклами визначеним чинним законодавством вимогам до соціальної реклами, забороняється.»;

7) у статті 13:

а) у назві статті слова «на телебаченні і радіо» замінити словами «в аудіовізуальних медіа»;

б) у частині першій слова «на телебаченні» замінити словами «в лінійних аудіовізуальних медіа»;

в) у частині другій слова «на радіо» замінити словами «в лінійних аудіальних медіа»;

г) у абзаці другому частини третьої слова «передачі та правам їх власників» замінити словами «програми та правам її правовласників»;

г) у абзаці другому частини шостої слова «телерадіоорганізацією» замінити словами «суб'єктом у сфері медіа.»;

д) у абзаці третьому частини шостої слова «передач телерадіоорганізації» замінити словами «лінійного аудіального чи аудіовізуального медіа.»;

е) у частині сьомій слова «телерадіоорганізація» замінити словами «відповідний суб'єкт у сфері медіа»;

є) у частині дев'ятій слово «телерадіоорганізація» в усіх відмінках і числах замінити словами "лінійні медіа" у відповідному числі і відмінку.

8) частину другу статті 14 виключити;

9) доповнити статтею 14¹ такого змісту:

«Стаття 14¹. Реклама в онлайн-медіа

1. Обсяг реклами в онлайн-медіа визначається відповідними суб'єктами у сфері онлайн-медіа самостійно.»;

10) у частині тринадцятій статті 21 слова «теле-, радіопередач та програм» замінити словами «програм лінійних аудіальних чи аудіовізуальних медіа»;

11) у статті 22:

а) абзац другий частини першої викласти в такій редакції:

«у будь-яких аудіовізуальних медіа незалежно від технології їх розповсюдження, а також в онлайн-медіа»;

б) абзац другий та третій частини другої викласти в такій редакції:

«у будь-яких аудіовізуальних медіа незалежно від технології їх розповсюдження з 6.00 до 23.00 години;

в усіх виданнях для дітей та юнацтва, на сторінках для дітей та юнацтва усіх друкованих видань»;

в) у частині четвертій слова «теле-, радіопередач» замінити словами «програм лінійних аудіальних чи аудіовізуальних медіа»;

12) в абзаці другому частини восьмої статті 25 слова «засоби масової інформації» замінити словами «суб'єктам у сфері медіа»;

13) у абзаці четвертому частини першої статті 26 слово «телерадіоорганізацій» замінити словом «медіа»;

14) у статті 27:

а) в абзаці першому частини четвертої після слів «виключно до компетенції» доповнити словами «Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення»;

б) доповнити частину десяту абзацом другим такого змісту:

«Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення у порядку, передбаченому Законом України «Про медіа» притягає суб'єктів у сфері медіа до відповідальності за порушення вимог цього Закону щодо порядку розповсюдження реклами.»;

13) у тексті Закону слово "передача" в усіх відмінках і числах виключити;

14) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.28. у Законі України "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 9, ст. 79):

1) частину другу статті 3 доповнити абзацом такого змісту:

“актів Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення”;

2) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.29. у Законі України “Про телекомунікації” (Відомості Верховної Ради України, 2004, № 12, ст.155):

1) у статті 1 у визначенні терміну “телемережі” слова “програм радіо- і телебачення” замінити словами “програм телеканалів або радіоканалів, на які поширюється дія Закону України “Про медіа”;

2) у частині четвертій статті 22 слова "засобах масової інформації" замінити словом "медіа";

3) статтю 28 викласти в такій редакції:

“Стаття 28. Використання телекомунікаційних мереж загального користування для потреб телебачення і радіомовлення

1. Використання ресурсів телекомунікаційних мереж загального користування для потреб телебачення і радіомовлення здійснюється на договірних засадах відповідно до законодавства.

2. Особливості надання телекомунікаційних послуг для потреб телебачення і радіомовлення та вимоги до постачальників відповідних послуг (операторів телекомунікацій, які здійснюють діяльність з надання послуг з технічного обслуговування і експлуатації багатоканальних цифрових мереж ефірного мовлення) визначаються Законом України “Про медіа”»;

4) частину першу статті 39 доповнити пунктом 8-1 такого змісту:

“8-1) не допускати під час надання послуг доступу до Інтернет, послуг передачі даних з використанням телекомунікаційних мереж дискримінації користувачів послуг, у тому числі надання будь-якої переваги одним

користувачам порівняно з іншими, залежно від змісту послуги, що надається, змісту та обсягу даних, які передаються, кінцевого обладнання користувача чи за іншою ознакою. Не є дискримінацією у розумінні цього пункту управління трафіком тією мірою, яка є необхідною для забезпечення інформаційної безпеки телекомунікаційної мережі, а також виконання вимог закону чи рішень державних органів у передбачених законом випадках щодо обмеження доступу до послуг чи окремих даних, надання пріоритету державним органам при наданні телекомунікаційних послуг”;

29.30. у Законі України "Про захист суспільної моралі" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 14, ст.192):

1) в частині п'ятій статті 13 слова «Положення про державне посвідчення на право розповсюдження і демонстрування фільмів» замінити словами «Положення про Державний реєстр фільмів»;

2) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.31. у текстах Законів України:

1) "Про оцінку земель" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 15, ст.229),

2) "Про державні цільові програми" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 25, ст.352),

3) "Про Центральну виборчу комісію" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 36, ст.448),

4) "Про екологічну мережу України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 45, ст.502),

5) "Про впорядкування питань, пов'язаних із забезпеченням ядерної безпеки" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 46, ст.511),

6) "Про молоко та молочні продукти" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 47, ст.513)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.32. у Законі України "Про радіочастотний ресурс України" (Відомості Верховної Ради України, 2004, № 48, ст.526):

1) у пункті 7 частини третьої статті 16 слово "телерадіомовлення" замінити словами "потреб мовлення";

2) у частині десятій статті 21 слово "телерадіопростору" замінити словами "ринків у сфері медіа";

3) у статті 24 слово "телерадіомовлення" замінити словами "потреб мовлення";

4) у пункті 2 частини другої статті 30 слово "телерадіоорганізаціями" замінити словами "суб'єктами у сфері медіа";

5) частину п'яту статті 31 викласти в такій редакції:

“5. Користування радіочастотним ресурсом України для потреб мовлення здійснюється на підставі ліцензії, що видається відповідно до Закону України “Про медіа”, та не потребує ліцензії на користування радіочастотним ресурсом

України”;

б) у частині шостій статті 41 слово “телерадіомовлення” замінити словами “потреб мовлення”;

7) у статті 42:

а) у частині четвертій перше речення викласти в такій редакції:

“Термін дії дозволу на експлуатацію не може бути меншим за термін дії відповідної ліцензії на користування радіочастотним ресурсом України або відповідної ліцензії чи дозволу на тимчасове мовлення що видається відповідно до Закону України “Про медіа.”;

б) пункт 3 частини сьомої викласти в такій редакції:

“3) для радіоелектронних засобів мовлення - копію ліцензії або копію рішення про дозвіл на тимчасове мовлення, що видається відповідно до Закону України “Про медіа”;

8) пункт 2 частини другої статті 45 викласти в такій редакції:

«2) анулювання ліцензії, що видається відповідно до Закону України “Про медіа” або відповідного подання Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення щодо багатоканальних телемереж, що передбачають використання радіочастотного ресурсу України;»;

9) у статті 50:

а) у назві та тексті статті слово “телерадіомовлення” замінити словами “потреб мовлення”;

б) у частині першій слова “законами України “Про телебачення і радіомовлення”, “Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення” замінити словами “Законом України “Про медіа”;

в) частину четверту викласти в такій редакції:

“Присвоєння радіочастот радіоелектронним засобам у смугах радіочастот, виділених для аудіовізуальних медіа-сервісів, та видача відповідних дозволів на експлуатацію радіоелектронних засобів здійснюється УДЦР на підставі ліцензії або дозволу на тимчасове мовлення, що видається відповідно до Закону України “Про медіа” або подання Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення для багатоканальних телемереж, що передбачають використання радіочастотного ресурсу України.”

г) у першому реченні частини шостої слова “анулювання відповідної ліцензії на мовлення” замінити словом “ліцензії, дозволу на тимчасове мовлення”;

29.33. у текстах Законів України:

1) "Про міський електричний транспорт" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 51, ст.548).

2) "Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 6, ст.147),

3) "Про географічні назви" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 27, ст.360),

4) "Про тепlopостачання" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 28, ст.373),

5) "Про Державну кримінально-виконавчу службу України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 30, ст.409),

6) "Про стимулювання розвитку регіонів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 51, ст.548),

7) "Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 52, ст.561),

8) "Про заходи щодо попередження та зменшення вживання тютюнових виробів і їх шкідливого впливу на здоров'я населення" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 52, ст.565),

9) "Про доступ до судових рішень" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2006, № 15, ст. 128),

10) "Про Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2006, № 30, ст.258),

11) "Про систему інженерно-технічного забезпечення агропромислового комплексу України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2006, № 47, ст.464),

12) "Про комплексну реконструкцію кварталів (мікрорайонів) застарілого житлового фонду" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2007, № 10, ст.88),

13) "Про статус депутата Верховної Ради Автономної Республіки Крим" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2007, № 14, ст.168),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.34. в абзаці другому статті 2 Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» (Відомості Верховної Ради України, 2007 р., № 29, ст. 389) слова «в галузі телебачення і радіомовлення» замінити словами «у сфері медіа»;

29.35. у текстах Законів України:

1) "Про державну систему біобезпеки при створенні, випробуванні, транспортуванні та використанні генетично модифікованих організмів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2007, № 35, ст.484),

2) "Про оздоровлення та відпочинок дітей" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2008, № 45, ст.313),

3) "Про асоціації органів місцевого самоврядування" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2009, № 38, ст.534),

4) "Про оптові ринки сільськогосподарської продукції" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2009, № 51, ст.755),

5) "Про відчуження земельних ділянок, інших об'єктів нерухомого майна, що на них розміщені, які перебувають у приватній власності, для суспільних потреб чи з мотивів суспільної необхідності" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010, № 1, ст.2),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.36. у Регламенті Верховної Ради України, затвердженому Законом України "Про Регламент Верховної Ради України" (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., №№ 14-17, ст. 133; 2011 р., № 10, ст. 64):

1) у частині третій статті 3 слова «засобів масової інформації» замінити словами «суб'єктів у сфері медіа»;

2) у пункті 4 частини першої статті 114 слова «друкованому засобі масової інформації» замінити на слова «офіційному друкованому виданні»;

3) частину першу статті 139 викласти у такій редакції:

«1. Підписані Президентом України закони публікуються в газеті "Голос України" та у Відомостях Верховної Ради України, а також розміщуються на офіційному веб-сайті Верховної Ради. Опублікування законів та інших актів Верховної Ради у цих офіційних друкованих виданнях є офіційним оприлюдненням.»;

4) у частині 6 статті 170 слова «через засоби масової інформації» замінити словами «у офіційних друкованих виданнях»;

5) у частинах другій, четвертій статті 190 слова «засоби масової інформації» замінити словом «медіа»;

6) у частині третій статті 234 слова «засобах масової інформації» замінити словом «медіа»;

29.37. у Законі України "Про посилення захисту майна редакцій засобів масової інформації, видавництв, книгарень, підприємств книгорозповсюдження, творчих спілок" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010, № 30, ст.397):

1) у назві слова "засобів масової інформації" замінити словом "медіа";

2) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.38. у текстах Законів України:

1) "Про державно-приватне партнерство" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010, № 40, ст.524),

2) "Про засади внутрішньої і зовнішньої політики" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010, № 40, ст.527),

3) "Про державне регулювання у сфері комунальних послуг" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010, № 49, ст.571),

4) "Про особливості передачі в оренду об'єктів у сферах теплопостачання, водопостачання та водовідведення, що перебувають у комунальній власності" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 11, ст.71),

5) "Про державний ринковий нагляд і контроль нехарчової продукції" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 21, ст.144),

6) "Про загальну безпечність нехарчової продукції" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 22, ст.145),

7) "Про культуру" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 24, ст.168),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.39. у Законі України «Про доступ до публічної інформації» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 32, ст. 314):

1) у статті 15:

а) друге речення частини другої виключити;

б) доповнити статтю частиною п'ятою наступного змісту:

«5. Розпорядники інформації можуть оприлюднювати публічну інформацію на своєму офіційному веб-сайті, у власних офіційних друкованих виданнях та/або у медіа на підставі договорів про висвітлення діяльності, укладених із суб'єктами у сфері медіа. У разі наявності у розпорядника інформації офіційного веб-сайту, така інформація обов'язково оприлюднюється на веб-сайті із зазначенням дати оприлюднення документа і дати оновлення інформації.»;

2) доповнити статтю 15-1 наступного змісту:

«Стаття 15-1. Офіційні друковані видання

Офіційними друкованими виданнями є видання Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Конституційного Суду України, Верховного Суду України, вищих спеціалізованих судів, центральних органів виконавчої влади, інших державних органів, органів місцевого самоврядування, що видаються з метою опублікування нормативно-правових актів, рішень цих органів та інформації, обов'язковість опублікування якої передбачена законодавством, та під час підготовки яких не використовується творча праця журналістів.

Забороняється розміщувати у офіційних друкованих виданнях рекламу або будь-яку іншу інформацію, обов'язковість опублікування якої не передбачена законодавством.»;

29.40. у текстах Законів України:

1) "Про регулювання містобудівної діяльності" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 34, ст.343),

2) "Про центральні органи виконавчої влади" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 38, ст.385),

3) "Про волонтерську діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 42, ст.435),

4) "Про Раду міністрів Автономної Республіки Крим" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 2-3, ст.3)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.41. у Законі України «Про судовий збір» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 14, ст.87):

1) доповнити частину другу статті 3 пунктом вісімнадцять наступного змісту:

«18) позовних заяв та заяв Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення»;

29.42. у текстах Законів України:

1) "Про особливості оренди об'єктів паливно-енергетичного комплексу, що перебувають у державній власності" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 18, ст.157),

2) "Про протидію торгівлі людьми" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 19-20, ст.173),

3) "Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 19-20, ст.179),

4) "Про Фонд державного майна України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 28, ст.311),

5) "Про систему гарантування вкладів фізичних осіб" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 50, ст.564),

6) "Про громадські об'єднання" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 1, ст.1),

7) "Про розвиток та державну підтримку малого і середнього підприємництва в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 3, ст.23),

8) "Про індустріальні парки" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 22, ст.212),

9) "Про організації роботодавців, їх об'єднання, права і гарантії їх діяльності" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 22, ст.216),

10) "Про зайнятість населення" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 24, ст.243),

12) "Про адвокатуру та адвокатську діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 27, ст.282),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.43. у Законі України "Про адміністративні послуги" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 32, ст.409):

1) частину другу статті 2 доповнити пунктом 17 наступного змісту:

«17) здійснення державного регулювання у сфері медіа»;

2) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.44. частину п'яту статті 52 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 13, ст.222) викласти в такій редакції:

«5. Офіційне опублікування постанов Кабінету Міністрів України здійснюється в газеті "Урядовий кур'єр" та Офіційному віснику України, а також в інших офіційних друкованих виданнях, визначених законом. Крім того, акти Кабінету Міністрів України оприлюднюються шляхом їх розміщення на офіційному веб-сайті Кабінету Міністрів України.»;

29.45. у текстах Законів України:

1) "Про утилізацію транспортних засобів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 20-21, ст.719),

2) "Про відновлення довіри до судової влади в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 23, ст.870),

3) "Про відновлення прав осіб, депортованих за національною ознакою" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 26, ст.896)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.46. у Законі України "Про Суспільне телебачення і радіомовлення України" (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 27, ст.904):

1) назву закону викласти у такій редакції: "Про Суспільні медіа України";

2) абзац перший частини другої статті 1 викласти в такій редакції:

«Суспільні медіа-сервіси України надаються акціонерним товариством "Національна суспільна телерадіокомпанія України" (далі - НСТУ), 100 відсотків акцій якого належить державі і яке не має на меті одержання прибутку.»;

3) у частині першій статті 2 слова «"Про телебачення і радіомовлення", "Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення"» замінити словами «"Про медіа", "Про акціонерні товариства"»;

4) статтю 5 викласти в новій редакції:

«Стаття 5. Суспільні медіа

1. Суспільні медіа поширюються НСТУ у формі лінійних та нелінійних аудіовізуальних медіа, а також у формі онлайн-медіа, відповідно до принципів, мети і завдань, визначених цим Законом.

2. Держава гарантує надання НСТУ каналів мовлення або каналів ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі для поширення:

а) не менше ніж двох загальнонаціональних телеканалів (суспільно-політичного та культурно-освітнього);

б) не менше ніж трьох загальнонаціональних ефірних радіоканалів (суспільно-політичного, культурно-освітнього, молодіжного);

в) регіональних телеканалів в кількості відповідно до концепції регіонального мовлення;

3. НСТУ може поширювати свої програми у лінійних та нелінійних аудіовізуальних медіа-сервісах, через платформи спільного доступу до інформації, в онлайн-іграх тощо.»;

5) в абзаці третьому частини п'ятої статті 8 слова "телерадіомовлення" замінити словами "медійної індустрії";

6) у статті 9:

а) пункт третій частини другої викласти в такій редакції:

"3) працівники чи представники суб'єктів у сфері медіа (крім НСТУ), що мають ліцензію на здійснення мовлення або зареєстровані як суб'єкти у сфері медіа в Україні, або виконують будь-яку оплачувану роботу (реалізують товари, надають послуги) для суб'єктів у сфері медіа;"

б) у пункті четвертому частини другої слова "телерадіоорганізацій" замінити словами "суб'єктів у сфері медіа";

7) у пункті першому частини другої статті 14 слова «власної теле- і радіопродукції» замінити словами «власних програм»;

8) статтю 17 викласти в такій редакції:

«Стаття 17. Ліцензування та реєстрація суспільних медіа

1. НСТУ отримує, продовжує строк дії та переоформляє ліцензії та реєстрацію лінійних, нелінійних аудіовізуальних медіа, онлайн-медіа, а також отримує дозволи на тимчасове мовлення у порядку, встановленому Законом України "Про медіа", з урахуванням особливостей, передбачених цим Законом.

2. При переході на нову технологію каналу мовлення або ефірної багатоканальної електронної комунікаційної мережі НСТУ отримує ліцензію на мовлення з використанням радіочастотного ресурсу України в обсязі визначеному у статті 5 цього Закону на позаконкурсних засадах без оплати

ліцензійного збору. Отримання ліцензій понад визначені гарантії здійснюється на загальних засадах.”;

9) у статті 18:

а) частину третю виключити;

б) доповнити частиною третьою-четвертою такого змісту:

“3. НСТУ виробляє та поширює програми в мережі Інтернет у тому числі на платформах спільного доступу до інформації.

4. НСТУ вживає заходів для забезпечення доступності своїх програм для сприйняття особами з вадами зору чи слуху шляхом адаптування програм за допомогою аудіо опису, субтитрування або перекладу на жестову мову.

Частка таких адаптованих програм повинна становити не менше п’яти відсотків обсягу добового мовлення телеканалів у проміжках часу між 07.00 та 22.00 за винятком часу, відведеного на аудіовізуальну комерційну інформацію.”;

10) частину першу статі 19 викласти в новій редакції:

“1. Редакційний статут НСТУ визначає :

а) вимоги до забезпечення точності, неупередженості та збалансованості інформації;

б) вимоги до поширення інформації про приватне життя та конфіденційної інформації про особу;

в) вимоги до поширення інформації про насильство;

г) вимоги до поширення інформації про військові конфлікти;

г) вимоги щодо висвітлення діяльності збройних сил України, Операції Об’єднаних Сил;

д) вимоги пов’язані з інформуванням про дії країни-агресора та її суб’єктів;

е) вимоги до поширення інформації про правопорушення;

є) вимоги до поширення інформації про різні групи населення (національні меншини, релігійні групи, сексуальні меншини, хворих та осіб з інвалідністю);

ж) вимоги до поширення інформації про дітей;

з) вимоги до захисту дітей від негативного впливу інформації;

и) вимоги до поширення інформації під час виборчого процесу;

і) вимоги до реклами та спонсорства;

ї) вимоги щодо недопущення прихованої реклами.

Редакційний статут може містити інші вимоги до поширення інформації.”

11) у частині 2¹ розділу IV “Прикінцеві та перехідні положення”

а) абзац другий викласти в такій редакції:

«НСТУ є правонаступником усіх прав та обов’язків, у тому числі на всі об’єкти права інтелектуальної власності, юридичних осіб, визначених у статті 1 цього Закону. НСТУ належать всі права на програми які визнаються власним продуктом (виробництвом) юридичних осіб, визначених у статті 1 цього Закону, а також юридичних осіб, майнові комплекси яких раніше передавались та перейшли до складу майна НСТУ від зазначених у статті 1 цього Закону юридичних осіб, включно з правами на об’єкти прав інтелектуальної власності та іншу аудіальну та аудіовізуальну інформацію (записи), що містять такі програми, якщо інше не встановлено договором з авторами та виконавцями відповідних об’єктів прав інтелектуальної власності.»;

б) доповнити новими абзацами сімнадцятим і вісімнадцятим такого змісту:
«Установити, що дія частини п'ятої статті 18 щодо частки адаптованих програм набуває чинності з 1 січня 2022 року.

Установити, що НСТУ здійснює виробництво аудіовізуального продукту (програм, фільмів, аудіовізуальних творів) спільно з українськими та/або іноземними виробниками («копродукція») без застосування вимог та процедур, встановлених для провадження спільної діяльності. Розподіл майнових прав інтелектуальної власності та інших прав на створений у зазначеному спільному виробництві (копродукції) аудіовізуальний продукт визначається в договорах між НСТУ та суб'єктами, які здійснюють спільне виробництво («копродукцію») аудіовізуального продукту.»;

12) у тексті Закону слова «Суспільне телебачення і радіомовлення України» у всіх відмінках замінити словами «Суспільне медіа України» у відповідному відмінку;

29.47. у текстах Законів України:

1) "Про співробітництво територіальних громад" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 34, ст.1167),

2) "Про вищу освіту" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 37-38, ст.2004),

3) "Про очищення влади" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 44, ст.2041),

4) "Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 45, ст.2043),

5) "Про Національне антикорупційне бюро України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 47, ст.2051),

6) "Про запобігання корупції" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 49, ст.2056),

7) "Про прокуратуру" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 2-3, ст.12),

8) "Про засади державної регіональної політики" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 13, ст.90)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.48. у Законі України "Про ліцензування видів господарської діяльності" (Відомості Верховної Ради, 2015, № 23, ст.158):

1) пункт 2 частини другої статті 2 викласти в такій редакції:

"2) діяльність у сфері медіа, яка здійснюється відповідно до Закону України "Про медіа";

2) пункт 4 частини першої статті 7 викласти в такій редакції:

"4) діяльність у сфері медіа, яка ліцензується відповідно до Закону України "Про медіа";

29.49. у текстах Законів України:

1) "Про побічні продукти тваринного походження, не призначені для споживання людиною" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 24,

ст.171),

2) "Про увічнення перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939-1945 років" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 25, ст.191),

3) "Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 26, ст.219),

4) "Про правовий режим воєнного стану" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 28, ст.250),

5) "Про Рахункову палату" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 36, ст.360);

6) "Про Національну поліцію" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 40-41, ст.379),

7) "Про зовнішню трудову міграцію" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 49-50, ст.463),

8) "Про запобігання впливу корупційних правопорушень на результати офіційних спортивних змагань" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2015, № 51, ст.472),

9) "Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 1, ст.2),

10) "Про наукову і науково-технічну діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 3, ст.25)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.50. у Законі України "Про реформування державних і комунальних друкованих засобів масової інформації" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 3, ст.34):

1) у назві слова "засобів масової інформації" замінити словом "медіа";

2) у статті 7 слова "Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні" замінити на слова "Про медіа"

3) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.51. у Закону України "Про систему іномовлення України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 4, ст.37):

1) у статті 1 та статті 4 слова "Про телебачення і радіомовлення" замінити словами «Про медіа»;

2) у статті 4 слова "Про інформаційні агентства", "Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення" виключити;

2) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.52. у текстах Законів України:

1) "Про особливості доступу до інформації у сферах постачання електричної енергії, природного газу, тепlopостачання, централізованого постачання гарячої води, централізованого питного водопостачання та водовідведення" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 4, ст. 42),

2) "Про державну службу" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 4, ст.43),

3) "Про Державне бюро розслідувань" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 6, ст.55),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.53. у тексті Закону України "Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 29, ст.535) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.54. частину першу статті 3 Закону України «Про виконавче провадження» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 30, ст. 542) доповнити пунктом 10 такого змісту:

«10) рішень Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення про застосування санкцій у вигляді штрафу.»;

29.55. у текстах Законів України:

1) "Про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2016, № 51, ст.833),

2) "Про Державну програму авіаційної безпеки цивільної авіації" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2017, № 16, ст.199)

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.56. у Законі України "Про Український культурний фонд" (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 19, ст. 238):

1) частину першу статті 3 після абзацу восьмого доповнити новим абзацом такого змісту:

«сприяння культурному розвитку громад та підтримка аудіовізуальних медіа громад»;

у зв'язку з цим абзаци дев'ятий - тринадцятий вважати відповідно абзацами десятим - чотирнадцятим;

2) слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.57. у тексті Закону України «Про державну підтримку кінематографії в Україні» (Відомості Верховної Ради України, 2017, N 20, ст.240):

1) в частині першій статті 2 слова «Про телебачення і радіомовлення» замінити словами «Про медіа»;

2) пункт 2 частини першої статті 8 викласти в такій редакції:

«2) є виробниками фільмів, продюсерами фільмів або суб'єктами у сфері лінійних аудіовізуальних медіа (які отримали ліцензію або зареєстровані відповідно до Закону України «Про медіа»), які мають власну чи таку, що використовується на інших передбачених законом підставах, матеріально-технічну базу для виробництва фільмів (павільйони та/або обладнання) і які протягом трьох останніх років до дати звернення за отриманням державної підтримки завершили виробництво не менше двох теле- чи кінофільмів

хронометражем не менше 70 хвилин кожний або двох телевізійних серіалів, загальний хронометраж усіх серій яких становить не менше 400 хвилин, і ці фільми або серіали внесені до Державного реєстру фільмів в установленому законом порядку;»;

3) у пункті 4 частини третьої статті 8 слово «телерадіоорганізацією» замінити словами «суб'єктом у сфері лінійних аудіовізуальних медіа»;

4) в абзаці четвертому пункту 1 частини першої статті 10 слово «телерадіоорганізаціями» замінити словами «суб'єктами у сфері аудіовізуальних медіа»;

29.58. у текстах Законів України:

1) "Про оцінку впливу на довкілля" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2017, № 29, ст.315),

2) "Про Конституційний Суд України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2017, № 35, ст.376),

3) "Про житлово-комунальні послуги" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 1, ст.1),

4) "Про запобігання та протидію домашньому насильству" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 5, ст.35),

5) "Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 10, ст.54),

6) "Про приватизацію державного і комунального майна" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 12, ст.68),

7) "Про стратегічну екологічну оцінку" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 16, ст.138),

8) "Про Вищий антикорупційний суд" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 24, ст.212),

9) "Про Дисциплінарний статут Національної поліції України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 29, ст.233),

10) "Про національну безпеку України" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2018, № 31, ст.241),

11) "Про протимінну діяльність в Україні" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2019, № 6, ст.39),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.59. у Законі України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2019, № 21, ст.81):

1) в абзаці четвертому частини шостої статті 23 слова «в державному посвідченні на право розповсюдження і демонстрування фільмів, виданому у встановленому законом порядку» замінити словами «в Державному реєстрі фільмів»;

2) викласти частину 1 статті 24 у такій редакції:

«Стаття 24. Державна мова у сфері телевізійного і радіомовлення

1. Теле- та радіомовники здійснюють мовлення державною мовою. Особливості використання мови в сфері телевізійного і радіомовлення встановлюється Законом України "Про медіа".»;

3) викласти абзац четвертий частини шостої статті 27 у такій редакції:

«Ця норма не поширюється на інтернет-представництва друкованих медіа, зазначених у частині п'ятій статті 25 цього Закону, а також на онлайн-медіа, що виходять винятково кримськотатарською мовою, іншими мовами корінних народів України, англійською мовою, іншою офіційною мовою Європейського Союзу, незалежно від того, чи містять вони тексти державною мовою, у тому числі на наукові видання, мова яких визначається статтею 22 цього Закону»;

4) у тексті Закону слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

29.60. у текстах Законів України:

1) "Про особливу процедуру усунення Президента України з поста (імпичмент)" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2019, № 40, ст.212),

2) «Про тимчасові слідчі комісії і тимчасові спеціальні комісії Верховної Ради України» (№ 400-IX від 19.12.2019),

3) «Про оренду державного та комунального майна» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2020, № 4, ст.25),

слова "засоби масової інформації" в усіх відмінках і числах замінити словом "медіа";

30. Кабінету Міністрів України у тримісячний строк з дня набрання чинності цим Законом:

1) привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

2) внести на розгляд Верховної Ради України пропозиції про приведення законодавчих актів у відповідність із цим Законом;

3) передбачити у проекті Державного бюджету України на 2021 рік видатки для розробки та введення в експлуатацію Реєстру та електронного кабінету у сфері медіа, передбачених цим Законом;

3) передбачити у проектах законів України про Державний бюджет України на наступні роки формування спеціального фонду Державного бюджету України відповідно до положень цього Закону;

4) спільно з Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення та іншими державними органами забезпечити завершення переходу на цифрову технологію мовлення відповідно до Регіональної угоди Міжнародного союзу електрозв'язку, яка стосується планування цифрової наземної радіомовної служби в Районі 1 (частинах Району 1, розташованих на захід від меридіана 170 град.сх.д. й на північ від паралелі 40 град.пд.ш., за винятком території Монголії) та в Ісламській Республіці Іран у смугах частот 174-230 МГц і 470-862 МГц ("Женева-2006").

31. Центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері кінематографії:

1) впродовж одного року з дня набрання чинності цим Законом забезпечити внесення усіх фільмів, які на момент набрання чинності цим Законом видано державні посвідчення на право розповсюдження і

демонстрування фільмів, до Державного реєстру фільмів.

32. Національній раді України з питань телебачення і радіомовлення:

1) впродовж трьох місяців з дня набрання чинності цим Законом затвердити Перелік осіб, які створюють загрозу національному медіа-простору України шляхом перегляду Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці, та оприлюднених на офіційному веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв;

2) впродовж шести місяців з дня набрання чинності цим Законом затвердити нормативно-правові акти, зразки документів, передбачені цим Законом;

3) упродовж року з дня набрання чинності цим Законом забезпечити введення в експлуатацію Реєстру та електронного кабінету у сфері медіа, передбачених цим Законом.

32. Органам місцевого самоврядування у тримісячний строк з дня набрання чинності цим Законом прийняти рішення про реорганізацію комунальних телерадіоорганізацій у місцеві публічні аудіовізуальні медіа відповідно до вимог цього Закону.

СЕДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Підписувач: Потураєв Микита Русланович
Сертифікат: 58E2D9E7F900307B04000002A672E00BEAE8000
Дійсний до: 14.02.2022 0:00:00

Апарат Верховної Ради України
№ 04-14/03-2020/93753 від 02.07.2020

128194